

Giới thiệu Gian Thương Hai Mặt

Truyện Gian Thương Hai Mặt, cô vì phải trả nợ cho hân để đền đáp công ơn của hân mà bị hân chà đạp bắt làm những gì hân muốn, còn những gì cô là mà hân không thích thì hân coi cô không tiếc lời.

Chỉ vì muốn chữa bệnh cho em gái tội nghiệp của mình nên cô phải chấp nhận điều kiện của hân là làm hôn thê của hân, lấy tiền mừng cưới làm tiền chữa bệnh cho em gái. Bề ngoài trước mặt người khác hân là một đại phú nho nhã hiền hậu nhưng chỉ có người sống chung thì mới biết hân là người hai mặt. Đằng sau hân là một người ra tay rất hung ác, tàn bạo.

Cô chỉ là một gái bán bánh bao sống qua ngày mà nuôi em gái để kiếm tiền chữa bệnh mà lại gặp phải một hôn phu tàn ác như hân, một con quỷ sống đội lốt đại phú.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đường Cao Tông · hiên khánh năm thứ ba

Ích Châu, Thành Đô thành.

Đường Cao Tông trong năm, Thành Đô đã trở thành đường nơi chính trị trọng tâm, giao thông, kinh tế về phía tây phía nam. Chỉ đứng sau kinh thành ở Trường An, nhưng nói chung cũng không thua kém Trường An là mấy. Trong đó có Ích Châu là nơi sản xuất trà vô cùng thịnh vượng. Ngã tư đường của Thành Đô mở rất nhiều quán trà, làm cho các nho sinh học sĩ nơi đây, vừa uống trà, vừa đàm luận quốc gia đại sự.

Trong đó lớn nhất là quán trà Bình Minh, đến đây đáng kể nhất là phải nói đến, là Thành Đô chú kiểm thế gia - Sở thị. Sở thị đã bắt đầu nổi danh ở triều đại trước, ngay cả những binh khí mà quân đội sở hữu hiện nay cũng thuộc Sở gia bán ra.

Gần buổi trưa, trong quán trà tất nhiên là tiếng người ồn ào, bàn bàn đầy ngập khách, mỗi gian sương phòng cũng đều không còn chỗ ngồi. Lúc này, cửa một gian sương phòng thông thả mở ra, bên trong quán trà đi ra là Quân sự và hai gã nam tử khác.

Quân sự quán trà Phúc Đại, đang khom người cúi người cung tiễn khách quý, “Ngũ thiếu gia, ngài xin yên tâm, tiểu nhân sẽ chú ý thật cẩn thận chuyện ngài vừa giao phó.”

Đứng ở trước người Phúc Đại, trong đó một nam tử mặc quần áo đỏ sậm, nở nụ cười gật đầu, “Phúc thúc, không cần phải khách khí như vậy, ta chỉ là đi ra làm việc, thuận đường đến đây quấy nhiễu ngài một chút thôi.”

Phúc Đại khẽ gật đầu, “Tiểu nhân biết.” Hân nào dám không khách khí đối với Ngũ thiếu gia, ai chẳng biết Ngũ thiếu gia của Sở gia là Sở Hòa Khiêm, trên thương trường là tiếng tăm lừng lẫy là ngôi sao sáng nhất, chẳng những khôn khéo có chủ kiến, mà mỗi tiền trang của Sở gia, đều có vào chứ không ra, cả tính vừa ôn hòa vừa thiện lương, ở mặt ngoài..... Nhưng mà, vài quán sự khác điều biết, Ngũ thiếu gia mới không giống vẻ bề ngoài dễ chạm vào như thế.

Sở Hòa Khiêm nhìn thấu ý tưởng trong đầu của hân, nhưng cười không nói, nhìn quét một vòng cảnh tượng trong quán trà, “Chuyện mua bán của quán đạo gần đây, dường như tốt hơn rất nhiều so với lúc trước?”

“Đúng vậy, trước đó vài ngày, tiệm Hồng trà này nổi tiếng ở thành Đông, chỉ không biết tại sao đột nhiên lại đóng cửa, vốn dĩ các danh nhân thích uống trà nơi đó, đều tìm quán trà khác, nên quán ta cũng đông khách hơn.” Phúc Đại lau mồ hôi ở thái dương, trong lòng có khổ tâm không dám nói. Người ở đây từ trước đến giờ chỉ vài người, nay có thêm nhiều khách như vậy, hân mỗi ngày đều làm việc đến không kêu ra tiếng a.

Thì ra là thế. Sở Hòa Khiêm nhìn số người trong tiệm, “Phúc thúc, có rảnh tìm người mới giới thiệu thêm ít người về hỗ trợ, khách nhân nhiều như vậy, mà quán chỉ có vài người, chắc chắn các người công việc làm không xuê.” Ánh mắt dời về phía người đang đứng bên cạnh hân vẫn cúi đầu không nói.

Nhận thấy được tầm mắt của chủ nhân, Phúc Tu Duyên xấu hổ gãi mặt mặt cười cười, cúi đầu trầm nghĩ. Ngũ thiếu gia nhất định phát hiện!

Vốn dĩ hôm nay, Ngũ thiếu gia là muốn đi tuần việc mua bán Binh Khí Lâu ở thành Đông, trên đường lại bởi vì hân nói khát nước muốn uống trà, Ngũ thiếu gia lại nghĩ đến lúc trước có chuyện trà giả tuồn vào thành, nên muốn đến quán trà ở thành Tây uống trà thuận đường nhắc nhở một tiếng.

Vừa đến quán trà nhìn đến tình huống ở cửa hiệu, Ngũ thiếu gia biết tên này là cố ý dẫn hân tới nơi này, mục đích muốn hân thấy vấn đề quán trà người không đủ. Ai, dù sao quân sự nơi này cũng là cha của Phúc Tu Duyên, làm con, đương nhiên phải giúp cha đang gặp khó khăn một phen thôi.

“Tu Duyên, người còn khát không?” Hai phụ tử câu kết với nhau làm việc xấu.

Đối với câu hỏi của chủ nhân, Phúc Tu Duyên vội vàng lắc đầu, “Hết khát rồi, hết khát rồi.” Ngũ thiếu gia đều đã biết rõ, hẳn đương nhiên cũng muốn thử thời một chút.

“Bây giờ chúng ta có thể đi tuần Bình Khí Lâu chưa?” Sở Hòa Khiêm cười hỏi.

“Đó là đương nhiên! Ngũ thiếu gia, đã quá trưa rồi, chúng ta đi nhanh đi.” Phía sau giống như có châm đang chích hấn, Phúc Tu Duyên run lên, đi trước làm gương lao ra khỏi quán trà.

Quay đầu nhìn xem Phúc Đại, “Phúc thúc, Tu Duyên thật sự là đứa nhỏ tốt a.”

Hắn cũng thực xấu hổ, “Đúng vậy, hắc hắc.....”

Cười nhẹ, Sở Hòa Khiêm xoay người cất bước rời đi, vừa bước cửa ra quán trà, liền thấy thân ảnh Phúc Tu Duyên tiến đến đón, “Đi thôi.” Hắn dẫn đầu đi về phía trước.

“Dạ.” Đáp nhẹ một tiếng, hẳn phía sau vỗ ngực thở phào một hơi. May quá, xem ra Ngũ thiếu gia không tức giận.

Đi trên ngã tư đường, khí chất cùng vẻ ngoài hơn người của Sở Hòa Khiêm hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trên đường cái, Phúc Tu Duyên vẫn đi ở phía sau chủ nhân, trong lòng có một loại cảm giác tự hào, ánh mắt khâm phục chăm chú ở trên người chủ nhân.

Nói đến Sở gia, có thể nói là không người không biết, không người không hiểu, Sở gia mấy đời trước kia, chỉ là một nhà đúc tượng bình thường, mãi đến ba đời trước đây, một vị lão thái gia của Sở gia, không chỉ có là bên ngoài hơn người, tay nghề rèn sắt phi phàm, cũng có ý chí quý như vàng. Các triều đại thay nhau đổi chủ, dân tình loạn lạc, lão thái gia thấy thời cơ đã đến, mua rất nhiều sắt vụn để rèn vũ khí, bởi vì ông biết thế gian chiến loạn, cần nhất chính là vũ khí, Lão thái gia cũng chọn đúng đối tượng, trước tiên là đầu phục nhị công tử Lý Gia là Lý Thế Dân, cuối cùng Lý gia càng thành công, chối bỏ các chính sách tàn bạo, thống nhất thiên hạ.

(Đường Thái Tông (唐太宗; 23 tháng 1 năm 599 – 10 tháng 7 năm 649), tên thật là Lý Thế Dân (李世民), là vị hoàng đế thứ hai của triều đại nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, trị vì từ năm 626 đến 649. Ông là một vị vua tài ba, người đã thiết lập sự cường thịnh của Đại Đường.)

Vì thế, Tần vương Lý Thế Dân cảm động và nhớ công lao của Sở gia đã tận tâm cống hiến vì triều đình, nên ban đầu muốn trao tặng chức quan, nhưng lão thái gia vốn rất sâu sắc biết đạo lý gần vua như gần cọp, nên đã từ chối hảo ý của Tần Vương, nhưng từ đó về sau, hơn nửa binh khí của quân đội đều do một tay Sở Gia rèn.

Sở gia liền bởi vậy đúc vũ khí mà nổi tiếng hậu thế, cho đến bây giờ đã là đời thứ ba, Sở gia vẫn là lấy chú kiếm thế gia mà nổi tiếng thiên hạ, đời thứ ba này, Sở Gia sinh hạ được năm đứa con trai lại đem sản nghiệp Sở gia mở rộng khắp các đại giang Nam, Bắc.

Trưởng tử Sở gia Sở Hòa Kỳ, thân là đại ca, kế thừa đúc vũ khí thiên phú, am hiểu tạo ra cung tên. Tạo ra cung tên đương nhiên phải tìm nguyên liệu gỗ tốt nhất, nên đương nhiên vì thế mà hẳn sở Hữu vài cửa hiệu kinh doanh gỗ lớn nhất các tỉnh phía Nam, cá tính hẳn vốn ôn hòa, là chủ nhân được gia nhân xem là có tính tình tốt nhất.

Sở Hòa Già, là nhị thiếu gia Sở gia, am hiểu tạo ra kiếm, kiếm thuật cũng là nhất tuyệt, nhưng cá tính tương đối quái gở, không thích rời khỏi cửa, nhưng thân là người của Sở gia, chính là phụ trách hỗ trợ thống trị gia nghiệp, gương mặt của hẳn vốn lạnh lùng nghiêm khắc, thích hợp nhất đi tuần tra các cửa hàng thuộc sở hữu Sở gia ở khắp các đại giang nam bắc. Các Chương quán ở cửa hiệu các tỉnh, chỉ cần nhìn đến gương mặt lạnh như được tạc từ băng của hẳn cũng không dám làm trái.

Sở Hòa Chí, Sở gia tam thiếu gia, am hiểu tạo ra thương, cũng là người duy nhất trong các thế hệ của Sở gia được làm võ lâm minh chủ, nhiệt tình yêu thích võ nghệ, tự tạo ra binh khí, vì thế hẳn đương nhiên quản lý nghề chính Sở gia, phàm là binh khí chế tạo đều phải trong phạm vi kiểm tra của hẳn.

Sở Hòa Quốc, lão Tứ của Sở gia, am hiểu chế tạo đao, hẳn xem như là người duy nhất ở Sở gia không thu hút ánh nhìn của mọi người, nhưng lại là vị chủ nhân đối đãi với gia nhân gần gũi nhất. Tất cả các chương quán của Sở Gia, tất cả đều thập phần yêu thích vị tứ thiếu gia hào sảng này. Hẳn phụ trách trông coi các tiệm trà thuộc Sở gia. Phải biết rằng, thời Đường có thói quen uống trà rất thịnh hành, quản lý trà đi cũng là một công việc rất khó khăn, vào hằng năm đến giờ các hiệu trà lớn ở các châu, các huyện đem hàng đến đều phải đến kiểm tra chặt chẽ.

Sở Hòa Khiêm, thân là đứa con út của Sở gia, mặc dù hẳn không kế thừa thiên phú Sở gia am hiểu đúc vũ khí, nhưng lại kế thừa ý chí vàng của lão thái gia, hẳn ngoài thông minh hơn người, tâm tư tinh tế ra, môn quy cùng tổ chức không lồ ở Sở gia hiện nay, có thể nói toàn bộ là công lao của hẳn. Đem sản nghiệp của Sở Gia phát triển tung hoành khắp các đại giang Nam, Bắc, cũng là chủ nhân chân chính quyết định mọi chuyện lớn nhỏ ở Sở Gia, phụ trách về đối ngoại, tiệm cơm, khách sạn, tửu lâu. Nhưng mỗi năm, tính toán sổ sách kinh doanh toàn bộ đem đến Sở Gia chờ hẳn xét duyệt.

Phúc Tu Duyên thực cảm thấy mình thực sự đã tu mấy kiếp, nên mới có thể theo hầu vị chủ nhân tốt như vậy, vốn dĩ hẳn không phải theo hầu bên cạnh Ngũ thiếu gia, hẳn thuộc người hầu ở bên ngoài, chỉ là con của một quán sự nhỏ mà thôi.

Sở gia có một quy củ bất thành văn, bên người mỗi một vị thiếu gia, đều nhất định phải có một gã sai vặt cùng hộ vệ đi theo, mỗi một vị hộ vệ đều là cao thủ vạn người chọn một, đều lấy võ công mà luận, mà gã sai vặt tuy rằng nghe qua là nô tài bên người, nhưng mỗi một tên đều đã được huấn luyện kỹ lưỡng từ nhỏ, không am hiểu võ nghệ nhưng lại có thể giúp đỡ một chương quán ở cửa hàng, danh xưng của gã sai vặt đều bắt đầu từ con số.

Nhưng mà, thế hệ của Ngũ thiếu gia thì tương đối đặc biệt hơn, từ nhỏ đã rời nhà lên núi học võ nghệ, cho nên bên cạnh cũng không có sai vặt và hộ vệ đi theo, mãi đến khi hẳn học thành tài trở về Sở gia. Vốn dĩ lão gia đã an bài sẵn cho hẳn một hộ vệ và sai vặt, nhưng Ngũ thiếu gia lại khéo léo từ chối,

ngược lại tự chọn cho mình một người hoàn toàn không hề qua huấn luyện như hấn làm sai vật.

Không biết người phía sau đang có tâm tư, hai tròng mắt của Sở Hòa Khiêm không ngừng di động, lui tới trong đám đông, đi qua mấy con phố, đi vào ngã tư đường ở thành Nam ngày thường ít đi, phát hiện một sự kiện.

Người đang đi ở ngã tư đường, trên tay đều đang cầm một gói giấy dầu bao lấy cái gì đó, cũng có người đang hé miệng cắn một cái bánh bao to.

“Ngũ thiếu gia, tại sao người trên phố này lại đặc biệt thích ăn bánh bao?” Phúc Tu Duyên cũng phát hiện.

Nhìn kĩ xung quanh, đánh giá bốn phía thương gia ngã tư đường, là có rất nhiều quán ăn và cửa hàng, từ điểm, nhưng lại không phát hiện cửa hiệu bán bánh bao? Nhìn xem sắc trời, suy nghĩ một lát, hấn hạ quyết định, “Tối Bình Khí Lâu trước, sau đó hãy quay lại đây.”

“Vâng.”

Chủ tớ hai người bước nhanh hơn, khoảng vài khắc sau, đã nhanh chóng tiến vào Bình Khí Lâu.

Cái gọi là Bình khí lâu, là nơi mở đầu của Sở gia, cũng do một sư phó kinh doanh xuất phát từ Sở gia, bình khí độc nhất vô nhị. Nơi này sở hữu ba tầng lầu, tầng thứ nhất, bán vũ khí thông thường, tầng thứ hai bán bình khí đặc thù hiếm thấy. Riêng tầng lầu thứ ba là bán những bình khí do chính tay năm vị thiếu gia chế tạo, cho nên cơ hồ là triển lãm cho người khác xem, không có buôn bán.

Quản sự Bình Khí Lâu là Phúc Nhị, hấn đã sớm chờ lòng nóng như lửa đốt, Ngũ thiếu gia thường lui tới vô cùng đứng giờ đột nhiên không thấy bóng người, sợ tới mức hấn còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện, đang định phân phó thuộc hạ đi trên đường tìm người.

“Ngũ thiếu gia, ngài đến đâu vậy? Tiểu nhân rất lo lắng cho ngài.” Phúc Nhị vội vàng đi đến bên cạnh chủ tớ hai người mới bước vào Bình khí lâu.

“Thật có lỗi, Nhị thúc, trên đường có một số việc trì hoãn, lần sau tôi sẽ chú ý.” Sở Hòa Khiêm cười nói, đồng thời vỗ vỗ tay Phúc Nhị, trấn an lòng ông.

Từ năm năm trước, Sở gia phát sinh có người bị bắt đi báo quan, nên hiện tại chỉ cần có ai không gặp bóng dáng, liền lập tức sẽ rước lấy một đồng quan tâm.

“Vâng, Ngũ thiếu gia, mời ngài vào, chú kiểm sư phó đều ở trong phòng chờ ngài.” Phúc Nhị dẫn hai người hướng sương phòng ở phía sau Bình khí lâu mà đi.

Hôm nay là ngày theo lệ đi tuần tra, phạm là quản sự cùng chú kiểm sư phó đều phải tham dự, thảo luận vấn đề kinh doanh ở Bình Khí Lâu, vài ngày trước đó những quản sự đã tập trung lại đây.

“Ừm.” Sở Hòa Khiêm bước vào sương phòng, nhìn các vị sư phó gật đầu ra hiệu, sau khi ngồi yên vị, bắt đầu thảo luận cực kì nghiêm túc kéo dài.

Một lúc lâu sau, khi Sở Hòa Khiêm bước ra từ Bình Khí Lâu, là cũng đã hai canh giờ sau.

Phúc Tu Duyên sớm đói bụng kêu ừng ực, từ lúc trưa chỉ ăn chút điểm tâm ở quán trà, bây giờ bụng réo sùng sục, thầm hy vọng chủ nhân có thể phát hiện tâm tư của hấn, dẫn hấn đi ăn cơm.

Sở Hòa Khiêm tuy rằng vừa mới bàn luận xong công việc, nhưng trong đầu vẫn còn nhớ đến chuyện xảy ra ở thành Nam ban sáng, “Chúng ta lại đi một chuyến đến Thành Nam.”

Về mặt đau khổ, Phúc Tu Duyên đáng thương vô cùng đuổi kịp hấn, “Dạ.” Hữu khí vô lực trả lời.

Đi ở trước người hấn, Sở Hòa Khiêm hơi dừng chân, quay đầu vỗ vỗ lên đầu hấn, “Trên đường Thành Nam thiếu gì tiệm ăn, không cần làm ra bộ dáng làm như ta ngược đãi người như thế.” Tên này, càng ngày càng khéo giả vờ a.

Phúc Tu Duyên vừa nghe, trên mặt vốn dĩ mang vẻ mặt đau khổ, lập tức tan biến mất, “Đúng vậy! Ngũ thiếu gia.” Lúc này giọng nói cũng trở nên hùng hồn hữu lực.

Cười lắc đầu, Sở Hòa Khiêm thật đúng là không có biện pháp với hấn, chủ tớ hai người một trước một sau hướng Thành Nam mà đi. Nhưng mà, lúc này ở trên đường không có tình cảnh bọn họ chứng kiến lúc trước, đánh giá bốn phía trong chốc lát, hấn bước vào một quán điểm tâm nhỏ.

Ông chủ của quán vừa thấy đến khách nhân vào cửa, đương nhiên là khuôn mặt tươi cười chào đón hấn nhiệt liệt, “Vị thiếu gia này, có cần gì không?”

Ngoảnh đầu về phía Phúc Tu Duyên, hấn tiến lên từng bước, theo trong lòng lấy ra đỉnh bạc vụn phóng tới trên bàn, Sở Hòa Khiêm lúc này mới lên tiếng: “Ông chủ, ta muốn hỏi thăm ông một chuyện.”

Vừa thấy đến đỉnh bạc vụn kia, Ông chủ bán bánh ngọt mặt mày hớn hờ, “Ngài cứ nói! Chỉ cần tiểu nhân biết, nhất định sẽ nói hết cho ngài, tuyệt không dấu điểm.”

“Vào buổi trưa nay, ta đi qua con phố này, phát hiện trên đường này, trên tay rất nhiều người đều đang cầm bánh bao ăn, nhưng gần đây lại không phát hiện cửa hàng bánh bao, không biết Ông chủ có biết tiệm bánh ấy ở đâu không? Hấn vừa hỏi, nhưng trong lòng đã có tính toán sẵn.

Hắn để ý đến chuyện này như thế, là vì ngày gần đây hắn muốn mở thêm một tửu lâu ở trong thành, những thứ cần thiết đã chuẩn bị xong hết, tửu lâu, chương quán... đã có sẵn hết, nhưng trong thành này vốn có nhiều tửu quán khách sạn lâu năm, nên muốn thu hút thật nhiều khách, nhất định phải có bí quyết để thu hút đám đông. Theo như sự chứng kiến vừa rồi của hắn, bánh bao ở Thành Nam kia mỹ vị của nó được nhiều người yêu thích, nếu có thể mời được vị sư phó này đến hỗ trợ hắn, hắn tin rằng với tài nghệ kia, tửu lâu của hắn sẽ càng thêm hoàn mỹ.

“Vị thiếu gia này, ngài thật sự là có cặp mắt quan sát đó, tiệm bánh bao kia đều không phải ở trên ngã tư đường này, mà là ở trong một ngõ nhỏ, nhưng làm cho người ta ăn còn muốn ăn thêm. Bánh bao này, một ngày chỉ bán hai canh giờ, vị bánh bao vừa ngọt lại tinh tế, hương thơm ngào ngạt, mỗi cái bánh giá chỉ khoảng ba đồng.” Ông chủ bán bánh ngọt chỉ vừa nghĩ đến, khóe miệng muốn chảy nước bọt. Nếu không phải mỗi ngày đều ở tại cửa hàng để buôn bán, hắn cũng rất muốn đi xếp hàng mua.

“Nha..... Thực sự ngon đến như vậy?”

Sở Hòa Khiêm cười. Nếu đúng theo như lời của Ông chủ này, vậy vị sư phó làm bánh bao kia chắc chắn tay nghề bất phàm.

“Vậy cửa hàng ở đâu?” Tai nghe sao bằng mắt thấy, tuy trong lòng đã có dự tính sẵn, nhưng vẫn là muốn gấp qua rồi nói sau.

Chủ quán, vươn tay chỉ vào nơi cuối ngã tư đường, “ngài từ nơi này, đi qua cây đại thụ thứ bảy, sẽ có một cái ngõ nhỏ, đi vào trong đó khoảng vài bước sẽ thấy tiệm bánh, nhưng giờ này chắc hẳn tiệm bánh đã bán sắp xong rồi.”

“Đa tạ.” Lấy được đáp án, hắn đương nhiên là không chút do dự đi về hướng chủ quán vừa chỉ.

“Đừng khách sáo.” Chủ quán cười thu nén bạc vụn vào túi.

Quả thật như vậy, vừa tiến vào bên trong ngõ nhỏ, Sở Hòa Khiêm liếc mắt một cái liền thấy cửa hàng nho nhỏ kia, cũng nhìn thấy xác thực có người đang thu dọn hàng.

Suy nghĩ một lát, hắn cũng không đi qua, ngược lại xoay người rời đi.

Phúc Tu Duyên vốn dĩ đã bước vào ngõ, lập tức xoay người bước vội theo chủ nhân, “Ngũ thiếu gia, nhưng mà chúng ta cũng nên nhìn một chút?”

Sở Hòa Khiêm khoát tay, “Chúng ta ngày mai giờ Tỵ sẽ đến, mới vừa rồi Ông chủ kia nói một ngày chỉ bán hai canh giờ, ngày mai khi bọn họ mở tiệm, sẽ đến nếm thử hương vị.” Không thật sự ăn qua, những lời khen đều chỉ là hư danh, chờ ngày mai tự mình đến ăn qua, sẽ có quyết định.

“Nha.” Phúc Tu Duyên gật gật đầu.

Chỉ có hai người một trước một sau xuyên qua đường cái, đi chậm rãi trở về Sở phủ.

Ngay tại lúc bọn họ xoay người định trở về, trong ngõ nhỏ cũng đi ra một vị cô nương, diện mạo thanh tú, một đôi mắt long lanh trong suốt động lòng người, mặc quần áo mộc mạc, trong tay đang mang đồ vật đi về hướng bọn họ.

Nàng phía sau có người đuổi theo, là một trung niên nam tử cường tráng, đồng thời miệng hô: “Tiểu Nhu a, con đừng quên đồ!”

Cô nương thanh tú bước chậm một chút, quay người lại nhìn nam tử trung niên, một tay lấy gói to trên tay ông, “Tại con đi vội, đã quên lấy, cha mau trở về đi thôi.”

“Được! Con đi nhanh về nhanh.” Trung niên nam tử đối nàng khoát tay.

Nàng mỉm cười, gật đầu xoay người rời đi.

Đi xa Sở Hòa Khiêm không biết vì sao, quay đầu vừa nhìn lại, nhưng chỉ nhìn đến bóng dáng mảnh khảnh của cô nương kia, lắc lắc đầu, quay người lại đi theo Phúc Tu Duyên cùng nhau rời đi nơi đây.

Sở Hòa Khiêm vừa đặt chân bước vào Lâu Các mình ở, lập tức dừng chân lại, chân khác vẫn không bước theo vào đại sảnh bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

“Con đang định đi đâu nữa?” Vị khách đang ngồi ở phòng khách của Lâu Các cất giọng bén nhọn hỏi.

Cười khỏ, biết tránh không khỏi, hắn thế này mới nhận mệnh đi về hướng đại sảnh, nhìn đại sảnh đông người náo nhiệt thờ dài, “Nương, có chuyện gì sao? Tại sao lại mang nhiều người ngồi chờ con nơi này như vậy?” Nhìn quét qua một vòng phòng khách.

Ngoài mẫu thân đang ngồi trên ghế chủ tọa, còn có ngồi ở hai bên đại tẩu, nhị tẩu, cùng với một người phi thường, phi thường nhìn quen mắt, nhìn quen mắt đến mức hắn muốn đem người đó văng ra khỏi phòng.

Sở phu nhân trừng mắt nhìn con về mặt thờ phi phi, “Tên tiểu tử này, buổi sáng ta không phải đã dặn dò con, muốn con buổi chiều nay nhất định phải trở về phủ, Nhâm bà mới đã chờ ngươi thật lâu!” Chỉ cần nói đến bà muốn ẵm cháu, hay hôn nhân đại sự, thì mấy đứa con bà dường như bốc hơi biến mất. Vất vả lắm mới bắt lão đại và lão nhị trong nhà thành thân được. Lão Tam, lão Tứ lại chạy trốn rất xa khỏi tay bà. Chỉ còn duy nhất lão ngũ lại giới nhất là ngỗ nghịch với bà.

Ôi, Bà thực mệnh khổ, trong nhà có một nữ nhi tri kỷ duy nhất, cố tình lại gả đến phương Bắc, hại bà ngay cả muốn tìm một tri kỉ để tâm sự cũng không có.

Kỳ thật, bà lo lắng nhất chính là đứa con thứ năm này của bà, nhưng năm đó bộ dáng điên cuồng tàn bạo của đứa bé này, vĩnh viễn khắc sâu trong đầu bà. Là do bà làm mẹ không tốt, nếu không tại nàng xem nhẹ nó, cũng sẽ không tạo nên chuyện ăn năn, ảnh hưởng đứa nhỏ này cả đời.....

“Con có việc nên về trễ, nên đã quên mất lời mẫu thân dặn dò. Nương, người nên để ý đừng tức giận không tốt cho thân thể.” Sở Hòa Khiêm nhẹ nhàng cười, đi đến phía sau Sở phu nhân, nâng tay vỗ nhẹ lên lưng của bà.

Bà tức giận hất tay con trai ra “Tiểu tử, con nói hội họp với các chương quản nên quên mất thời gian? Con nghĩ nương là đứa bé ba tuổi sao?” Mới không tin hần nói.

Hần thật sự cố ý, nhưng bây giờ mà thừa nhận, không phải là tự tìm đường chết sao? Cho nên, phải kiên trì đến cùng.

“Không! Con quên thật mà. Nương, người không tin con sao?”

Sở phu nhân ngao nghể liếc nhìn hần, “Không tin.” Làm sao tin? Thăng bé là từ trong bụng bà chui ra, làm sao bà có thể không biết tên tiểu tử này đang toan tính cái gì.

Ngồi ở hai bên là hai vị con dâu của Sở gia, không khỏi che miệng cười trộm vài tiếng.

Dâu cả chế nhạo nhìn tiểu thúc, “Hòa Khiêm, đệ nên nhận mệnh đi.”

Nhìn xem trước mắt một đám nương tử quân, Sở Hòa Khiêm cũng thực thức thời, tự động tự giác ngồi xuống, còn rút ra chén trà đưa cho bà mới ngồi ở một bên sắc mặt cũng không phải tốt lắm.

“Nhâm di, là con thất lễ, mong rằng người đừng nóng giận.” Ôi, quá thất vọng rồi, kéo dài thời gian, trễ như vậy mới trở về phủ, mà bà còn không chịu đi, xem ra, lần sau nhất định phải dùng một ít thủ đoạn đặc biệt.

Trên mặt bà mới Nhâm lộ ra tươi cười chuyên nghiệp, “Đương nhiên sẽ không, ai cũng đều biết ngũ công tử của Sở gia có rất nhiều việc đầy thôi.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng đáy lòng muốn là phi thường đã văng ra một ít “Thô tục”.

“Con nói với ta cho thật rõ ràng, hôm nay không phải con chỉ đến Bình khí Lâu thôi sao? Rốt cuộc lại đi đến đâu vậy?” Sở phu nhân một bụng oán khí. Bà đã ngồi ở chỗ này nhìn sắc mặt khó coi của bà mỗi từ trưa đến giờ! Vốn dĩ bà mới Nhâm muốn rời khỏi từ lâu, là bà dùng hết lời lẽ, người ta mới cố mà lưu lại.

Sở Hòa Khiêm ánh mắt liếc về hướng Phúc Tu Duyên đang đứng ở cửa, chỉ thấy sắc mặt hần xanh mét thảm hại, nhẹ nhàng lắc đầu, cầu xin nhìn hần. Cười nhẹ một tiếng, tên này làm cho hần nở nụ cười.

Nếu để cho nương biết, là Tu Duyên cố ý làm lộ bí mật của nương, không biết Tu Duyên sẽ thế nào?

Không nghĩ tới, hần lại nở nụ cười, Sở phu nhân lại bị tiếng cười hần làm nổi giận.

“Tên tiểu tử hỗn láo này! Nương đang nói chuyện với con, con dám cười nhạo nương!” Không có thứ gì để đánh đánh, bà giận quá, cầm lấy giày thêu trên chân, bắt đầu dùng sức đánh con.

“Nương! Nương! Con không phải đang cười người!” Cái này Sở Hòa Khiêm thực sự bị dọa, ngờ ngác đứng yên cho Sở phu nhân hàng thật giá thật đánh vài cái, cũng không dám ra tay đỡ đỡ.

“Nương! Đừng như vậy.” Vốn dĩ hai người con dâu đứng ở một bên xem trò hay, thấy bà thực sự nổi giận, vội vàng nhảy dựng lên hỗ trợ khuyên can.

Toàn bộ phòng khách nháo rùng rục rối loạn một hồi lâu, Sở phu nhân đánh đủ mới buông tay thả giày xuống, lấy chén trà con dâu vừa dâng lên, chậm rãi hớp một ngụm.

“Hừ! Không cho con một chút giáo huấn, chắc con đã quên ta là nương của con!”

Bà mới Nhâm ngồi ở bên kia xem diễn nhìn xem thực vui vẻ, trên bàn thậm chí còn có một ít trà bánh, đợi cho trò khôi hài đã xong, bà còn thực sự muốn đứng dậy vỗ tay hoan nghênh.

Xoa xoa cánh tay đau, Sở Hòa Khiêm tránh ở phía sau nhị tẩu, “Nương cho dù thế nào, nói thì được rồi, tại sao phải động thủ đánh người?” Thật sự oan ức đến tận mây xanh, cũng có phải hần cười bà đâu.

Trả lời hần, là một cái giày thêu bay ra, cũng chính là chiếc giày thêu vừa rồi đánh hần.

Nắm cánh tay của nhị tẩu nhẹ nhàng kéo tránh sang một bên, thoải mái tránh sự công kích của chiếc hài. “Nương, đánh thì người cũng đã đánh, giận chắc cũng đã tan, đừng làm nhị tẩu của con bị thương.” Hần chỉ chỉ nhị tẩu đang đứng chắn trước mặt hần.

Vốn dĩ đã cầm chiếc giày thêu khác trên tay, Sở phu nhân nhìn thấy hần lấy con dâu thứ hai làm khiên chắn, mà con dâu này của bà đang mang đứa con

tử quý yêu được sáu tháng của bà trong bụng, bà dừng lại, vạn nhất không cẩn thận đã thương nằng thì không xong!

Con dâu thứ hai của Sở gia cười khỏ một chút, nhặt lên chiếc giày của bà, đi đến bên cạnh bà. “Nương, đừng nóng giận, hay ta nhanh chóng bàn chuyện chính đi.” Tiểu thúc cũng thật là, đã bao nhiêu tuổi, sớm nên thành thân rồi.

“Hừ! Con mau lại đây cho ta, bà mới Nhâm, làm phiền bà.” Sở phu nhân hừ mũi trừng mắt nhìn con.

Sở Hòa Khiêm cười cười nhìn bà, nhìn thấy bộ dáng của nương hân giống như một đứa bé, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, trở lại vừa rồi vị trí ngồi xuống, “Nhâm di, lần này lại mang đến món hàng gì mới vậy?”

Nhâm bà mới nhủu mặt nhăn mày, tức giận liếc hân liếc mắt một cái, “Ngũ thiếu gia, ngài nên nói chuyện cho rõ, cái gì là món hàng mới? Ngài nghĩ rằng ta và nhâm bà tử là tú bà, lấy tiền lời của cô nương?” Thật là, dám xem bà là mama của Thúy Hồng Viện sao?

Tất cả những người ngồi ở trong phòng khách đều đồng ý lời nói của bà, quả thực nhìn kỹ bà rất giống tú bà ở kỹ viện, đem các cô nương ở hàng xóm láng giềng chung quanh bà, đẩy mạnh tiêu thụ.

Lấy ra từ người một xấp giấy cuộn tròn, Nhâm bà mới đem giấy mở ra, “Ngũ thiếu gia, lần trước ngài nói bà mới như ta tìm cô nương không đủ ôn nhu, lần này bà mai ta tìm hiểu rất kỹ các khuê nữ rồi, nhất định lần này sẽ làm ngài vừa lòng, cô nương ôn nhu có, biết chăm sóc chồng tề gia nội trợ... đều đủ cả.”

Nếu không phải Sở gia cấp hồng bao đặc biệt cho bà, bà thật lòng cũng không muốn tiếp nhận mai mối đám này. Ngũ thiếu gia thật là...

Sở Hòa Khiêm cười nhìn trên cuốn giấy tên của mọi người. “Ừm... Đây là.....” Hân giả vờ như nhìn chăm chú, nương có kẻ Trương Lương, hân cũng có kẻ để thoát khỏi cuộc vây bắt này.

Bà mới Nhâm khẩn trương nhìn hân, “Vừa lòng không?” Đây chính là bà đã dùng hết mọi quan hệ giao dịch toàn lực mà thu thập đến, đều là cô nương danh gia khuê tú, sắc nước hương trời.

Hân lắc đầu, trả lời: “Ta cũng không vừa lòng.”

Sở phu nhân dùng tay捏 con một phen, “Người nào con cũng không vừa lòng, rốt cuộc muốn cô nương như thế nào con mới bằng lòng cưới?” Thực sự cố ý muốn phá hư đây mà!

Đau đến hô nhỏ một tiếng, hân rút tay lui về, “Nương, không phải con cố ý không hài lòng, là Nhâm di giới thiệu mọi người có vấn đề, không liên quan đến con mà.”

“Ngũ thiếu gia, ngài tự mình không muốn thành thân, cũng đừng kéo bà tử ta xuống nước nha!” Bà bất mãn kháng nghị.

“Con cũng không phải là nói lung tung.” Sở Hòa Khiêm dùng tay chỉ vào tên một người trên cuốn giấy. “Cô nương này, ở thành Tây là thiên kim của một phú hào, hôm qua con mới nhận được một tin tức rằng ta đã bỏ trốn đi theo một hạ nhân, nếu đã bỏ trốn, tại sao lại muốn gả cho con?”

Hân hai tay chỉ cùng một lúc, “Còn nữa, khuê nữ của Lý gia trong bụng đã muốn có khối thịt, đang muốn tìm một người để làm cha, nữ nhi của vương gia đã có hai nhân tình, ta nghĩ nương ta hân là cũng sẽ không đáp ứng.”

“Vậy còn vị này? Tiểu thư Ngô gia này, dáng vẻ xinh đẹp lại ôn nhu sẵn sàng, có thể cưới chứ?” Bà chưa từ bỏ ý định chỉ vào người cuối cùng.

Sở Hòa Khiêm nhìn bà cười, “Ta nói còn chưa nói xong đâu, vị Ngô tiểu thư này cuối cùng, xác thực bộ dạng xinh đẹp lại sẵn sàng.....”

Trái tim của bà mới Nhâm bị lời nói dang dở của hân thoáng ngừng đập “Sau đó?” Làm ơn, bình thường một chút, để cho bà còn có câu trả lời với Sở phu nhân. Bất chေo tay cầu nguyện!

“Vị Ngô tiểu thư này, tối hôm qua nàng bởi vì bị tình lang vứt bỏ, điên rồi, Nhâm di không biết sao?” Hân tàn nhẫn đem tia hy vọng cuối cùng của bà cũng đánh nát.

Sở phu nhân nghe xong, sắc mặt nhất thời nghiêm trọng, “Bà mới Nhâm, tại sao ngươi dám chọn những người này làm con dâu của ta? Quá mức hoang đường đi!” Hay, vô cùng hay, từ giữa trưa đến giờ, bà lo lắng bối rối xem sắc mặt của bà mới sợ mất hòa khí, thế mà dám đem những người như thế này giới thiệu làm con dâu của bà?

Thật tốt quá, lần này ngược lại bà việc muốn tính toán sổ sách!

Bà mới Nhâm nay mồ hôi lạnh đổ ướt lưng, “Này, này, này tôi cũng không biết, Sở phu nhân, bà khoan giận đã.” Muốn chết sao, tại sao người nhà của những khuê nữ này lại không kể rõ đầu đuôi của con gái họ?

Trò khôi hài thay đổi người diễn, người xem diễn, Sở Hòa Khiêm nhàn nhã ngồi ở ghế trên, phân phó hạ nhân một lần nữa châm vào nước trà, nhắm nháp trên bàn hương vị ngọt ngào mềm mại của điểm tâm, nhìn mẫu thân nổi giận với bà mới phiền phức kia như thế nào.

Hai người con dâu của Sở gia, bắt đầu nhìn nhau liếc mắt một cái, cười lắc đầu rồi đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Đến đây, đến đây, bánh bao vừa thơm vừa mềm! Mới ra lô bánh bao, mau tới mua đi!” Tiếng rao to, kêu không ngừng, cửa hàng nho nhỏ ở cạnh đó chỉ có vài ba cái bàn cũ kỹ, nhưng bàn bàn đầy ngập khách, còn có rất nhiều người bung sữa đậu nành uống ở bên ngoài cửa hàng, ngồi khắp nơi từng ngum từng ngum cắn cắn bánh bao, vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn.

Nhìn kỹ xem, tiệm bán bánh bao này cũng thật thú vị, khách nhân có thể nói là tam giáo cửu lưu (*) đều có, có lão gia mặc cẩm y hoa phục, cũng có dân chúng mộc mạc bình dân, đoàn người đều ngồi chung trên bàn, ra sức bắt tay ăn bánh bao. ^^

(*) Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia.

(*) Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội

Tiếng rao hàng phát ra từ một người đàn ông trung niên đứng trước mỏm hiên đầy mặt, gương mặt tròn trịa phúc hậu tươi cười thật to, nhìn qua đã thấy thập phần thân thiết, bên cạnh ông còn có một thiếu niên vẻ mặt tương tự ông, cũng đang chạy mỏm hiên, động tác nhanh chóng múc một chén lại một chén sữa đậu nành hương vị ngọt ngào nồng đậm.

Trong một góc nhỏ của tiểu điểm, một xiêm y hé ra khỏi quầy, một cô nương đang ngồi ở bàn đánh bóng bàn, trước mặt không ít người đang xếp hàng đều là chờ nàng tính tiền, vội vã ăn đồ.

Nữ tử diện mạo xinh đẹp tuyệt trần, khoe môi tươi cười làm cho người ta có loại cảm giác ngọt ngào, nhưng đôi mắt lóe không khéo quang mang, một bàn tay rất nhanh ở bàn tính tiền nhanh chóng, tay kia thì vội vàng lấy tiền, cái miệng nhỏ nhắn thì phụ trách nói ra số tiền.

“Ba cái bánh bao, hai chén sữa đậu nành, tổng cộng năm mươi quan.” Vươn tay tiếp nhận tiền đồng của khách hàng, nàng vừa tính xong một cái, miệng lại nói: “Kế tiếp.”

Tình cảnh như vậy không ngừng trình diễn ra, bên ngoài lòng hấp cũng càng ngày càng ít, bánh bao đều nhanh chóng thấy đầy, đám đông thế này mới hơi lui, hai người bên ngoài phụ trách rao hàng cũng giảm bớt tiếng rao.

Đứng bên ngoài cửa hàng rao hàng là ông chủ họ Man, lau mỏm hiên giữa trán đang chảy xuống, đem lòng hấp chà lau sạch sẽ, ở phía sau ông, thiếu niên lúc trước phụ trách múc sữa đậu nành, cũng thực ra sức ngồi xổm xuống cọ rửa bát, bàn.

Ngồi xổm xuống, đem lòng hấp thu dọn xong, lại đứng lên, Man đại đầu liền thấy có hai người đứng ở trước mặt, thật sự lạ mắt, nhưng mà ông cũng không để ý, cầm lấy khăn lau ở trên cổ lau mỏm hiên, “Hai vị công tử, muốn ăn cái gì.”

Người đứng ở trước tiệm, đứng là Sở Hòa Khiêm chủ tớ hai người, đầu tiên là nhìn quét tình cảnh trong tiệm liếc mắt một cái, lại đem ánh mắt dừng lại ở trong lòng hấp, mỉm cười, “Ta muốn hai cái bánh bao cùng hai chén sữa đậu nành.”

“Vâng! Thỉnh ngài chờ một chút.” Ông cười cười, đầu tiên là cầm lấy khăn lau cái bàn gỗ lại xoay người cầm lấy cái mâm nhỏ, lấy ra bánh bao đặt ở trên đĩa để vào mâm, tiếp theo rất nhanh múc ra hai chén sữa đậu nành đổ vào trong bát, sau đó đem mọi thứ trong mâm đặt trước mặt hai vị khách mới đến.

Phúc Tu Duyên tiến lên tiếp nhận, “Chủ nhân, chúng ta ngồi thế nào?” Bên trong nhỏ như vậy, giống như không có chỗ ngồi.

Man đại đầu vừa nghe, cười nhìn hai người nói: “Thật ngại quá, vị công tử này, quy củ trong điểm chúng tôi là phải trả tiền trước, thỉnh tới bên trong tìm tiểu nữ tính tiền trước.”

“Còn phải thanh toán tiền trước, thật sự là phiền toái.” Phúc Tu Duyên thấp giọng la hét.

Sở Hòa Khiêm giờ một ngón tay, bắn nhẹ vào cái trán hắn, “Lắm miệng.” Liếc hắn liếc mắt một cái, liền hướng trong tiệm vào đi, liếc mắt một cái liền thấy nữ tử ngồi ở phía sau quầy, ban đầu vẻ mặt lơ đãng, nhưng sau khi nhìn kỹ vẻ mặt của cô gái ấy, mặt hơi biến sắc.

Trong lòng hắn náo loạn, nhưng trong nháy mắt, ngay sau đó, trên mặt hắn vẻ mặt lại khôi phục tự nhiên, chậm rãi bước đến quầy.

Man Tiểu Nhu nhìn hắn một cái, “Bốn mươi quan.”

Sở Hòa Khiêm nhìn nàng nhẹ gật đầu, Phúc Tu Duyên theo trong lòng lấy tiền ra trả vừa vặn trong điểm có khách nhân đứng đây, hai người bước tới chỗ trống ngồi xuống.

“Ngũ thiếu gia, bánh bao này thật đắt.” Nếu tiệm bình thường bán, cao lắm chỉ có năm quan tiền, nhà này bán ước chừng là so với người ta đắt gấp đôi.

Hắn cười không nói, cầm lấy bánh bao đưa lên miệng cắn. Bánh bao vừa thơm vừa mềm vừa vào đến miệng, mùi hương thơm ngát quanh quẩn đi xuống, miệng đầy ngọt ngào, làm cho người ta ý do chưa hết, ăn còn muốn lại ăn thêm.

“Ồ, ăn ngon thật!” khác với bộ dáng nhã nhặn của hắn, Phúc Tu Duyên cắn từng ngậm từng ngậm. Hắn chưa từng ăn qua bánh bao ngon đến thế..... Bưng lên sữa đậu nành một bên uống một ngậm, nồng đậm hương vị đậu ngọt ngào mà không ngấy, uống rất ngon!

Hai ba lượt cắn, hắn đã đem bánh bao trên tay ăn sạch, nuốt nuốt nước miếng, nhìn thấy trên tay chủ nhân còn một cái bánh bao, vẻ mặt khát vọng.

Trước mặt hắn, Sở Hòa Khiêm bình thân chậm rãi đem bánh bao ăn sạch, còn mở ra hai tay.

Phúc Tu Duyên ai oán cúi đầu oán thăm. Ngũ thiếu gia thật nhỏ mọn!

Nhất cử nhất động chủ tớ hai người, toàn bộ thu vào đáy mắt của Man Tiểu Nhu, ánh mắt dừng trên mặt Sở Hòa Khiêm nhiều hơn một chút, mày liễu một bên hơi nhếch lên.

Man đại đầu đem bên ngoài tiệm dọn dẹp xong hết, thế này mới đi vào cửa hàng nói: “Tiểu Nhu, bên ngoài không còn khách đến nữa.”

“Vâng, bánh bao còn lại nhiều không?” Nàng tính toán sổ sách, nào bên trong bàn tính cũng đã có bay nhanh. Mấy ngày nay, việc mua bán dường như tốt hơn một chút.

“Không thừa, lòng hấp còn lại năm vãi, có ba cái là đem đến Trần tẩu cách vách, còn hai cái khác lão bán bánh ngọt ở đầu đường đã dặn.”

“Dạ.” Man Tiểu Nhu gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. Khách ở tiệm đã rời đi gần hết chỉ để lại bát dơ đầy bàn, nàng cầm lấy khăn lau, đi ra quầy giúp dọn dẹp.

Cũng không còn bao nhiêu thứ để dọn chỉ còn lại một cái bàn có hai vị khách đang ngồi, nàng xem nhìn sắc bầu trời, đã quá trưa rồi, nhìn hai vị khách đã ăn xong từ lâu vẫn không chịu đi liếc mắt một cái, suy nghĩ, “Tiểu Bác, tỷ về nhà một chuyến, thuận đường đem bánh bao đưa cho các vị khách, để ở đây giúp cha thu dọn”.

Man Tiểu Bác đang ngồi xỏm rửa bát ngẩng đầu, “Đã biết.”

Nàng lúc này mới cúi xuống tạp dề quần quanh hông, cầm lấy hai túi đựng bánh bao nhanh chóng đi ra ngoài.

Phụ tử hai tiếp tục cúi đầu làm chuyện của mình, mãi đến khi đã xong xuôi ngẩng đầu lên thấy hai vị khách kia vẫn chưa đi,

Đợi cho này nọ đều chuẩn bị cho tốt, kia hai cái khách nhân còn chưa đi, Man đại đầu gãi gãi đầu, bước đến gần.

“Hai vị khách quan, à..... Tiểu điểm định nghỉ ngơi, không biết hai vị.....” Đều ăn xong lâu như vậy, còn không chịu đi, tính gây phiền phức sao?

Man Tiểu Bác cũng theo đi qua, thật không hổ là phụ tử, trong lòng suy nghĩ - đều giống nhau, hắn còn thuận tay mang lấy một khúc gỗ dùng để gánh hàng.

Trên gương mặt tuấn dật ngũ quan thanh tú của Sở Hòa Khiêm nở ra một nụ cười ôn nhu: “Ta có ý muốn hợp tác kinh doanh muôn bản với thúc một chút.” Hắn nói thẳng.

Man đại đầu cùng con, hai người đối xem liếc mắt một cái, cùng nhau quay đầu lại nhìn về phía hắn. “Cái gì?”

Rót ra một chén trà nóng còn nghi ngút khói đưa cho khách, Man đại đầu tràn đầy nghi vấn, “Vị thiếu gia này, ý ngài là... Muốn cùng nhà của chúng tôi làm khế ước về sau tất cả các bánh bao nhà ta làm ra đều đưa đến trong cửa lâu của ngài phải không?” Lau bàn, thuận đường ngồi xuống ở đối diện hắn.

Sở Hòa Khiêm vuốt cằm, “Đúng vậy, không biết ý tứ của thúc như thế nào?” Hường qua hương vị, hắn có thể khẳng định, nếu từ lâu hắn có món này, chắc chắn sẽ thu hút được thật nhiều khách.

Man đại đầu nhủ mày gãi đầu, vuốt vuốt tóc, “Việc này..... Không phải ta có thể làm chủ.” Việc tính toán, khế ước gì đó, ông là không biết gì cả, chỉ có Tiểu Nhu mới biết được tính thế nào.

Hơi hơi nhướng mày, rồi sau đó buông ra, “Thúc không phải chủ tiệm sao? Làm sao có thể không có biện pháp làm chủ?” Mới vừa rồi hắn quan sát đúng vậy, trước mặt người này hắn là chỉ phụ trách lao động, người tính toán quyết định là từ từ ở phía sau quầy.

“Chuyện này.....” Xấu hổ cười cười, Man đại đầu ngượng ngừng nói rõ ràng, tất cả mọi chuyện trong nhà này, đều là do một tay con gái ông quyết định.

“Ai nói là chủ cửa hàng có thể đủ quyết định chuyện trong tiệm?” Man Tiểu Nhu thanh âm không biết từ chỗ nào truyền đi ra.

Sở Hòa Khiêm dừng lại, theo thanh âm nhìn lại. Thì ra, trong một góc khuất của cửa hàng còn có một cánh cửa nhỏ, nữ tử hắn nhìn thấy ban nãy đang từ cửa nhỏ đó bước vào.

Xem ra, chắc có lẽ phía sau cánh cửa đó là nhà của bọn họ, trước mặt này xem như cửa hàng.

Man đại đầu đứng lên đi đến bên cạnh nữ nhi, “Vị thiếu gia này, thật sự là ngại quá, đây là tiểu nữ, những chuyện lớn nhỏ trong tiệm của tôi, đều do tiểu nữ của tôi quyết định.”

Sớm đoán được vị khách nhân này không phải đơn thuần đến ăn cái gì, Man Tiểu Nhu đi đến trước bàn ngồi xuống, “Nói đi, nỗi danh lừng lẫy ở Thành Đô Sở gia Ngũ thiếu gia, đi vào loại một tiệm nhỏ của chúng tôi, không biết có chuyện gì cần dạy bảo?” Nàng từng ở ngoài quán trà của Sở gia có gặp qua hẳn một lần.

Mới vừa rồi hẳn một bước vào trong điểm, nàng liền nhận ra ngay, cũng biết lấy thân phận như hẳn, không có khả năng chỉ vì ăn bánh bao mà vô duyên vô cớ đi vào nơi này.

“Tháng sau, ta định ở thành tây mở một gian tửu lâu, Man lão bản tay nghề bất phàm, ta muốn ký kết hợp tác với thúc ấy.” Sở Hòa Khiêm cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng vào ý định của mình.

“Hợp tác với cha tôi? Làm đầu bếp?” Người này có làm hay không?

Hắn gật gật đầu, “Đúng vậy, đầu bếp của ta hiện tại thiếu một vị.”

“Cha tôi ngoài việc làm bánh bao, không biết nấu món gì khác.” Man Tiểu Nhu lắc đầu, đem chuyện nói rõ ràng, làm cho nàng còn tưởng rằng có chuyện mua bán may mắn nào tới cửa, thì ra chính là đối phương làm lẫn.

Sở Hòa Khiêm cũng khoát tay, “Nàng đã hiểu lầm, ta đến không phải muốn hợp tác với ông ấy làm đầu bếp trong điểm, chỉ là vẫn muốn ông ấy mỗi buổi sáng hai canh giờ đến tửu lâu của ta làm bánh bao bán cho khách, đương nhiên, lương tháng hàng tháng ta cấp không ít đâu, “

Hắn không thể không nói, loại hợp tác như thế này, thủ pháp kinh doanh thực thông minh, hơn nữa có món ngon ăn, tự nhiên sẽ khiến cho thực khách chú ý, cho dù mắc gấp đôi chỗ khác mua cũng không đau lòng.

Man Tiểu Nhu thoáng nhú mày, người này tính toán thực tinh vi, muốn lợi dụng nhà nàng cố định để thu hút khách, làm thịnh vượng tửu lâu mới mở của hắn... .

“Lương tháng tính như thế nào?” Ở tửu lâu bán, chỉ cần lương tháng tốt, khấu trừ những vật dụng đi lại tốn kém, trong nhà thu vào, chắc chắn sẽ cao hơn so với hiện tại rất nhiều, có thể vận dụng tài chính càng nhiều.

“Vậy cho hỏi, mỗi ngày nơi này mua bán thu lợi được bao nhiêu?” Hắn cũng không phải là kẻ ngốc tùy tiện đưa ra giá.

“Khoảng năm trăm quan mỗi ngày.” Nàng không lên giá, căn cứ theo tình hình thực tế nói chuyện, hướng hồ, những chuyện như thế này, chỉ cần tính sơ qua cũng sẽ biết, muốn lừa nhau cũng không được.

Suy nghĩ một lát, Sở Hòa Khiêm lộ ra nụ cười tự tin, “Căn cứ theo lời nói của Man cô nương, nếu một tháng mua bán, khấu trừ mọi chi phí, cửa tiệm nhiều nhất cũng chỉ thu vào được một ngàn hai trăm quan, nếu đến tửu lâu của ta bán, một giá một, hai ngàn hai.”

Lương tháng như thế đã muốn thập phần hậu đãi.

Hắn ra giá làm cho Man Tiểu Nhu thực tâm động, nhưng mà... Còn chưa đủ vừa lòng.

“Hai ngàn hai sao? Nhưng chúng tôi làm sao làm chuyện mạo hiểm như thế được, cửa tiệm của chúng tôi tuy nhỏ nhưng đã mở nhiều năm, có không ít khách quen cũ, không biết có đồng ý cửa tiệm dời đến tửu lâu khác để mua không?”

“Ý của Man cô nương là?”

Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch, đôi mắt long lanh sáng ngời, “Cùng với chuyện hợp tác mạo hiểm như thế này, Ngũ thiếu gia thân là chủ nhân, đương nhiên cũng muốn quan tâm đến cuộc sống của hạ nhân một chút? Như vậy đi, hai ngàn hai không thành vấn đề, nhưng đây là lương tháng của cha tôi, nhưng đệ đệ của tôi là trợ thủ đắc lực của cha tôi, phải làm ra chừng đó bánh bao, đương nhiên cũng cần đệ đệ tôi hỗ trợ, hợp tác thì đương nhiên cũng phải hợp tác luôn với đệ ấy, lương tháng của nó cũng không cần cao, chỉ cần năm trăm quan là được.” Nếu tính như thế, hai người họ mỗi tháng khoảng mười lượng bạc.

“A..... Người giết tiền à? Chỉ một tiệm nhỏ như vậy, mà mỗi tháng đòi mười lượng bạc sao?” Chủ nhân còn không có mở miệng. Phúc Tu Duyên kêu to trước.

“Lắm miệng!” Sở Hòa Khiêm cùng Man Tiểu Nhu đồng thời nhìn hắn liếc mắt một cái, hai miệng một lời nói.

Sở Hòa Khiêm cười nhẹ vài tiếng, “Giá này hình như hơi cao một chút, Man cô nương đây là công phu sư tử ngoạm sao?”

“Ngũ thiếu gia, ngài nói chuyện hơi nặng lời rồi, công phu sư tử ngoạm? Nào có chuyện như thế! Ta đơn giản chỉ nghĩ đến tương lai của tửu lâu của ngài, nói ra giá cả thỏa đáng nhất, hướng hồ, mười lượng bạc đối với ngài mà nói, chỉ là món tiền nhỏ không đáng kể?” Muốn ngồi mát ăn bát vàng? Khó mà làm được, bọn họ cũng đã mua bán nhiều năm, kinh nghiệm mua bán đương nhiên đâu thiếu.

Trầm tư một hồi, đôi mắt hiện lên ý cười, “Ta làm sao mà biết một cửa hiệu nhỏ như thế này lại có thể sinh lợi lớn đến như thế? Dù sao hôm nay chứng kiến, cũng không chứng tỏ là ngày nào cũng như thế.” Tuy không đáng kể, nhưng cũng không thể chịu thiệt.

Man Tiểu Nhu chống lại con người đen của hắn, lộ ra một nụ cười tự tin, “Nếu là lo lắng, ngày mai, ngày kia ngày đều có thể phái người tới nơi này, nhìn xem khách nhân của cửa hiệu chúng tôi, có phải hay không giống như ta nói như vậy ổn định.”

“Vậy nói như vậy định rồi, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ phái người đến quan sát, nếu đúng thật như lời của cô nương nói, thì hợp tác lần này sẽ được định như ý của cô nương, được không?” Tất cả mọi chuyện kinh doanh, Sở Hòa Khiêm đều tính toán thật cẩn thận.

“Không có vấn đề.” Nàng cười ngọt ngào, bộ dáng giống như đã thấy được tiền sắp vào túi.

Sở Hòa Khiêm ngồi ở đối diện nàng, trên mặt hắn đương nhiên có thể nhìn ra được rõ ràng mạch, cũng biết nàng suy nghĩ cái gì, đôi môi mỏng hơi hơi gọi lên, đôi mắt đen khê đào như đang có ý định sâu xa gì, đôi mắt hắn mờ to mang ý cười.

Man đại đầu liếc mắt nhìn nữ nhi một cái, vẻ mặt có một tia ai oán. Nữ nhi a nữ nhi, hiện tại con đang bán lão cha của con, tốt xấu gì cũng hỏi ông một tiếng là ông có bằng lòng hay không .....

Bên ngoài sắc trời dần dần tối, Man đại đầu bụng mâm thức ăn thơm ngát bốc khói đi vào trước bàn, “Ăn cơm.”

Hỗ trợ sắp xếp chén đĩa, Man Tiểu Nhu gật đầu: “Nương, Tiểu Tri, ăn cơm.” Ngay tại phòng khách nhỏ của căn nhà, hiện diện một cái bàn dài và bốn cái ghế dựa, nhỏ nhỏ, không lớn.

Tầm mẩn sáo bị xóc lên, một thiếu niên đỡ một cô gái xanh xao yếu ớt bước ra, Man Tiểu Nhu thấy thế, vội vã bước đến hỗ trợ, nắm lấy cánh tay cô gái từ từ bước đi vào bên cạnh bàn ngồi xuống.

Cảm nhận được cánh tay trong tay mình, là gầy yếu như vậy, lạnh như băng, đáy lòng trầm xuống, ánh mắt hơi hơi để lộ ra bi thương, nhìn mặt cô gái tràn ngập thần sắc có bệnh.

Đợi cho các nàng mẹ con ba người ngồi xong sau, Man lão bản mới ngồi xuống chuẩn bị dùng cơm.

“Tiểu Tri, muội nên ăn nhiều một chút.” Man Tiểu Nhu gấp miếng thịt thơm ngào ngạt để vào trong bát cô gái.

Man Tiểu Tri cười khê, cúi đầu dùng cơm, nhưng bàn tay cầm đũa hơi hơi run, trên mặt tái nhợt không hề có huyết sắc làm cho người ta nhìn xem đau lòng không thôi.

Ngồi ở bên người Man đại đầu là Man đại nương, khó nén đáy mắt lo lắng, khe khẽ thở dài, “Tiểu Nhu, vẫn là không có tin tức sao?” Tiểu Tri bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, nếu còn như vậy chỉ sợ.....

Nghe vậy, Man Tiểu Nhu buông bát trên tay, “Dạ.” Âm đạm đáp nhẹ một tiếng.

Man Tiểu Tri vỗ vỗ tay nàng, “Nương, đang ăn cơm người sẽ không muốn hỏi chuyện làm cho tỷ tỷ lo lắng, mọi người đã làm việc suốt một ngày, buổi tối hãy để cho mọi người hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Sinh tử có số, nàng sớm đã biết.

“Đúng vậy, ăn cơm đi.” Man đại đầu gấp một ít rau để trong bát thê tử, nhẹ lay động lác đầu.

Vốn dĩ còn đang muốn nói chuyện tiếp Man đại nương thế này mới ngậm miệng lại, cả nhà ăn cơm trong không khí nặng nề. Mãi đến khi cơm nước đã xong, Man Tiểu Tri vào phòng nghỉ ngơi, bà mới lại khẩn cấp truy vấn.

“Tiểu Nhu, vẫn là không có tin tức vị thần y kia sao?”

Man Tiểu Nhu khoát tay, “Đã cho mọi người đi dò xét khắp nơi, nhưng vẫn là không có tin tức của Băng Nhược Húc.” Băng Nhược Húc từ trong miệng nàng nói đó là một vị thần y mà bọn họ đau khổ tìm kiếm nhiều năm.

Mấy năm nay, mang theo Tiểu Tri ốm yếu cần y khắp nơi, nhưng chỉ có thể cảm cực không trị dứt được, tình trạng bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng được một đại phu ở Trường An chỉ điểm, mới biết được có nhân vật này, vị đại phu kia nói, chỉ có Băng Nhược Húc mới có biện pháp chữa khỏi bệnh cho Tiểu Tri, nhưng người này hành tung vô cùng thần bí, phi thường khó tìm.

Từ khi biết đến danh vị thần y này, bọn họ đã tìm hắn ước chừng khoảng hai năm, bất luận là trên giang hồ, hay chốn quan trường, đều không có tin tức hắn.

Man đại nương hốc mắt hơi hơi đỏ lên, “Tiểu Tri gần đây..... Thân thể tựa hồ càng ngày càng hư nhược rồi, mẫu thân thực lo lắng cho nó.....” Lời nói còn lại cũng không thốt ra được, nhưng không ai không biết ý tứ của bà.

“Nương, không cần nói như vậy, trời không tuyệt đường người ngay, nhất định có thể tìm được thần y.” Man Tiểu Nhu không muốn nghe những lời này, lác đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Đúng vậy, nàng cũng đừng lo lắng như vậy, Tiểu Tri là một đứa bé thiện lương như vậy, Bồ Tát sẽ phù hộ cho nó.”

Man đại đầu vỗ vỗ bả vai thê từ trấn an.

“Hy vọng như thế.” Man đại nương gật gật đầu.

“Tiểu Nhu, chuyện sáng nay Ngũ thiếu gia của Sở gia nói, con thực cảm thấy thỏa đáng?” Man đại đầu chuyển sang đề tài khác, không muốn tiếp tục đắm chìm trong không khí ưu tư thương.

Nàng quay đầu nhìn về phía phụ thân, “Con đã tính qua, nếu chuyện hợp tác này thuận lợi, nhà chúng ta chẳng những có thể kiếm thêm được năm lượng bạc mỗi tháng, con cũng có thêm nhiều thời gian chăm sóc Tiểu Tri, chuyện hợp tác này có lợi chứ không hại.” Lúc Sở Hòa Khiêm vừa đề cập nàng sớm đã tính toán qua tất cả mọi thứ.

“Nhưng này Sở thiếu gia không phải còn không xác định?” Man đại cúi đầu nhắc nhở con gái.

“Cha, người yên tâm đi, quá vài ngày, chờ hần quan sát tốt xong, chuyện hợp tác có lợi như thế này nhất định sẽ vào tay chúng ta.” Man Tiểu Nhu có thể khẳng định điểm này. Họ Sở này không đơn giản trong thành Thành Đô, có hơn mười cửa hiệu từ lâu kinh doanh lâu năm, đánh phải dùng phương pháp khác để thu hút khách, năng tin tưởng, ngoại trừ tiệm bánh bao của nhà họ, đến lúc đó đầu bếp, hần là cũng không phải nhân vật đơn giản.

“Cứ từ từ, đều đi nghỉ ngơi đi.” Man đại đầu vẫy vẫy tay, để cho nàng và Man Tiểu Bác từ đầu đến cuối không nói một tiếng rời khỏi phòng.

Hai chị em cũng biết, cảm xúc của nương nhất định còn không có vững vàng, cha nhất định là muốn cùng nương trò chuyện, vội gật gật đầu, cùng nhau rời khỏi.

“Là muội không tốt, không sinh một cho nó một thân thể khỏe mạnh.” Man đại nương rút cuộc nhịn không được khóc nhỏ.

“Ai.....” Man đại đầu không nói gì, chỉ có thể ôm chặt bà, một tay vỗ nhẹ lên lưng của bà, hai vợ chồng cùng nhau vượt qua đêm dài từ từ này.

Vốn dĩ Man Tiểu Nhu nghĩ đến Sở Hòa Khiêm sẽ phái người của Sở gia đến xem xét, không nghĩ tới hần lại tự mình đến đây.

Ngày đầu tiên nhìn thấy hần, nàng thật đúng là hoảng sợ, nhưng lập tức khách nhân tới cửa, nàng cũng đi theo đứng lên, không rảnh để ý tới hần, đến cửa tiệm làm một pho tượng môn thần (*).

(*) *thần giữ cửa*

Nhưng này nha, vị môn thần này còn rất có kiên nhẫn, từ lúc nàng mở tiệm cho đến lúc nàng dọn hàng, hần đều ngồi ở ghế trên, nhàn tản uống trà, xem mọi người làm việc.

Ngày hôm sau nhìn thấy hần, nàng đã bắt đầu thích ứng, vì không chiếm cái bàn trong tiệm, Man đại đầu còn đem ghế dựa cho hần, mà vị môn thần này cũng thật thức thời, ngoan ngoãn ngồi trên ghế.

Trong tiệm có rất nhiều việc, Man Tiểu Nhu cũng không rảnh để ý tới hần nhiều, đang lúc Man đại đầu cùng Man Tiểu Bác làm không xuể, nàng vội vã đến giúp thu dọn mọi thứ trên bàn, bỗng nhiên vấp chân một cái, mắt thấy sẽ ngã trên mặt đất.

Không ngờ, nàng được người ta ôm lấy, ngã vào lòng hần, sững sốt một hồi lâu, nàng mới nhận ra mặt của Sở Hòa Khiêm, nhìn lại ghế dựa cách nơi này khá xa, không nghĩ ra hần làm sao có thể trong chớp mắt vọt tới phía sau nàng.

Sở Hòa Khiêm giúp đỡ lấy bả vai của nàng, “Cô nương không sao chứ?”

Man Tiểu Nhu lắc đầu, “Không có việc gì, cảm ơn ngài.”

“Cô nương, mau đem thức ăn đến đây!” Bên cạnh bàn chờ đợi, khách nhân hô to.

Nàng lại nhìn hần liếc mắt một cái, liền giương giọng đáp lại khách, “Đến đây!” Vợ vàng đem việc này bỏ qua một bên, nàng còn có một đồng việc cần hoàn thành.

Con người đen đi theo thân thể chuyển động của nàng một hồi lâu mới thu về ánh mắt, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, hơi hơi nắm tay lại, trong lòng bàn tay dường như còn lưu lại hơi ấm của nàng, nóng ấm, tay hần một trận nóng cháy.....

Ngày thứ ba nhìn thấy hần, nàng chưa nói cái gì, nhưng thật ra các vị khách thường hay đến tiệm ăn bánh, rốt cục nhịn không được truy hỏi nàng.

“Cô nương, vị này là của cô.....” Một vị thực khách chớp mắt ái muội.

Xem vị tiểu ca tuần tú này mỗi ngày đều đến, nhất định là đối với cô nương chủ nhà này có hứng thú, thấy ánh mắt hần nhìn của nàng, chính là cái ý tứ kia thôi!

Man Tiểu Nhu đầu tiên là nhìn người ngồi không xa quây lắm, liếc mắt một cái, lại quay đầu ở nhân mặt hướng khách nhân, nàng ngọt ngào cười nói: “Huynh ấy là ông chủ tương lai của tôi.” Nũng nịu thanh thúy, vang tiến đến trong tai của Sở Hòa Khiêm.

Hần mỉm cười nhìn về hướng quây, đáp trả lại ánh mắt của nàng, không có phản bác lời của nàng.

Nàng biết, mấy ngày nay tình hình như thế này nhà bọn họ sẽ – đóng cửa.

Vị lão khách kia ánh mắt nghi hoặc.

Cái kia lão mẫu khách nghi hoặc nhìn xem nàng, lại nhìn nhìn tiểu tử tuần tú ngồi kia, gãi gãi đầu, nghĩ rằng quên đi, chuyện người trẻ tuổi hắn không hiểu, vẫn là ngoan ngoãn ăn bánh bao của hắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chờ đợi đã lâu, đại tửu lâu cũng khai mạc vô cùng náo nhiệt, chọn ngày tốt giờ lành, pháo bùm bùm vang tận mây xanh, các đoàn múa rồng múa lân múa may trước tửu lâu góp vui, khách nhân nối đuôi nhau tiến vào tửu lâu, nối liền không dứt.

Sự rầm rộ này vốn dĩ vượt qua dự tính ban đầu của bọn họ, tân quân sự của tửu lâu là Phúc Thất mấy ngày liền làm không xuể, việc kinh doanh thuận lợi như thế đương nhiên là cao hứng, nhưng người không đủ phục vụ thì cũng khổ.

Sở Hòa Khiêm vốn dĩ rất thông minh về vấn đề kinh doanh, tửu lâu mới khai trương này, đầu bếp lại đem tài nghệ nấu nướng ngay tại phòng ăn, hơn nữa Man đại đầu một ngày đem đến hơn hai trăm cái bánh bao, đặc biệt riêng ngày hôm nay mỗi người đều được ăn miễn phí hai cái, chỉ dựa vào hai điểm này, đã dẫn dụ được hầu hết các thực khách đến cửa, trước ăn sau xem biểu diễn. Trong tửu lâu đã kín chỗ, bên trong chật ních, phía trước còn có đoàn người rồng rắn nối đuôi nhau xếp thành hàng dài.

Phúc Thất làm việc cật lực đến đầu vầng mắt hoa, người không đủ để phục vụ, hắn đành phải đi nhờ vả Man Tiểu Nhu đến hỗ trợ. Vốn dĩ định nhờ nàng phụ giúp chạy bàn, hỗ trợ giúp mấy tiểu nhị, nhưng sau đó suy nghĩ kỹ lại dù sao nàng cũng là một cô nương gia, cũng biết không thích hợp chạy nhảy tới lui như thế, vì thế sửa lại nhờ nàng giúp đỡ ngồi ở quầy tính toán tiếp số sách thu tiền, chính mình thì tự xuống bếp phụ giúp bung thức ăn.

Cũng biết việc làm đến ngập đầu nhưng dù thế hắn vẫn chưa nghĩ đến phải người đi Sở phủ tìm cứu binh đến, tự mình lao xuống bếp xoay trở đến chóng mặt.

Việc tính toán sổ sách thu tiền, đối với Man Tiểu Nhu mà nói là vô cùng thuần thục, không thành vấn đề, làm việc ở đây thì thật thoải mái, rảnh rỗi, thân nàng là chương quầy, chỉ ngồi ở quầy, khi đến thời điểm mới đứng dậy đi tính tiền.

Nhưng những chuyện như thế này nàng cảm thấy không được quen lắm, bình thường ở cái tiệm nhỏ của nàng, toàn là thực khách đến trước mặt nàng để thanh toán, nhưng bây giờ thì tự mình đến từng bàn để tính, thực sự có hơi lười một chút.

Và lại nơi này là tửu lâu, đương nhiên là nơi để người ta uống rượu tán gẫu, có chút chuyện cho dù nàng không muốn nghe, cũng sẽ bay thẳng vào lỗ tai nàng.

Thình lình nghe được một đề tài mà nàng cảm thấy hứng thú, nàng dựng thẳng lỗ tai cao lên, nghe lên một tửu khách đang nói chuyện ở một bên.

“Đại Bảo, nghe nói bệnh của mẹ ngươi đã trị khỏi rồi?” Một người mặc quần áo màu xám, nhìn thoáng qua có chút giống con chuột hỏi vị khách đang ngồi đối diện.

Cái người được kêu là Đại Bảo..... Thật sự thực “Đại”, cái cảm phi nộn của hắn quơ quơ, thực vui vẻ gật đầu, “Đúng vậy, ta mang nương ta đi khắp nơi để cầu y, rốt cuộc cũng tìm được một vị đại phu trị dứt căn bệnh của bà.”

Bên cạnh Đại Bảo là một tửu khách mặc bộ quần áo màu lam vô vô bờ vai của hắn, “Ngươi thật đúng là vận khí tốt, mẹ ngươi bệnh đã hơn mười năm, không nghĩ tới còn có người có thể chữa khỏi, rốt cuộc là người đại phu nào giỏi như vậy?”

Hắn vuốt cằm, “Kỳ thật ta cũng không biết, đại phu kia từ đầu tới đuôi cũng chưa nói tên tuổi của hắn, cũng chỉ là bảo ta cảm miệng.” Có điểm xấu hổ cười cười.

“Cảm miệng? Đây là tại sao?” Tửu khách giống như chuột hỏi.

“Bởi vì nương của ta lúc đó bệnh tình đột nhiên lại tái phát, con suyễn bất ngờ lại đến, muốn ngắt đi, ta nhịn không được khóc lớn, người trẻ tuổi kia nghe xong cảm thấy vô cùng ảm ỹ, bước đến đánh ta hai tát tay, bảo ta cảm miệng, sau đó đã cứu nương của ta.” Hắn cười ngáy ngơ một chút.

“Loại đại phu gì? Còn đánh người, như vậy mà ngươi còn cười được?” Tửu khách kia kinh hô một tiếng.

Đại Bảo gật gù đầu, “Có thể cứu nương của ta, cho dù cho hấn đánh mười cái tát, ta đều nguyện ý.” Phận làm con như hấn, chịu chút ít khổ sở như thế để có thể cứu được mẫu thân, thế thì đáng là gì.

Man Tiểu Nhu chấn động tâm thần. Bị bệnh mười mấy năm đều có thể chữa khỏi? Nếu là Tiểu Tri, không biết có hy vọng hay không?

“Cô nương, tính tiền!” Điểm tiểu nhị kêu một tiếng từ xa xa.

“Đến đây.” Nàng quay đầu xem liếc mắt một cái các tửu khách này, nhắm chừng bọn họ cũng chưa rời khỏi đây sớm như thế, vội xoay người đi làm việc trước.

Đợi đến khi nàng trở lại vị trí, mấy vị tửu khách kia quả nhiên vẫn còn ngồi đó bàn luận, cũng vừa đi đến điểm mẩu chốt.

“Kỳ thật, cũng không hoàn toàn không biết danh tánh của vị đại phu kia, nhưng đây chỉ là phán đoán của ta, không biết có chính xác không.” Đại Bảo có điểm thần bí hạ giọng.

Vị khách áo lam và người còn lại bị cuốn hút vào sự thần bí của hấn, đều vội vã ghé sát vào bên người hấn, hai người trăm miệng một lời hỏi: “Là ai?”

“Vào lúc ta và nương của ta sắp rời khỏi, nhìn thấy một vị phu nhân xinh đẹp đứng bên cạnh vị đại phu đó, phu nhân kia kêu hấn một tiếng -- Nhược Húc, mà phu nhân kia nếu ta không nhìn lầm, đúng là nữ nhi duy nhất của Sở gia đã gả đi ra ngoài năm năm trước-- Sở Quân Nhi.”

Vị khách diện mạo giống chuột ngừng lại, sờ sờ cằm, “A..... Người nói Nhược Húc, có phải ý người muốn nói là vị thần y mà người từng đề cập qua thần y Băng Nhược Húc?” Năm năm trước có nghe Đại Bảo nói qua tên vị thần y này, tuy rằng thời gian đã khá lâu, nhưng hấn vẫn là có chút ấn tượng.

Đại Bảo gật gù đầu, “Ta cũng đoán như vậy, trên giang hồ nói, Băng Nhược Húc cá tính vừa chính vừa tà, tướng mạo không tầm thường, rất giống đại phu kia mà ta gặp được.”

Bọn họ nói nhỏ giọng, Man Tiểu Nhu nghe không rõ lắm, nhưng thực khẳng định có nhắc tới “Băng Nhược Húc” Ba chữ. Sẽ là vị thần y kia sao?

Đột nhiên quay đầu nhìn bọn họ, nàng vội vã cất bước vọt tới bên cạnh bàn của ba người, “Người nói, người gặp hấn ở đâu? Nói cho ta biết nhanh đi!”

Không có mở đầu khách sáo qua loa, trực tiếp hỏi, giọng nói của nàng kích động, ngón tay run rẩy. Tìm nhiều năm như vậy, rốt cục đã cho nàng tìm được người sao? Tạ ơn trời, rốt cục Tiểu Tri đáng thương đã có hy vọng rồi!

Vài tửu khách hoảng sợ, Đại Bảo sừng sốt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, xem bộ dáng cô nương này kích động như thế, trong lòng chắc có chuyện gì, nhất định là trong nhà cũng có người bị bệnh giống hệt như mẹ hấn vậy, nhưng hấn chỉ có thể áy náy nhìn nàng, “Cô nương, cô muốn tìm vị đại phu kia sao?”

Man Tiểu Nhu nhìn không được giờ tay nắm lấy cánh tay hấn, “Người nhanh chút nói cho ta biết!” Băng Nhược Húc? Thật là Băng Nhược Húc sao? Tiểu Tri được cứu rồi!

Đại Bảo tuy rằng bị nàng nắm vô cùng đau, nhưng không bỏ tay nàng ra, “Thực thật có lỗi, cô nương, vị đại phu kia chính là ta ngẫu nhiên gặp được mà thôi, là trên đường ta mang theo nương ta đến biên ngoại đi tìm thần y, ở một gian khách sạn gặp được, ngày hôm sau ta có đến hỏi thăm với vị chủ quầy, thì bọn họ đã rời khỏi đó rồi, hơn nữa quầy cũng không biết bọn họ là ai.”

Nghe vậy, tâm Man Tiểu Nhu nhói đau, trước mắt cảm thấy mờ mịt, thân mình khẽ run lên, chân đứng không vững.

“Cô nương!” Đại Bảo vội vàng đứng lên đỡ lấy bả vai của nàng.

“Man cô nương, cô nương không sao chứ?” Tiếng nói trầm thấp từ nàng phía sau truyền đến.

Đoàn người đồng thời quay đầu nhìn về phía nơi thanh âm phát ra.

Vừa xong chuyện trong phủ, Sở Hòa Khiêm đương nhiên muốn đến tửu lâu mới khai trương để xem một chút, không nghĩ tới chỉ mới vừa bước vào tửu lâu, liền thấy thân mình nàng lay động, đứng không vững để người ta phải đỡ lấy.

Tận đáy lòng trong nháy mắt có loại cảm giác khó chịu hiện lên, không chút nghĩ ngợi đi đến phía sau nàng, một đôi hắc đồng lạnh lùng nhìn người đang dám cả gan chạm vào thân thể nàng, một tay không tự chủ được vội vã nhẹ đỡ lấy thất lưng của nàng. (>”

Đại Bảo bị hấn nhìn, đáy lòng sợ hãi, vội vàng buông tay ra, “Ta, ta ta ta chỉ là giúp, hỗ trợ.” Một câu nói lấp bắp, đã bị sắc mặt của Sở Hòa Khiêm dọa im bật.

“Ta không sao.” Man Tiểu Nhu hít một hơi thật sâu, làm cho chính mình tỉnh táo lại. Nàng chính là... Thất vọng quá lớn, nhất thời có chút không thừa nhận được.

“Cô nương, tính tiền nơi này!” Điểm tiểu nhị bận rộn kêu nàng.

“Ngũ thiếu gia, tôi đi tính tiền với vị khách phía trước đây.” Không chú ý đến bộ dáng kì lạ bất thường của Sở Hòa Khiêm, nàng nói với hấn, vội vã đi về hướng tiểu nhị kia.

“Thất thúc đâu?” Mây kiếm nhướng cao, nhìn quanh bốn phía. Quân sự vậy mà không ở dưới lầu!

“Người không đủ, Thất thúc giúp đỡ chạy bung thức ăn.” Dứt lời, Man Tiểu Nhu đi qua tính tiền trước.

Sở Hòa Khiêm nghiêng đầu nhìn Phúc Tu Duyên đi theo phía sau hẳn, “Đi về trong phủ điều thêm người đến giúp đỡ.” Thất thúc này cũng thật sự là lão hồ đồ, nhiều việc như thế này chỉ cần báo cho hắn điều động thêm người đến hỗ trợ là được, tại sao lại dám bảo nàng đi ra để hỗ trợ?

Lại nhìn đến tên lúc trước hào tâm ra tay đỡ lấy nàng, hẳn liền xoay người chạy lên lầu.

Hắn vừa đi khỏi, Đại Bảo lúc này mới vỗ vỗ ngực thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đến đây đi, mau ăn nhanh một chút, sợ tới mức uống rượu vừa rồi đều tỉnh hẳn.” Từ khách lâu năm cười nói, hai người khác cũng bật cười theo.

Quá không bao lâu, Phúc Tu Duyên mang theo vài tên hạ nhân đến giúp, quân sự Phúc Thất thế này mới trở lại vị trí chương quầy một lần nữa, Man Tiểu Nhu phận sự đã xong lui về phía sau, cũng định đi về nhà.

“Ồi.” Nàng thở dài mắt mát. Vốn dĩ nghĩ đến rốt cục đã tìm được chỗ ở của thần y, không nghĩ tới vẫn là không có tin tức!

Mới đi ra cửa từ lâu mà thôi, tay áo của nàng đột nhiên bị người khác nắm lại.

Nàng xoay người nhìn lại, đúng là vị tử khách vừa rồi đã nhắc đến Băng Nhược Húc, nàng nghi hoặc hỏi: “Vị khách quan này, có việc sao?”

Đại Bảo nhìn trái nhìn phải, mới thấp giọng mở miệng, “Cô nương, nếu cô nương muốn tìm vị đại phu kia, ta còn có thể chỉ điểm cho cô nương một con đường để tìm.” Kỳ thật, hẳn vừa rồi ở từ lâu đã nói, chính là nàng dường như không có nghe đến.

Man Tiểu Nhu sững sốt, “Ngươi, ngươi nói còn có biện pháp?” Tiếp theo đáy lòng vui vẻ, hít vào vài ngụm khí, “Ngươi nói nhanh lên một chút! Cầu xin ngươi.” Cúi đầu khẩn cầu.

Hắn vội xua tay, “Cô nương, cô nương đừng như vậy, người nên cầu không phải ta. Ta ở từ lâu mới vừa rồi, còn có nhắc đến một người, ta nói bên cạnh Băng Nhược Húc, còn có một vị phu nhân, vị phu nhân kia, nếu ta nhớ không lầm là, chính là Lục tiểu thư của Sở phủ.”

“Lục tiểu thư của Sở phủ?” Nàng suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ tới, “Ngươi là nói, nhiều năm trước được gả đến quan ngoại Sở..... Quân nhĩ?”

“Đúng vậy, nếu Sở lục tiểu thư gọi vị đại phu kia thân thiết như vậy, hai người khẳng định là có quan hệ, quan hệ này, cô nương tìm người của Sở gia để hỏi thăm, nói không chừng có thể giúp được cô nương chuyện này.” Đại Bảo đem sự tình nói xong, xoay người rồi đi trước.

Bỏ lại Man Tiểu Nhu nở nụ cười vui sướng, vội vén váy trở về nhà, vội vã về nhà nói cho nương tin tức tốt này.

Lầu hai của từ lâu, cũng là ở phía trên lúc nàng mới vừa rồi cùng Đại Bảo nói chuyện, Sở Hòa Khiêm đang dựa vào lan can, trên tay cầm một chén rượu, “Thì ra là đang tìm Nhược Húc...” Ánh mắt dõi về phía bóng dáng Man Tiểu Nhu đang chạy vội ở ngã tư đường thượng, nở ra nụ cười thâm sâu khác.

Dưới ánh nắng nóng cháy gắt của mặt trời, Man Tiểu Nhu đi ở trên đường, nhìn không được lấy khăn thấm trong lòng ra lau mồ hôi, trên khuôn mặt trắng nõn hé ra hai áng mây đỏ ửng.

“Hô, rốt cục đã đến.” Giữa ánh nắng trưa gay gắt như thế này mà rời khỏi nhà, nàng không phải điên rồi, mà là có chuyện đứng đắn cần làm.

Ngày hôm qua sau khi nghe xong vị khách quan kia nói xong, nàng về nhà cùng nương thương lượng một chút, quyết định hôm nay nàng sẽ đến tìm Ngũ thiếu gia hỏi thăm tin tức.

Cửa lớn của Sở phủ là một màu đỏ thắm, đã biểu hiện ra sự phú quý của Sở gia, cửa lớn của Sở gia thật rộng, hai bên tường kéo dài về hai bên đến mức nàng nhìn không thấy điểm kết thúc.

“Đều là tiền.” Man Tiểu Nhu nhìn không được nói. Nàng đi đến cửa Sở phủ, nhìn hai bên trái phải một chút, cất giọng gọi to: “Có người ở đây không?”

Trong chốc lát, có người đi ra, nhìn nàng một cái, “Cô nương, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Thật ngại quá, làm phiền ngươi vào thông báo một tiếng, ta họ Man, muốn gặp Ngũ thiếu gia.” Không hổ người ta là nhà giàu, đứng từ cửa nhìn vào bên trong một đình nghỉ mát sắc màu rực rỡ, hai bên hành lang kéo dài liên tiếp từ cửa vào đến thật sâu bên trong, thật sự là xinh đẹp.

Người gia nhân trông cửa tiến đến, nhìn nàng một cái, suy nghĩ. “Cô nương, mời cô nương chờ một lát, tôi đi thông báo một tiếng.”

Man Tiểu Nhu lẳng lặng đợi trong chốc lát, qua không bao lâu, người giữ cửa bước ra còn dẫn theo một người khác.

Đến trước mặt nàng trung niên nam tử nhìn lên thấy nàng, trên khuôn mặt tươi cười nhẹ giọng nói: “Là Man cô nương sao? Tôi là Phúc quân sự, Ngũ thiếu gia đang ở bên trong chờ cô, bảo tôi tới dẫn đường.”

“Làm phiền thúc.” Nàng nghiêng người đáp lễ, đi theo phía sau ông ấy đi vào nhà, đi được một đoạn đường ngắn, mới đến một gian lầu các đứng đơn độc riêng lẻ so với các lầu các khác nối đuôi nhau.

Phúc quân sự quay đầu đối nàng vuốt cằm nói: “Man cô nương, đã đến rồi, nơi này là Du Vân Lâu là nơi Ngũ thiếu gia dùng để bàn công việc, Ngũ thiếu gia đang chờ cô nương, mau vào đi thôi.”

“Đã làm phiền.”

“Không phiền, tiểu nhân đi xuống trước.” Phúc quân sự gật đầu chào nàng, sau đó rời đi.

Man Tiểu Nhu nhìn xem lầu các trước mắt. Một gian rộng lớn như vậy hẳn chỉ dùng để làm nơi bàn việc? Nàng cất bước đi đến trước phòng, nhấc tay lên gõ nhẹ lên cửa phòng hai tiếng.

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến thanh âm của Sở Hòa Khiêm.

Nàng thế này mới đẩy cửa vào phòng, hắn đang ngồi ở sau bàn, cầm trong tay đặt bút viết ghi chép vào sổ, tất cả bốn phía đều là ngăn tủ, bên trong chứa rất nhiều sách.

“Man cô nương, mời ngồi, chờ tôi một lát.” Hắn cũng không ngẩng đầu lên nói, chăm chú vào quyển vở.

Nhìn nhìn bốn phía, gian phòng này thật rộng lớn, chỉ có hai ghế dựa, một là Sở Hòa Khiêm đang ngồi, cái còn lại để ở đối diện hắn, suy nghĩ một lát, nàng bước đến kéo ghế ra ngồi xuống.

Ngồi ở đối diện hắn, Man Tiểu Nhu không có việc gì làm đành phải nhìn chăm chăm vào người. Kỳ thật, dáng vẻ của Sở Hòa Khiêm thật thu hút, đôi mày kiếm như rồng cao, một đôi mắt đen sáng đầy sức lực, đôi mắt ấy thường ngày mang theo tia ôn nhu, ấm áp, cái mũi cao thẳng, một đôi môi nhếch lên như đang cười, khóe môi luôn hơi nhếch lên, làm cho người đối diện có cảm giác hiền hòa an tâm, theo đôi môi hắn, không biết tại sao, trên mặt nàng xuất hiện một trận khô nóng.

Có chút bối rối dời đi tầm mắt, nàng thầm nghĩ, Man Tiểu Nhu, người là nỗi điên sao? Nhìn mặt người ta cũng sẽ xem đến mặt đỏ!

“Man cô nương.” Đáy lòng vẫn còn đang bối rối, Sở Hòa Khiêm lại đột nhiên lên tiếng.

Tìm nàng đập mạnh, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, “Ngũ thiếu gia.” Làm như không có việc gì, cười.

Sở Hòa Khiêm mâu quang chột lóe, sâu tận trong tâm khẽ cười một tiếng, nhìn gương mặt đang đỏ ửng của nàng hỏi, “Không biết Man cô nương hôm nay tới tìm ta, có chuyện gì sao?” Nàng nhìn hắn lại nhìn đến mặt đỏ, điểm này, làm cho hơi cao hứng một chút.

“Ngũ thiếu gia, thật không dám dấu diếm, ta là có một số việc muốn hỏi thăm ngài một chút.” Nhắc tới vấn đề chính, vẻ bối rối của nàng lập tức biến mất, lập tức trở về vẻ thông minh hoạt bát thường ngày mà hắn nhìn thấy ở tiệm.

Hắn trước tiên đem sổ sách bỏ sang một bên, “Man cô nương, có việc gì cần ta hỗ trợ sao?”

Đôi mắt long lanh kiên nghị nhìn chăm chú từng chi tiết biến hóa trên mặt hắn, “Là về..... Một vị đại phu, giang hồ tặng cho hắn biệt danh là thiếu niên thần y.” Nếu thật sự hắn thực sự cùng người Sở gia có quan hệ, đây là may mắn nhất trong đời mà nàng gặp được.

Những năm gần đây, bệnh tình của Tiểu Tri từng đến không biết bao nhiêu vị đại phu lớn nhỏ, nhưng đều không thể trị tận gốc, vài năm gần đây còn càng ngày càng nghiêm trọng, nếu là thiếu niên thần y chịu ra tay hỗ trợ, bệnh của Tiểu Tri chắc chắn sẽ được chữa khỏi.

Hơn nữa thuốc của Tiểu Tri càng ngày càng quý hiếm, trong nhà đã không đủ sức.

“Ý nàng muốn hỏi là biểu đệ Băng Nhục Húc của ta sao?” Sở Hòa Khiêm trực tiếp hỏi. Từ hôm qua đến nay hắn đã ở đây đợi nàng, chờ nàng khi nào thì mới mở miệng hỏi hắn.

“Ngài là nói..... Băng Nhục Húc là biểu đệ của ngài?” Đáp án này có chút vượt ngoài dự định của nàng. Không đúng! Man Tiểu Nhu lắc đầu, “Chuyện này chưa từng nghe ai nhắc đến, làm sao có thể?” (biểu đệ: em họ)

Hắn cười khê, “Nhục Húc cũng không thích đề cập đến việc riêng tư của mình, trên giang hồ cũng không kết bạn với ai, cho nên ngoại trừ người trong nhà ra, cũng không mấy ai biết đệ ấy và chúng tôi có quan hệ thân thích.” Tâm luôn đề phòng nặng như thế.

“Man cô nương, nàng tìm Nhục Húc là vì muối muối sao?” Suy nghĩ một lát, Sở Hòa Khiêm vẫn là chủ động mở miệng.

Man Tiểu Nhu nhìn hắn một cái, “Đúng vậy.” Nàng cũng không cần đoán hắn làm sao biết được, dựa vào thể lực của hắn, muốn biết chuyện nhà nàng là rất dễ dàng.

“Muối muối bị bệnh, có nghiêm trọng lắm không?”

“Vâng, nếu là biểu đệ của ngài, Ngũ thiếu gia, không biết có thể thỉnh ngài giúp cho một việc không?” Nếu đúng là thân thích thì quá tốt rồi, được hắn ra mặt, hẳn là không thành vấn đề.

“Nếu là muốn ta hỗ trợ thỉnh Nhượng Húc đến chẩn bệnh, ta đây chỉ có thể nói thành thật xin lỗi. Cá tính của Nhượng Húc cổ quái, ta cũng rất khó nói cho dễ đồng ý, huống hồ, ta cũng không biết đệ ấy hiện tại đang ở đâu.” Chuyện này là hắn nói thật, dù sao, hắn sao lại phải giúp nàng?

Nàng khó nén vẻ mắt mát trên mặt, không nghĩ tới vừa mới dấy lên chút lửa hy vọng, trong chớp lát lại bị dập tắt.

Nhìn thấy bộ dáng thất vọng của nàng, đáy lòng của Sở Hòa Khiêm hơi buồn rầu, sừng sốt, trái tim nhói đau. Loại cảm giác này..... Là thương tiếc sao? Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, “Man cô nương, như vậy đi, ta nghĩ ta sẽ viết một phong thư đến hỏi di nương của ta thử xem bà ấy có biết Nhượng Húc đang ở đâu hay không?”

Man Tiểu Nhu ngược mắt lên nhìn hắn đang đứng cạnh nàng, đôi mắt mờ to, , “Ngài chịu giúp ta? Tại sao?” Người này bình thường mặc dù đều cười đến vô hại, nhưng nàng mới không tin hắn thật sự có lòng tốt như vậy. Nếu thật sự là người tốt, làm gì có khả năng đứng vững trong thương trường lâu năm như vậy?

Sở Hòa Khiêm giả vờ vô tội nở rộ tươi cười ôn nhu, “Man cô nương, từ lần đầu tiên gặp mặt, ta đã rất ngưỡng mộ cô.” Trước mắt, hắn xác thực không có mục đích gì, chỉ là đơn thuần xuất phát từ nội tâm của hắn.

“Ngưỡng mộ tôi?” Nàng không hiểu ý tứ của hắn.

“Đúng vậy, rất khó có thể thấy một cô nương giống như cô, biết kinh doanh giỏi, trí tuệ lại thiên lương, cho nên thực ngưỡng mộ cô. Chỉ một điểm này, cho nên tôi nghĩ cùng cô kết giao làm bằng hữu.” Rất khó có thể tìm được một cô nương, có thể tác động đến cảm xúc của hắn, chỉ riêng chuyện này, đã đủ nguyên nhân để hắn ra tay giúp nàng. Tuy không nói ra niệng nguyên nhân chân chính nhất thôi.

Lời này thật sự khó có thể làm cho nàng tin được, Man Tiểu Nhu mảy liễu một bên dương cao cao. Nếu hắn không định nói sự thật, nàng cũng không cần khách khí, loại người này làm ăn thủ đoạn, nàng không phải không hiểu, muốn trước tiên tranh thủ đoạt lấy sự tin tưởng của nàng, nhưng nàng đối với hắn mà nói, chẳng lẽ chịu thua kém hắn sao?

“Được! Coi như kết giao làm bằng hữu, Ngũ thiếu gia, vậy làm phiền ngài.” Muốn đùa như thế nào, nàng đều ngênh tiếp, nhưng bây giờ thân thể của Tiểu Tri là quan trọng nhất, nghe theo lời hắn cũng đâu có hại gì.

“Không cần phải khách khí như thế, Tiểu Nhu.” Sở Hòa Khiêm nhìn ra được nàng đang suy nghĩ cái gì, tươi cười khà súc nhìn nàng vuốt cằm nói.

Nghe được hắn dùng ngữ khí vô cùng thân thiết như thế kêu tên mình, không biết tại sao, nàng chính là nhìn không được nổi da gà lên, lộ ra nụ cười giả lả, “Được, được.” Người này nhất định có vấn đề. ^ _____ ^

Hai người nhìn nhau cười giả lả, mãi đến khi Man Tiểu Nhu cảm thấy không ổn vội vã chuyển ánh mắt, đứng lên chuẩn bị rời đi. Nếu cứ cười cùng hắn mãi như thế, nàng sợ da mặt của nàng sẽ bị kéo căng vì cười nhiều quá.

“Ngũ thiếu gia, tôi xin phép đi trước một bước, về chuyện thần y thì cầu xin ngài.”

“Ừ, ta phái người đưa nàng trở về.”

“Không cần, tôi tự mình trở về là được.” Nàng đứng dậy kéo ghế dựa ra, dưới chân không biết vấp phải cái gì, mất thăng bằng một chút, sắp té ngã--

Sở Hòa Khiêm trong chớp mắt đã vọt đến bên cạnh nàng, vươn tay bắt lấy thắt lưng của nàng, đem nàng cả người kéo vào lòng mình.

Không bị ngã xuống mặt đất, Man Tiểu Nhu lại bị lực đạo của hắn kéo mạnh vào ngực, cả người choáng váng, đụng vào ngực hắn mạnh đến phát đau.

“Tiểu Nhu, nàng không sao chứ?” Hắn lần đầu tiên nhìn mặt của nàng gần như vậy, hai người cận kề gần sát chỉ còn thiếu môi chạm vào môi.

Tâm vừa động, môi đỏ mọng tươi mới ướt át, hương khí thơm ngát thân nhiên bay lên mũi, thân mình mềm mại tựa vào trên người hắn, làm cho trong lòng bàn tay hắn tê dại ngửa, có cảm giác xúc động muốn ôm chặt lấy nàng.

“Tôi không sao.” Hơi thở của hắn phả nhẹ nóng rực vào mặt của nàng, hai gò má nàng nhanh chóng nhiễm thượng đỏ ửng, đáy lòng nàng hơi hoảng hốt, muốn bước lùi về phía sau một bước, trên lưng căng thẳng, mới phát hiện tay hắn còn đặt trên lưng của nàng.

Vừa ngẩng đầu, lại chạm vào đôi mắt hắn, hai tròng mắt đen láy tỏa sáng giống như mặt nước hồ lung linh, làm cho nàng trong nháy mắt không thể thoát khỏi sự vây hãm của mặt nước hồ êm ái đó.

“Khiêm nhi!”

Cửa phòng đang đóng chặt, đột nhiên bị một lực đạo mạnh mẽ đẩy ra, một vị phu nhân xinh đẹp bước vào, nhìn thấy tình cảnh trong phòng trường lớn nhất, miệng còn mở ra thật to, mãi nhìn hai người chằm chằm.

Man Tiểu Nhu bị giọng nói của bà làm cho hoảng hốt, theo bản năng bước lùi về phía sau, dựa vào bên người Sở Hòa Khiêm, vừa định hỏi nhỏ hắn, vị phu nhân này là ai mà thôi, chợt nghe đến thấy hắn mở miệng --

“Nương.”

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cái gì? Đó là nương của hấn? Man Tiểu Nhu kinh ngạc, nhưng nhìn thấy Sở phu nhân mãi nhìn chăm chăm thất lưng của nàng, theo ánh mắt của bà cúi đầu nhìn xuống, một bàn tay to lớn, ngăm đen vẫn còn đặt tại thất lưng của nàng.

Vội vàng vờn tay đẩy tay của Sở Hòa Khiêm ra, nàng thối lui vài bước, thấy Sở phu nhân vẫn còn mãi nhìn chăm chăm, vì thế lấp bắp chào, “Sở, Sở phu nhân.”

Sở phu nhân tiên sinh nhìn xem nàng, lại quay đầu nhìn xem con, sau đó che miệng cười trộm, người cũng chậm chậm lui ra ngoài, “Các người cứ tiếp tục, tiếp tục, ta không quấy rầy, ha ha.”

Biết bà hiểu lầm cái gì, Man Tiểu Nhu muốn đuổi theo đi ra ngoài giải thích, Sở Hòa Khiêm lại đỡ nàng, “Không sao, để ta giải thích với nương của ta là được rồi, ta đưa nàng ra ngoài trước.”

“Vậy được rồi.” Suy nghĩ thấy cũng đúng, nếu lúc này nàng ra ngoài giải thích, chỉ sợ làm cho Sở phu nhân hiểu lầm càng sâu, vẫn là giao cho hấn nói là tốt hơn.

Theo hấn cùng nhau đi ra cửa phòng, trên đường đi dọc theo hành lang, hai người không nói gì, không khí có chút ngưng ngập.

“Đúng rồi, nàng làm sao có thể biết mà tìm ta để hỏi thăm tin tức của Nhượng Húc?” Sóng vai mà đi, hấn lơ đãng hỏi.

Man Tiểu Nhu cup mắt, tà liếc hấn một cái, “Ngày hôm qua lúc tôi đến từ lâu để phụ giúp, một người khách nhân ngẫu nhiên nhắc tới, từng thấy Bạng Nhượng Húc cùng Lục tiểu thư ở biên quan.” Hấn hỏi như vậy, làm cho nàng cảm thấy, người này không phải ngày hôm qua đã nghe hết cuộc đối thoại của nàng và vị khách kia trước từ lâu chứ?

Tình cảnh mới vừa rồi, cho dù nhìn thế này cũng giống như người này đã chờ nàng đến hỏi thật lâu rồi vậy..... Quả nhiên, bề ngoài đều là gạt người

“A, là Quân Nhi đã xuất giá, Nhượng Húc rất yêu thương muội muội thường hay đến quan ngoại để thăm nàng.” Sở Hòa Khiêm mỉm cười, lại nói: “Nói đến chuyện này, Tiểu Nhu, nàng cũng đã đến tuổi để thành thân, tại sao vẫn chưa lập gia đình?” Hấn làm như vô tình hỏi đến.

Biến sắc, ngũ quan thanh tú xuất hiện một tia khinh miệt lạnh lùng. “Lập gia đình? Có gì chỗ tốt chứ?” Hừ! Nhân thế bây giờ ai cũng đòi hỏi vinh hoa phú quý, hấn nhắc đến chuyện này, lại nhắc nàng nhớ đến một tên hỗn đản.

Con người đen buồn bã, “Làm sao có thể nói có chỗ gì tốt? Hay là Tiểu Nhu, nàng đã đính hôn?” Là nam nhân mà hấn đã từng gặp qua kia sao?

Nàng có chút kinh ngạc nhìn về phía hấn, “Ngài làm sao mà biết?” Cho dù thần thông quảng đại, chuyện nàng trước kia ở Tế Nam có vị hôn phu, cũng không khả năng biết được.

“Nghe giọng nói của nàng, cho dù đã đính hôn, chắc cùng người ấy không tình đầu ý hợp lắm.” Một cảm giác khó chịu dâng lên làm hấn nghiêng chặt răng, hai bàn tay hơi hơi nắm chặt.

“Tình đầu ý hợp? Hừ!” Giật nhẹ khóe môi, Man Tiểu Nhu chỉ cần nghĩ đến tên hỗn đản kia là nổi giận tận trời. Không lấy đao chém hấn là phước tổ tông ba đời nhà hấn, ở đó còn hợp?

“Đã từ hôn rất nhiều năm rồi, ta không muốn nói nhiều về chuyện này.” Quên đi, thiên nam địa bắc, muốn chém hấn phải thuê xe ngựa đi tìm, chuyện tốn kém thế, nàng không làm đâu.

Từ hôn? Sở Hòa Khiêm nghe được nàng nói như vậy, hàm răng đang nghiêng chặt kia nháy mắt biến mất, “Thất lễ, là tại hạ làm lỗi, đã làm cô nương không vui, nhưng Tiểu Nhu, nàng thực sự không nghĩ đến sẽ gả cho người khác sao?”

“Chờ Tiểu Tri hết bệnh rồi nói sau.” Không chút nghĩ ngợi, lời này liền thốt ra, nói xong, chính nàng sừng sốt một chút. Kỳ quái, làm sao nàng có thể nói như thế?

“Vậy chúc nàng tìm được lang quân như ý trước.” Chỉ cần giải quyết Man Tiểu Tri phải không?

“...” Man Tiểu Nhu nghi hoặc nhìn nụ cười trên mặt hấn. Không biết tại sao nụ cười đó dường như có hiện lên bốn chữ -- Không có hảo ý?

Hai người một đường nói chuyện phiếm, trong nháy mắt đã đến cửa lớn của Sở phủ.

“Ngũ thiếu gia, chuyện tìm người Tiểu Nhu xin làm phiên ngải.” Gánh nặng trên vai, giống như đã voi đi một nửa, nàng cảm thấy có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Mái tóc dài của nàng bị con gió thổi tới tung bay rối loạn, Sở Hòa Khiêm gợn tay nhẹ vén tóc bay lòa xòa hai bên má nàng.

Man Tiểu Nhu chân động, nhìn về mặt hắn giống như không có việc gì, sừng sốt một chút, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Sàm sỡ nàng?

Mặt ngoài làm bộ như không có việc gì, nhưng sâu trong nội tâm hắn, cười thầm sự bối rối của nàng, lại ra vẻ trấn an, “Tiểu Nhu, ngày sau có tin tức gì, ta sẽ đến báo cho nàng hay.”

“Vâng, tôi đây đi trước một bước, Ngũ thiếu gia xin người dừng bước.” Đối phương giả vờ như không có việc gì, nàng cũng không thể nói gì.

“Đi thông thả.”

Đưa nàng đi ra khỏi cửa, cửa lớn đối diện với Sở gia cũng đang mở ra, một đôi nam nữ thông dong đi ra.

Sắc mặt Sở Hòa Khiêm căng thẳng, hơi hơi cúi đầu, không định chào hỏi với người đối diện.

Bộ dáng này của hắn làm cho Man Tiểu Nhu nghi hoặc, “Ngũ thiếu gia, người không sao chứ?” Tại sao sắc mặt dường như đột nhiên trở nên là lạ?

Đôi nam nữ ở đối diện vốn dĩ không nhìn về hướng này, nhưng nghe thấy thanh âm của nàng, bất chợt quay đầu nhìn về phía bọn họ đang đứng.

“Sở, Sở, Sở Hòa Khiêm.....” Sắc mặt nam nhân càng ngày càng trắng bệch, thậm chí toàn thân đều đang phát run.

Nữ tử đang đứng ở bên cạnh hắn cũng không tốt hơn là mấy, mặt mày cũng trắng xám như xác chết vội vã lôi kéo ống tay áo nam tử, ngay cả câu đều nói không ra khỏi miệng.

Đã để cho người ta nhìn thấy, Sở Hòa Khiêm cũng chỉ hơi ngẩng đầu nhìn hai người gật nhẹ đầu, “Đã lâu không gặp, Cố thiếu gia, Cố tiểu thư.”

Vị Cố thiếu gia kia nghe thấy hắn lên tiếng, giống như nhìn thấy quỷ, ánh mắt trợn trắng, miệng mấp máy hút không khí, ngay cả Man Tiểu Nhu cũng có thể nghe thấy thanh âm răng của hắn va vào nhau lập cập.

“Ngài, ngài, ngài, ngài... khỏe chứ, ta, ta, chúng ta có việc, có việc, đi trước một bước!” Chỉ vừa nói xong, cũng không chờ Sở Hòa Khiêm trả lời, vội vã kéo tay nữ tử bên cạnh, nhanh chân chạy giống như chạy không kịp sẽ không toàn mạng vậy.

Man Tiểu Nhu buồn bực nhìn bọn hắn, lại quay đầu nhìn tiếp theo Ngũ thiếu gia, trên mặt thoáng có ý cười, “Các ngài..... Giao tình thật tốt.” Kỳ quái, bộ dáng này thật đúng là không tầm thường.

“Đương nhiên.” Trợn mắt nói dối, hắn cười trả lời nàng.

“Ta đi trước.” Không tin lời hắn nói, nhưng nàng cũng không có hứng thú rảnh rỗi đi quản chuyện của người khác, gật nhẹ đầu sau đó rời đi.

Nhìn theo Man Tiểu Nhu rời đi, Sở Hòa Khiêm cũng chuẩn bị tiếp tục trở về Du Văn Lâu xử lý sự tình, quay người lại, nhin không được cười ra tiếng, “Nương, người đang làm gì vậy?”

Sở phu nhân đã sớm trông mong đang đợi hắn, nhìn con trợn mắt nhú mày, trên mặt nở nụ cười tặc vô cùng, “Khiêm nhi, vị cô nương mới vừa rời đi kia.....”

“Nương, người đừng suy nghĩ nhiều quá, vị cô nương kia chỉ là con gái của đầu bếp ở tửu lâu mới, chỉ là như vậy mà thôi.” Thân nhiên nói. Hắn không phủ nhận đối với Man Tiểu Nhu có loại cảm giác nói không nên lời, nhưng... Còn chưa biết, còn chưa biết đó là cái gì? Hắn cũng đang suy nghĩ.

Không tin! “Có chắc chỉ như thế không?” Nếu thế sao con lại vén tóc của người ta? Còn dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm vào người ta?

“Vâng, chỉ là như thế.” Sở Hòa Khiêm cất bước tránh ra. Lúc này không đi nhanh còn đợi đến khi nào?

Bà đi theo lên, “Con à, con là do ta sinh ra, con muốn lừa nương, đạo hạnh của con còn non kém lắm, mau nói cho nương biết nhanh thì tốt hơn”.

Kéo lấy cánh tay hắn, bà đương nhiên đầu dễ dàng bỏ qua như thế.

“Nương, người đừng náo loạn.” Hắn cũng không dừng lại, liền kéo theo bà đi.

“Nàng tên gọi là gì?” Sở phu nhân hỏi.

“Man Tiểu Nhu. Nương, người đừng xen vào việc của người khác.” Chỉ biết là không dễ dàng thoát khỏi tay bà như vậy.

“Mấy tuổi? Đang ở đâu? Cảm tình của các con đến thế nào? Khi nào thì nương có thể tới cửa cầu hôn?” Một loạt câu hỏi không ngừng vọt ra khỏi miệng của bà.

Sở Hòa Khiêm thờ dài nhìn bà, vẻ mặt thật khổ sở, “Nương, người đừng đi làm người ta sợ, Man cô nương và con, thật sự chỉ là quan hệ chủ tớ thôi, nàng tới tìm con cũng có chuyện nhờ con giúp đỡ mà thôi.”

“Ta không tin, con nói mau! Nhanh lên.”

“Nương, mau buông tay.....” âm thanh ảm ĩ của hai hai mẹ con càng lúc càng xa, một bóng dáng to lớn đi trước kéo theo bóng dáng thanh tú nhỏ nhắn đi phía sau.

Hạ nhân của Sở gia đứng ở một bên, sớm đã thấy nhưng không thể trách, mỗi người đều nhún nhún vai, tiếp tục động tác trên tay.

*****

Man Tiểu Nhu thật cẩn thận đỡ Man Tiểu Tri bước vào y quán, vừa đi vào, liền nhìn thấy một người nhìn rất quen mắt.

“Ngũ thiếu gia?” Không nghĩ tới tại đây cũng sẽ nhìn thấy hắn.

Sở Hòa Khiêm đứng ở trước quầy bốc thuốc, nghe thấy thanh âm của nàng quay đầu, “Tiểu Nhu.” Cười gọi một tiếng, vội vã băng qua bước đến trước mặt nàng, liếc mắt nhìn người đang đứng bên cạnh nàng, “Vị này là Tiểu Tri cô nương sao?”

“Xin chào, Ngũ thiếu gia.” Man Tiểu Tri nhìn hắn gật nhẹ đầu, có chút tò mò đánh giá hắn. Không biết hắn là ai vậy? Hình như gọi tỷ tỷ cảm giác rất thân thiết.

“Man cô nương, đại phu đợi ở bên trong.” Người phụ trách tiệm thuốc nói với nàng.

“Chúng tôi đi vào trước.” Man Tiểu Nhu đỡ muội muội đi vào bên trong.

Sở Hòa Khiêm cầm lấy gì đó trên bàn, lẳng lặng đứng bên ngoài, vừa lúc có chút tin tức muốn báo cho nàng biết, may mắn chạm mặt nàng tại nơi này, cũng đỡ hắn phải lại đi một chuyến.

“Cái gì? Lại muốn tăng thêm tiền thuốc? Trần đại phu, ngài có thấy là hơi quá đáng không? Lần trước tăng thêm năm trăm quan, lần này lại tăng thêm năm trăm quan nữa, nếu thế phải hơn mười lượng bạc!” Thanh âm của nàng vang vọng từ bên trong truyền ra ngoài.

“Ta lần trước đã nói, thuốc này rất khó kiếm, mua hay không mua là chuyện của ngươi, mười lượng hai là mười lượng hai, một quan cũng không bớt.”

Một giọng nam khác ồn ào lên giọng.

“Ngươi muốn cướp của sao, rốt cuộc ngươi có phải đại phu hay không? Chỉ biết vợ vét của cải, lương tâm của ngươi để đâu?”

Man Tiểu Nhu giận đến mức kêu to.

“Ta không biết, dù sao ta nói cho ngươi hay, chính là mười lượng hai, nếu không cần, thì để muội muội ngươi chờ chết đi!” Đối phương khẩu khí cao ngạo đáp trả lại nàng. Trong phòng trở nên thanh tĩnh trở lại, chỉ chốc lát sau, nghe được âm thanh đầy giận dữ của nàng hét to--

“Ngươi nói gì?” Còn mang theo một tiếng thét chói tai khó hiểu.

Vừa nghe đã biết có chuyện không hay, Sở Hòa Khiêm vội vã tiến vào. Vừa bước vào, hắn đã nhìn thấy Trần đại phu đang cầm lấy tay của Man Tiểu Nhu, môi còn chu cao cao, muốn khinh bạc nàng.

Trong lòng ngực có cái gì cuộn cuộn dâng lên, một luồng tức giận không hiểu từ đâu dâng lên não hắn, hắn tiến lên bắt lấy tên Trần đại phu muốn khinh bạc Man Tiểu Nhu, chém ra một quyền.

Phanh bành lang! Một khắc trước tên sắc quỷ còn muốn âu yếm, ngay sau đó đã bị một quyền đánh bay đi ra ngoài.

“A!” Man Tiểu Nhu che chở cho Man Tiểu Tri thối lui về phía sau.

Sở Hòa Khiêm tức giận chưa tan, đưa lưng về phía hai tỷ muội, gương mặt vốn tuấn tú bây giờ trở nên đáng sợ, xanh mét, đáng vẻ dữ tợn bước đến sóc lấy tên Trần đại phu đứng lên, hắn sợ tới mức chân mềm nhũn.

“Tha mạng, tha mạng...” Lấp bắp, run rẩy nói, miệng đầy răng và máu phun đầy mặt đất.

Hắn tiến lên vài bước, nhanh chóng tung ra thêm một quyền, bộ dáng ngài thường vốn dĩ rất nhã nhặn, nay thoáng chốc bao phủ đầy tà khí.

“A a a! Giết người!” Trần đại phu kinh hoàng hét to.

Tiếng kêu kia rất là thê lương, Man Tiểu Nhu ngược lại bị vẻ mặt của hắn dọa đến nhảy dựng. Tại sao tên họ Trần này giống như nhìn thấy quỷ?

Sở Hòa Khiêm nhìn bộ dáng của hắn, cười nhạo một tiếng, thờ sâu, dịu đi biểu tình trên mặt một chút, sau đó mới quay người lại, “Nàng không sao chứ?”

Lắc đầu, “Không có việc gì.” Nàng là tức giận và quá sợ hãi, không nghĩ tới tên đại phu này lại đột nhiên dám nói với nàng nếu không có tiền cho hắn thân cận một chút thay mười lượng bạc kia.

“Ta đưa các nàng trở về” Sở Hòa Khiêm nói.

Man Tiểu Nhu xem bộ dáng Trần đại phu kia, muốn lấy thuốc từ hắn bây giờ e là cũng khó. Dù sao trong nhà vẫn còn thuốc, lần sau sẽ đến lấy vậy.

“Vâng.”

Về nhà, sau khi đưa muội muội vào phòng nghỉ ngơi, Man Tiểu Nhu mới đi ra, “Đã làm phiền ngài.”

“Không quan trọng, Tiểu Tri cô nương không có việc gì chứ?” Sở Hòa Khiêm mỉm cười, tận trong tâm cảm thấy cử chỉ không khống chế được mới vừa rồi của mình cũng có chút kinh ngạc. Hắn lại vì nàng mà lại bộc lộ ra bản tính chính mình, a..... Có chút nguy hiểm.

“Mời uống chén trà.” Nàng xem tay hắn liếc mắt một cái. Vốn tưởng rằng hắn nhã nhặn ôn nhu, chắc là không hiểu võ nghệ, bây giờ đã chứng minh nàng sai lầm rồi... Khó trách, khi đó hắn có thể trong nháy mắt đã vọt đến phía sau nàng, che chở nàng không để cho nàng ngã.

“Bệnh của Tiểu Tri cô nương, đều là vị đại phu kia xem?” Cái tên sắc quỷ kia, đã dùng bao nhiêu loại cơ hội như thế này, để ăn vụng đậu hũ của nàng rồi?

Chỉ nghĩ đến chuyện này, lửa giận ban nãy đã hạ xuống, bỗng chốc muốn nhen nhóm trở lại.

Man Tiểu Nhu trả lời hắn: “Trong thành Thành Đô, chỉ có hắn mới trị được chứng bệnh này, lúc trước hắn hay đòi lên giá, ta cũng không dự đoán được hôm nay hắn lại trở nên như vậy.”

Kỳ thật, vừa rồi nếu hắn không vọt vào, nàng đã cũng đã chuẩn bị định lấy cái chặn giấy trên bàn thuốc đập vào bộ mặt nham nhở của tên sắc quỷ rồi.

“Ngài ở y quán không đi là đang chờ ta sao?” Nàng không ngốc, lúc nàng đến, rõ ràng thấy hắn sắp đi.

“Tiểu Nhu, chuyện nàng nhờ ta vài ngày trước, nay đã có tin tức.” Không muốn cho nàng tiếp tục truy xét, Sở Hòa Khiêm lập tức đi vào vấn đề nàng quan tâm nhất.

Quả nhiên, Man Tiểu Nhu lập tức dời đi sự chú ý trên người hắn, “Ý ngài là, đã tìm được người?”

“Đúng vậy, ta nhờ di nương, tìm được Nhục Húc rồi.” Thấy đáy mắt nàng vui vẻ sáng rỡ, cái miệng của hắn bất giác gọi lên một chút ý cười.

“Vậy hắn ở đâu? Ở nơi nào?” Rốt cục, hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân!

“Ta đã viết thư, mời hắn đến đây một chuyến, vài ngày nữa sẽ đến.” Trên mặt nàng như trút được gánh nặng, làm cho đáy lòng hắn mềm nhũn, lại là loại cảm giác này. 0(^____^)

“Thật sự là quá tốt, thật sự đa tạ ngài.” Tiểu Tri, rốt cục có cơ hội sống như người bình thường rồi.

Thấy bộ dáng nàng vui vẻ như vậy, hắn vẫn nhẫn tâm nói thật cho nàng biết một chút, “Tiểu Nhu, không biết..... Nàng có biết tác phong hành y của biểu đệ ta không?”

Man Tiểu Nhu cắn cắn môi, “Ta cũng không phải hiểu rõ lắm, chỉ biết một điều là tiền chẩn bệnh của hắn... Đều là con số khổng lồ.” Con số khổng lồ vẫn là hình dung dễ nghe, nàng đã từng hỏi thăm qua người giang hồ, người ta nói hắn căn bản chính là đang cướp tiền người khác. >"

Thành Đô thành có rất nhiều cửa hiệu vũ khí và võ quán, cho nên trong thành nhân sĩ giang hồ ra vào cũng không ít, có đôi khi có vài nhân sĩ giang hồ đến cửa hàng của bọn họ, nàng liền thừa cơ hỏi thăm nơi ở của thiếu niên thần y.

“Thiếu niên thần y là Nhục Húc vào năm bảy, tám tuổi đã nổi danh, hiện tại nhân sĩ giang hồ đều gọi hắn là Tà Ngọc thần y, Ngọc đương nhiên là chỉ mặt hắn như trong sáng đẹp như ngọc, chữ tà này..... Chỉ cá tính hắn.”

Nàng vừa nghe đáy lòng lạnh một nửa. Chữ Tà đặt trước chữ ngọc, không phải nói tên Băng Nhục Húc này, cá tính thật sự không tốt lắm, một người bất thường như vậy, sẽ chịu giúp đỡ sau?

“Ngài nói với tôi những lời này, nhất định có dụng ý, phải không?” Nàng cũng không cảm thấy hắn là người đơn thuần có hảo tâm giúp đỡ.

Lặng lẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn nàng, “Thật ra hắn cũng có một chút quy cũ, thứ nhất, tiền chẩn bệnh là một vạn lượng hoàng kim, Thứ hai, không phải thân thuộc không chữa; Thứ ba, là vấn đề quan trọng nhất.... Tâm tình không tốt không chữa”.

Man Tiểu Nhu cảm thấy lạnh tận tâm can. Người này đề điều kiện, vốn dĩ chính là làm khó dễ người khác thôi! Đợi chút.

“Nhưng hần đã từng chữa trị cho người không phải thân thích!” Nàng đem chuyện ở tử lâu gặp được Đại Bảo nói cho hần nghe.

Sở Hòa Khiêm nhẹ khép mắt, che đi ý cười trong ánh mắt, “Chuyện này, lý do hơn phân nửa bởi vì Quân Nhi. Quân Nhi trời sinh tính thiện lương, cũng bởi mọi ấy thấy không đành lòng, mới muốn Nhược Húc giúp chữa bệnh, hơn nữa tâm tình của Nhược Húc lúc đó, chắc cũng tốt lắm.”

Mặt Man Tiểu Nhu đen lại. Chuyện này không phải nói tên kia hoàn toàn không phải không thích chữa bệnh cho người khác, mà ý chính của hần là lấy điều kiện đến làm khó dễ người ta!

Biểu hiện của nàng đều thu hết vào đôi mắt thâm thúy của Sở Hòa Khiêm, hần không tiếng động nhẹ nở nụ cười lúm đồng tiền, một tay ôm ngực.

Có thể gặp người làm cho tính khí trong lòng của hần mềm nhũn, còn khơi gợi lên cảm xúc sâu xa trong lòng hần?

“Tiểu Nhu, nàng có khỏe không?”

Đội tâm tình nàng trở nên vững vàng một chút, mới mở miệng, “Ngũ thiếu gia, chẳng lẽ không có phương pháp khác sao? Cho dù có ngài nói giúp tôi cũng không được sao?”

“Ừ. Đây là tính tình của hần, không có ai có biện pháp gì với hần.” Sở Hòa Khiêm lắc đầu, đem hy vọng mong manh cuối cùng của nàng cũng tiêu diệt sạch, nhưng là hần nói thật, cá tính biểu đệ chính là như vậy, không có người có biện pháp thay đổi hần.

Trầm tư trong lo lắng một lát, nàng không tin không có việc gì là không có biện pháp, nhất định còn có biện pháp nào khác.

“Trừ phi.....”

Man Tiểu Nhu ngẩng đầu nhìn hần, “Trừ phi cái gì?”

Sở Hòa Khiêm vẻ mặt khó xử thật có lỗi nhìn nàng, “Ta có một phương pháp có thể giúp nàng, nhưng không biết..... Tiểu Nhu nàng có nguyện ý hay không?”

“Ngài nói đi, chi cần là có cơ hội, tôi sẽ không buông tay.” Hần mười phần có đến chính phần đang chờ những câu nói của nàng phải không? Tiểu Nhu thâm nghĩ.

Đây chính là chính nàng nói! Con người đen đầy tà khí nháy mắt hiện lên sáng rõ, “Tiểu Nhu, nếu nàng đồng ý lời của ta, ta đồng ý cho nàng mượn thân thể của ta, nàng trước tiên chịu ủy khuất một chút làm vị hôn thê của ta.” Giọng nói vừa thành khẩn lại ôn nhu, tự hạ thấp thân thể của mình, nâng cao giá trị của nàng.

Nàng giật mình sững sốt một chút, “Cái gì?” Nàng không nghĩ tới hần sẽ đưa ra phương pháp này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Nàng yên tâm, đây chỉ là kế tạm thời để đạt được quyền lợi, chi cần có quan hệ thân thuộc này, Nhược Húc nhất định sẽ giúp đỡ.”

Sở Hòa Khiêm khuyên bảo, ra dáng như một đại thiện nhân.

Man Tiểu Nhu nhìn mảy liễu trùng mắt nhìn hần. Không hiểu hần rốt cuộc đang diễn trò gì? Vô duyên vô cớ đề cập đến phương pháp này, cho nàng là ngu ngốc sao?

“Sở Hòa Khiêm, ý của ngài là gì?”

Đứng dậy đi đến phía sau nàng, thân mình cúi xuống tựa vào bên tai nàng, “Ta chỉ là... tận tình giúp đỡ bằng hữu gặp khó khăn thôi.”

Hần muốn biết, cảm giác được ở chung với nàng, thì hần sẽ trở nên như thế nào? Một vật nhỏ đáng yêu như thế, không tìm cách giữ chặt bên mình là không được.

Bằng hữu? Có đơn giản như vậy không? Man Tiểu Nhu quay đầu theo dõi hần, nhìn không thấu ẩn ý trong mắt hần, đôi mắt long lanh hơi hơi nheo lại, đầu óc chạy đua cật lực để đoán xem hần thực sự muốn làm gì, muốn đùa phải không?

“Được, ngài đã nguyện ý ‘Ủy khuất’ hy sinh, cho một bằng hữu như ta, nếu ta không đáp ứng như thế chẳng phải đã phụ lòng ngài sao, cứ định như vậy đi.” Để ta rốt cuộc người định giờ trò gì?

“Vậy trường bối trong nhà của ngài có tính toán gì không?”

Tuy rằng hần muốn hết lòng giúp đỡ bạn bè, nhưng nàng cũng muốn vì bạn bè mà quan tâm hần, lần giả vờ này nếu không có người của Sở gia phối hợp mới thành công.

Vì giúp bạn.

“Nàng yên tâm, ta sẽ cùng người trong nhà nói chuyện ngay.” Chỉ sợ nương nghe được quyết định của hắn sẽ cao hứng đến hoa chân múa tay ấy chứ, muốn thử sức đùa với hắn sao? Tiểu nha đầu còn quá non kém.

Hắn đã nói như vậy, Man Tiểu Nhu đành nhún vai, “Được, cứ như vậy đi.” Trước tiên đem bệnh của Tiểu Tri chữa khỏi, còn chuyện giả rỗng già phượng gì đó để sau hẵng tính, để nhìn thử xem hắn muốn đùa đến mức độ nào.

“Tiểu Nhu, vậy ủy khuất nàng một thời gian.” Chỉ như thế thôi thì còn chưa đủ đâu.

Hắn cười ôn nhu đến như vậy, diễn y như thật, nàng đương nhiên cũng không thể thua, vì thế nở rộ một nụ cười mỉm ngọt ngào như hoa đáp lại hắn, “Tôi làm sao so sánh được với sự ủy khuất của huynh.” Hồ ly!

“Tiểu Nhu, nếu nàng ta xem là bằng hữu, chúng ta cũng đừng khách khí như vậy.”

“Không phải khách khí, đây là chuyện nên làm, đa tạ ngài, Ngũ thiếu gia.”

“Từ nay về sau hãy gọi ta là Hòa Khiêm đi, làm gì có vị hôn thê nào gọi phu quân kì lạ như thế?” Vừa nói, tay hắn cũng vừa đưa vào tay áo lấy ra một vật gói trong một khăn tay thêu màu trắng đưa cho nàng.

Khó hiểu đưa tay tiếp nhận, Man Tiểu Nhu dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, thông thả bóc khăn cầm thêu thủ công tinh xảo lên, nằm bên trong là một cây trâm bằng vàng đầu hình con bướm đậu trên cánh hoa, vừa thấy đã biết giá trị rất xa xỉ, “Đây là?” Ngay cả chuyện như thế này cũng đã chuẩn bị trước?

Sở Hòa Khiêm giải thích, “Nàng đừng hiểu lầm, cây trâm này coi như là tín vật đính ước của chúng ta, là hôm qua trùng hợp định mua cho tặng đại tẩu ta, vài ngày nữa là sinh nhật của tẩu ấy, may mắn vừa lúc thích hợp để tặng nàng, nàng không ngại chứ?”

Như thế nào lại có chuyện trùng hợp đến như vậy? Man Tiểu Nhu nghiêng đầu nghi hoặc, trong đầu cảm thấy là lạ, nhưng có một cảm giác ngọt ngào lướt qua.

Nàng cười nhận lấy kim trâm này. Món quà có giá trị như vậy, không nên khách khí.

“Hai ngày nữa ta liền thỉnh nhân tới cửa đề đính hôn sự, nhà người lý bên kia, không có vấn đề chứ?”

Muốn thực sự đùa đến như vậy? Hai người thật đúng là muốn đính thân? “Ngài xác định thật lòng muốn như vậy?” Ý của nàng là hỏi ngài thực sự muốn đùa chuyện lớn đến như vậy?

“Nàng sợ sao?” Ánh mắt của Sở Hòa Khiêm chuyển động khắp gương mặt non mềm của nàng, cười nhẹ.

Bên tai truyền đến trầm thấp tiếng cười hùng hậu của hắn, nhìn kim trâm xinh đẹp nằm trên tay, Man Tiểu Nhu suy nghĩ một chút, “Chờ đêm nay, khi cha và nương của ta trở về, ta sẽ đề cập đến chuyện này.” Đem kim trâm đặt lên bàn, sau đó đưa tay tháo chiếc vòng bằng vàng trên cổ tay đưa cho hắn.

“Kim khóa phỉn này, là lúc ta mới sinh ra, cha ta đã đặc biệt tặng cho ta, bây giờ coi như thành vật đính ước cho ngài vậy.”

Muốn khiêu khích nàng. Nàng Man Tiểu Nhu đời này ngoài bệnh tình của Tiểu Tri ra, những thứ còn lại nàng chưa biết sợ là gì.

Sở Hòa Khiêm đưa tay nhận lấy, kim khóa phỉn này hắn nhìn kĩ, thủ công cũng khá khéo léo, và đặc biệt nó còn mang theo hơi ấm của nàng, lòng bàn tay khép chặt lại như muốn giữ lấy hơi ấm còn vương trên đó: “Ta sẽ giữ gìn nó thật kĩ”.

Niềm vui sướng mãnh liệt cố kiềm chế mà không được vẫn hiển hiện trên gương mặt hắn, làm cho ngũ quan hắn lóe ra tà khí, trong khoảng thời gian ngắn, theo dõi hắn nhìn thấy Man Tiểu Nhu có một chút sợ run.

Phát hiện thấy biểu tình của nàng khác thường, hắn cúi đầu cảm kim khóa phỉn cẩn thận thu vào trong lòng chính mình, đợi cho bình tĩnh lại, hắn mới ngẩng đầu lên, trên mặt đã phục hồi lại vẻ ôn hòa nàng thường thấy.

“Mọi chuyện khác cứ để ta sắp xếp, tất cả cứ y theo kế hoạch mà tiến hành.”

“Vây ủy khuất ngài rồi.” Dù có che dấu nhưng vẫn để lộ ra, mới vừa rồi liếc mắt một cái, tuyệt đối không phải nàng nhìn lầm biểu hiện trên mặt hắn.

Sở Hòa Khiêm trả lời nàng bằng một nụ cười tươi thật to, “Đúng vậy, ngày sau... Ta cũng sẽ phải nhờ nàng.”

Ban đêm, chờ sau khi Man đại đầu về nhà nghỉ ngơi, ăn xong cơm, Man Tiểu Nhu lúc này mới đem chuyện buổi sáng nàng cùng Sở Hòa Khiêm quyết định nói ra, nhưng mà nàng không nói hết tất cả mọi chuyện.

“Cái gì?” Mọi người Man gia ngoài nàng ra, cùng nhau hoảng hốt kêu lên.

Nàng nhát nhát đảo qua những gương mặt trước mắt, từ cha, nương đến Tiểu Tri, Tiểu Bác, mỗi người đều là một bộ dáng kinh ngạc không dám tin.

“Tiểu Nhu, con, con vừa mới nói cái gì?” Man đại đầu không tin chuyện mình vừa mới nghe được.

“Cha, người không nghe lắm, con nói con cùng Sở gia Ngũ thiếu gia tình đầu ý hợp, huynh ấy nói vài ngày nữa sẽ đến nhà chúng ta xin cầu hôn.” Vốn dĩ nàng là muốn đem hết thảy tình hình thực tế nói ra, nhưng sợ sẽ làm Tiểu Tri khó sở, cho nên vẫn là quyết định đầu đi phần quan trọng nhất.

“Như thế nào đột nhiên như vậy?” Ông ngây ngốc. Nữ nhi vào lúc nào cùng người ta tình đầu ý hợp? Người làm cha như ông tại sao cho tới bây giờ chưa thấy qua?

Man đại nương tuy rằng kinh ngạc, nhưng rất lạc quan. Bà vốn dĩ còn vẫn lo lắng Tiểu Nhu đã sắp mười chín tuổi, sẽ bị người ghét bỏ, không nghĩ tới là có nam nhân điều kiện tốt như vậy thích Tiểu Nhu nhà mình.

Man Tiểu Tri kinh ngạc, nhưng cảm thấy có điểm không thích hợp, “Là vị công tử buổi sáng đưa chúng ta trở về sao?” Nàng cảm thấy thái độ vị công tử kia đối với tỷ tỷ hình như không được bình thường, nhưng tình đầu ý hợp? Hình như không đúng lắm?

“Là huynh ấy.” Man Tiểu Nhu chống cằm.

“Con và Ngũ thiếu gia có gặp mặt nhau sao?” Làm cha vẫn là thực hoài nghi.

“Chúng con đã chạm mặt rất nhiều lần, buổi sáng hôm nay Ngũ thiếu gia đúng lúc gặp con bị phiền phức, sau đó huynh ấy đưa con về nhà, chúng con lúc này mới rõ tình cảm của nhau.” Nàng cố gắng làm cho chính mình có bộ dáng ngượng ngùng.

“A? Ra là vậy?”

Nàng gật gật đầu, “Vâng, đúng vậy.” Nhìn thấy cha vẫn thực buồn bực, nàng vội đưa tay vào trong áo, lấy ra một vật, “Cha, người xem, đây là Hòa Khiêm tặng cho con làm vật đính ước.”

“Cây trâm đẹp quá, nhất định là thực quý.” Man Tiểu Bác mắt kim quang lóe lóe, cùng đại tỷ làm việc lâu ngày, hẳn cũng nhiễm tính tình yêu tiền giống đại tỷ -- 0(^__^)

Man đại nương vui mừng gật đầu lia lịa, “Thật tốt quá, rốt cục nương không cần lo lắng hôn sự của con nữa rồi.” Bà từng gặp qua Sở Hòa Khiêm một lần, là một đứa nhỏ thực ôn nhu, cùng Tiểu Nhu rất xứng đôi.

Man đại đầu gãi gãi đầu, “Cha sẽ không phản đối, chỉ là, Tiểu Nhu chính con cũng hiểu rõ mà phải không? Lần đính hôn này không giống chỉ phúc vì hôn lần trước, chỉ có vài người biết mà thôi, muốn cùng công tử phú quý người ta kết thân như vậy, cả tòa thành Thành Đô mọi người sẽ biết, đến lúc đó muốn bứt ra, sẽ gặp khó khăn lớn.” Ngụ ý, nói hôn sự lần này nếu gặp chuyện không may như lần trước sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

Man đại nương nhắc tay đánh nhẹ vào cánh tay của trưởng phu một chút, “Huynh thật là, sao lại thế này? Tại sao nói chuyện từ hôn trước chuyện vui như thế này? Muốn rửa con như vậy sao?”

“Ta không phải có ý đó, nàng đừng tức giận.” Ông sốt ruột nói, biết thế tử tức giận.

Bà hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới ông, cầm lấy tay của con gái, “Tiểu Nhu, nương thực vui vẻ, con muốn hạnh phúc, nương nhìn thấy được, vị Sở thiếu gia kia là người tốt.”

Man Tiểu Nhu mỉm cười, “Nương, con biết.” Tuy rằng nàng đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của hắn, nhưng nói thật, chính mình cũng không chán ghét khi hắn có chủ ý đính hôn này, thậm chí đáy lòng lại có một tia vui sướng?

Lắc lắc đầu, nàng vỗ vỗ vào mặt mình. Như thế nào lại tới nữa? Man Tiểu Nhu! Người phải nhớ kỹ, Sở Hòa Khiêm không phải là một người đơn giản, không thể bị vẻ tuấn tú bên ngoài của hắn mê hoặc được!

Ban đêm, Man Tiểu Nhu mới nằm đến trên giường, chợt nghe Man Tiểu Tri mở miệng

“Tỷ”.

Nàng xóc chăn lên, đến nằm bên cạnh muội muội, “Sao vậy? Trễ như thế còn chưa ngủ?” Cẩn thận nhìn xuống chăn của muội muội có vững chắc hay không.

“Muội ngủ không được.” Đưa lưng về phía nàng, Man Tiểu Tri chậm rãi xoay người, nhìn nàng.

Man Tiểu Nhu cười vươn tay vỗ vỗ mặt của nàng, “Cần tỷ hát một chút dỗ muội ngủ?” Nàng cảm thấy ánh mắt Tiểu Tri nhìn mình, dường như có điểm lạ.

Cụp mắt xuống, nhìn ngực chính mình, nhẹ nhàng thở dài, “Tỷ, tỷ thành thật nói cho muội biết, tỷ cùng Ngũ thiếu gia đính thân, có phải vì bệnh của muội không?” Nàng suốt cả đêm suy nghĩ thật lâu.

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy không thích hợp, cho dù buổi sáng chính tai nàng đã nghe thấy Ngũ thiếu gia kêu tên của tỷ tỷ thật sự thân thiết, nhưng cảm giác hai người này, cũng không giống như đang yêu đôi phương.

Thân mình cứng đờ, không nghĩ tới muội muội lại đoán trúng, Man Tiểu Nhu vội vã làm khuôn mặt tươi cười, “Muội suy nghĩ nhiều quá, tỷ cùng Hòa Khiêm thật là tình đầu ý hợp.”

“Tỷ, tỷ đã vì muội đã hy sinh rất nhiều, muội không muốn ngay cả tương lai của tỷ, cũng phải hy sinh cho ta luôn.” Bao nhiêu đêm, nàng hận chính mình không có sức lực, bởi vì chính mình liên lụy toàn gia, cũng đã làm nhân duyên tốt của tỷ tỷ.

“Muội không cần suy nghĩ nhiều, tỷ sẽ không làm chuyện điên rồ.” Thật là tiểu cô nương am hiểu ý người! Nàng yêu thương ôm chặt muội muội. Nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn Tiểu Tri đi, nhất định phải cứu nàng!

“Vâng.....” Chỉ hy vọng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Thân phận của Man Tiểu Nhu, quả thực có thể ví như chim sẻ chỉ một bước hóa thành phượng hoàng, một bước bỗng chốc bay lên cao chót vót.

Sở phu nhân yêu thương con dâu tương lai, dường như sợ nàng chạy trốn mất dạng, mua một đồng lớn thuốc bổ cùng quà tặng, toàn bộ đều đem đến Man gia, to nhỏ đều có phần.

Mà Man Tiểu Nhu lại trong chớp mắt biến thành nhân vật nổi đình nổi đám nhất toàn thành, từ thân phận nữ nhi của đầu bếp, biến thành vị hôn thê của Ngũ thiếu gia Sở gia, làm các cô nương khác hâm mộ.

Sở gia vẫn là nhà giàu trong thành Thành Đô, trong đó Ngũ thiếu gia là mặt hàng hảo hạng nhất trong mắt của mọi người, ai cũng muốn tranh đoạt kết thân cùng Sở gia không nghĩ tới nửa đường ở đâu xuất hiện ra một tên Trình Giảo Kim, Sở Hòa Khiêm lại có thể kết hôn cùng một cô nương con của một người bán bánh bao, trong thành không biết có bao nhiêu cô nương gia bởi vì vậy mà khóc ướt khăn.

Cũng vì thế mà Man Tiểu Nhu trở thành mục tiêu cho các nữ nhân toàn thành căm ghét, thậm chí có thể nói là toàn bộ các tiểu thư quyền quý. Nhưng đối với loại tình huống này nàng chỉ là cười trừ, còn cảm thấy rất nhàm chán.

Sau khi trở thành vị hôn thê của Sở Hòa Khiêm, không thể tránh khỏi, hai người đương nhiên thường hay ở chung, không phải hẹn đến quán trà chơi cờ, thì cũng là cùng nhau dạo đường phố, trên đường mọi người thường hay nhìn thấy một nam tử nho nhã che chở một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đi dạo.

Trong khoảng thời gian gặp gỡ nhau, ánh mắt Man Tiểu Nhu dần dần dừng lại ở trên mặt Sở Hòa Khiêm, thời gian càng lúc càng lâu, thỉnh thoảng bởi vì vài động tác che chở ngẫu nhiên của hắn, đáy lòng lại dâng lên một cảm giác xôn xao, nhưng lập tức lại đánh mạnh vào đầu mình, tự bảo mình đừng bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài của hắn.

Sở Hòa Khiêm nhìn ánh mắt của nàng, không tự giác càng lúc càng trở nên ôn nhu hơn, ở chung càng lâu, phát hiện nàng thật sự thực thông minh, nếu không phải do hoàn cảnh trong nhà bám trụ nàng, tiền đồ của nàng tuyệt đối không như thế này.

Nghiêm túc xem nàng nhũn mày, dáng vẻ sầu lo, hàm răng trắng khê cắn đôi môi đỏ mọng, tự dung trong lòng xôn xao, thoáng hiện ý cười, cảm thấy nàng lo lắng như vậy thực đáng yêu.

Nâng tay lên vừa định chống cằm, chợt nghe đến tiếng cười của hắn, Man Tiểu Nhu ngược mắt nhìn về phía hắn, “Cười cái gì?” Rốt cục có cái gì buồn cười?

Một tay chống lên bàn, ngã người về phía sau, Sở Hòa Khiêm vẽ mặt dày, “Cười nàng thật đáng yêu.” Giờ tay nhẹ vuốt đôi má đỏ ửng của nàng, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh mũi nhỏ nhắn, dao động ở bên cánh môi hoa.

Trong lòng nhảy dựng, cảm nhận được độ ấm ngón tay hắn, nàng nhịn không được trong lòng run rẩy, cảm thấy có loại cảm xúc tê dại, ngoảnh mặt tránh khỏi ngón tay của hắn, “Nhàm chán.” Hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu chuyên chú nhìn bàn cờ.

“Ha ha.....” Hắn cũng không để ý nàng nói, chỉ cười, ánh mắt lúc nhìn nàng càng thêm mềm mại, thậm chí mang theo nhè nhẹ tình ý mà chính hắn cũng không biết.

Cúi đầu hai mắt Man Tiểu Nhu tuy rằng nhìn quân cờ, nhưng khóe môi, quả thật nở ra một cái thực ngọt, cười thực ngọt.

“Thiếu gia.” Phúc Đại cúi thấp người đi vào bên cạnh hai người.

“Ừm?” Vẻ mặt không vui liếc hắn một cái, ánh mắt Sở Hòa Khiêm lại chuyển đến trên bàn cờ.

“Ngũ thiếu gia, sổ sách đã chuẩn bị xong rồi.” Hôm nay là ngày làm kiểm tra theo định kỳ, mọi thứ đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng Ngũ thiếu gia còn ở bên

cạnh Man cô nương không chịu động đậy.

Đối mặt bàn cờ, Man Tiểu Nhu do dự, mỗi bước cờ đều bị hấn phong kín, một chút cũng không lưu tình nể mặt nàng.

Xem bộ dáng này của nàng, thật ra chắc tốn khoảng một thời gian khá lâu mới suy nghĩ ra được, vuron vai lười biếng đứng dậy.

“Tiểu Nhu, nàng cứ từ từ nghĩ, ta đi một lát sẽ trở lại.” Yêu thương vuốt nhẹ lên tóc nàng.

Chụp tay hấn ra, nàng nhìn hấn thè lưỡi, “Nhanh đi.” Một tay còn huơ huơ, giống như ước gì muốn hấn mau cút.

Nhẹ nhàng mây, Sở Hòa Khiêm xoay người đi theo Phúc Đại cùng nhau đi về hướng quán trà.

“Ta cũng không phải ngốc tử.” Cười gian trá, Man Tiểu Nhu vội đưa tay trộm sửa vài tình thế trên bàn cờ, sau đó cười hi hi đưa tay vuốt vuốt mũi. Lần này nhất định hấn sẽ thua chắc rồi!

Nàng cao hứng không được bao lâu, bỗng dưng tóc bị một người nắm kéo mạnh ngã ra sau, cả người bị kéo đứng bật dậy.

“A!” Bị đau kêu một tiếng, nàng xoay người xem ai dám nắm đầu nàng, kết quả là một nam nhân chưa từng gặp mặt đứng bên cạnh là cô nương gia mỹ mạo xinh đẹp.

“Người làm cái gì?” Nàng giận đỏ mặt.

Man Tiểu Nhu dùng sức muốn kéo tóc mình lại, bị kéo giãn da đầu đau nhói, đáy mắt đều có điểm sương mù.

Mỹ nhân này, đúng là lúc trước Nhâm bà mới muốn giới thiệu cho Sở Hòa Khiêm, khuê nữ của Vương gia Vương Phương Hương. Nghe nói Sở Hòa Khiêm cùng một đứa con gái bán bánh bao đánh thân, nàng ta giận đến phát điên, vẫn nghĩ chính mình rất có hy vọng có thể lên làm Ngũ thiếu phu nhân của Sở gia, không nghĩ tới nửa đường tự dừng lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim.

Vương Phương Hương giẫm chân tiến lên, bàn tay mềm gior lên cao định tát vào mặt nàng, nhưng Man Tiểu Nhu co rụt thân mình lại, tránh được cái tay kia.

“Người làm gì thế?” Trong quán trà, tiểu nhị nhìn thấy tình huống không ổn, một người vội vã chạy vào bên trong cấp báo cho Ngũ thiếu gia và các quản sự, những người còn lại đều bước lên phía trước chuẩn bị cứu thiếu phu nhân.

Vô duyên vô cớ bị nắm đầu, lại suýt bị một cái tát. Man Tiểu Nhu tức giận đến xanh mặt, “Người dựa vào cái gì đánh ta?”

Suốt cuộc đời này của nàng, chưa từng bị ai khi dễ đến như thế này.

Vương Phương Hương ngược đời mỉa mai và ghê nhìn nàng, giống như đang nhìn vật gì hèn mọn lắm vậy “Người, tiện nha đầu này, cũng không nhìn ngắm lại thân phận chính mình là cái gì, lại dám cùng bốn tiểu thư tranh giành nam nhân?”

Nghe câu nói này, nàng chỉ biết phiền toái này là không đáng có, vẻ mặt nghiêm túc, trên gương mặt nhỏ nhắn trở nên lạnh băng, nở nụ cười nhạt: “Ta hoàn toàn không cần tranh giành.”

Bị nàng phang một câu như thế, Vương Phương Hương ghen ghét dữ dội. Tiện nha đầu này có ý gì, là đang cười nhạo nàng sao? “Ta không muốn đấu võ mồm với tiện nhân như ngươi!” Mất lý trí vội bước về hướng Tiểu Nhu.

Nói đùa sao, Man Tiểu Nhu là một chủ nhân tương lai của quán trà này! Các tiểu nhị trong quán làm sao đứng yên để mặc nàng ta tung hoành, đương nhiên là liều mạng xông đến.

“Bắt lấy con tiện nhân đó cho ta!” Vương Phương Hương hét chói tai.

Nhất thời trong quán hỗn loạn thành một đoàn, mấy tiểu nhị của quán trà cùng người của ả ta đánh nhau thành một khối lộn xộn. Man Tiểu Nhu chạy vòng quanh bàn, để nàng ta đuổi theo muốn bỏ hơi tai, ả ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đây là đang làm cái gì?” Sấm dậy đất bằng, một tiếng hét uy nghiêm phản nộ vang lên, tất cả mọi người dừng động tác, đồng thời quay đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Sở Hòa Khiêm trên mặt đã không còn vẻ ôn nhu nhã nhặn, bước một bước dài đến bên cạnh Man Tiểu Nhu, sát ruột nhìn nàng từ trên xuống.

“Nàng không sao chứ?” Một cảm giác bất an lan khắp thân thể hấn, thấy nàng không có việc gì sau, mới chậm rãi buông ra.

Mới vừa rồi hấn cùng Phúc thúc bên trong đang bàn bạc chuyện kinh doanh như thường lệ, nghe thấy tiểu nhị nói có người đang ở phía trước khi để nàng, đáy lòng tức giận không chế không được vội vã chạy nhanh đến.

“Ừm, ngoài tên kia nắm đầu ta thôi.” Man Tiểu Nhu thăm oán nhìn trừng trừng nam tử kia liếc mắt một cái, xoa xoa da đầu đau nhói, ngay sau đó --

(QH: *thấp nhang* cầu nguyện cho tên kia toàn mạng, Amen)

“A!” Cái tên nam tử dám can đảm nắm tóc nàng, bị Sở Hòa Khiêm một chưởng đánh bay đi ra ngoài, phát ra kêu thảm thiết.

Ánh mắt hắn trở nên lạnh như băng, khóe miệng nhếch, loáng thoáng, Man Tiểu Nhu thấy đáy mắt hắn chợt lóe lên sự cuồng bạo rồi biến mất, tâm căng thẳng, vội vã bước nhanh đến bên cạnh hắn.

“Hòa Khiêm!” Nàng quát to một tiếng, kéo lấy cánh tay hắn.

Phúc Đại cũng không biết chạy tới khi nào, nhìn đến sắc mặt của hắn thì kinh hoàng tốt độ, vội vàng kéo lấy cánh tay bên kia của hắn, nhẹ giọng gọi, “Ngũ thiếu gia!”

Cánh tay nhỏ bé run rẩy, Sở Hòa Khiêm ánh mắt lạnh như băng dời về phía mặt Man Tiểu Nhu, một hồi lâu sau, hơi thở lạnh như băng kia mới rút đi, “Ta không sao.” Hắn nhẹ giọng.

Không nghĩ tới..... Hắn lại quan tâm nàng thâm sâu đến như vậy, chỉ là nghe được nàng bị thương tổn, khiến cho bản tính hắn cố che giấu từ rất lâu, thiếu chút nữa bộc phát ra.

Cầm bàn tay mềm của nàng còn hơi hơi phát run, hắn ôm bả vai của nàng, trấn an, “Không có việc gì.”

A..... Sợ là thật lâu trước kia, hắn đã đặt nàng vào sâu trong tâm tư của hắn. Năm đó ở trên đường thoáng nhìn thấy nàng, liếc mắt một cái, chưa từng biến mất trong trí nhớ hắn. Sau đó ở Thành Đô này lại gặp được nàng, chỉ cần liếc mắt một cái, hắn liền nhận ra nàng.

Bởi vì chính mình động tình với nàng, mới có nhiều phản ứng như vậy, vì khuôn mặt u sầu của nàng mà không thể an tâm, vì vất vả của nàng mà thương tiếc, vì nàng bị người khác ăn hiếp mà giận dữ, tất cả những cảm giác này đều không nói lên sự hữu tình đối nàng sao?

Man Tiểu Nhu nhìn mắt hắn, một thoáng hỗn loạn trong tâm hắn chậm rãi an ổn rơi xuống đất, ánh mắt hắn trong suốt, trở nên như bình thường. “Ừm”

Sở Hòa Khiêm ngược mắt ngạo nghễ nhìn về phía Vương Phương Hương thừa dịp loạn muốn chạy, “Vương tiểu thư.”

Nàng ta chấn động, chậm rãi quay đầu nhìn hắn, trên mặt kiều mỵ không có dáng vẻ kiêu ngạo mới vừa rồi, bộ dáng vừa rồi của hắn dọa nàng hoảng hốt.

“Ta nghĩ, hôm nay tiểu thư dám can đảm đến khiêu khích, nói vậy thì chuẩn bị tốt tất cả mọi việc đi. Bắt đầu từ hôm nay, phạm là những cửa hàng thuộc Sở gia cũng không lui tới hay có bất cứ quan hệ kinh doanh nào với Vương gia, thỉnh chuyển lời của ta đến lệnh tôn một tiếng đi.” Đây là hắn trả thù! Dám đụng đến người của hắn, vậy phải có khả năng gánh lấy lửa giận của hắn!

Vương Phương Hương sắc mặt trắng nhợt, vô lực yếu đuối ngồi phịch xuống. Thành Đô thành này tất cả mọi kinh doanh lớn nhỏ đều là thiên hạ của Sở gia, các cửa hàng khác đều nhìn sắc mặt của người Sở gia, nếu hắn lên tiếng như vậy rõ ràng là chặt đứt đường sống còn của Vương gia.

“Tiễn khách!” Sở Hòa Khiêm không hề liếc nhìn nàng một cái, lạnh lùng phân phó, mang theo Man Tiểu Nhu xoay người rời đi.

Ba ngày sau, tất cả mọi người của Vương gia đều chuyển ra khỏi thành Thành Đô, mà Vương Phương Hương lập tức bị đuổi ra khỏi Vương gia, không biết đã lưu lạc đi đâu.

Man Tiểu Nhu nháy mắt mấy cái, cổ nở nụ cười, khăn trương trong lòng bàn tay hơi hơi xuất mồ hôi. Từ lúc sinh ra cho đến giờ, chưa từng bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như thế,

Ngồi ở trên bàn tròn trong phòng bếp của Sở gia, theo của nàng tầm mắt nhìn đi ra ngoài, Trước mắt của nàng có vài người đang ngồi, mà Sở Hòa Khiêm đang ngồi ở bên cạnh nàng, ngồi ở đối diện là Sở phu nhân nàng đã từng gặp qua.

Đúng vậy, tình cảnh này thoát nhìn, rất giống Hồng Môn Yến, nhưng không phải, là Sở phu nhân muốn cùng con dâu tương lai bồi dưỡng thêm cảm tình, lại nhai lâm bẩm mĩ với Sở Hòa Khiêm, hắn đành phải mang nàng trở về.

Sở phu nhân một chút cũng nhìn không giống như người đã hơn bốn mươi tuổi, làn da trắng nõn sáng bóng như cũ, gương mặt rạng rỡ có thể thấy được lúc bà còn trẻ, nhất định là một mỹ nhân sắc nước hương trời! Lần trước quá mức ngại ngùng nên không phát hiện, hôm nay nhìn kỹ, phát hiện lông mi của Sở phu nhân toàn truyền lại hết cho Sở Hòa Khiêm, mà ngồi ở bên cạnh bà, đúng là đại lão gia của Sở gia Sở Trí Mặc.

“Tiểu Nhu, nàng vẫn chưa gặp mặt các người khác trong nhà của ta, ta muốn giới thiệu với nàng, đây là đại ca của ta, đại tẩu còn có cháu ta.” Sở Hòa Khiêm chỉ vào đôi vợ chồng ngồi ở bên phải nàng và hai cái nam hài bên cạnh bọn họ.

“Sở đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân.” Man Tiểu Nhu mềm nhẹ thi lễ. Sở đại thiếu gia cùng Sở Hòa Khiêm dáng vóc cũng không giống nhau lắm, có vẻ giống Sở lão gia hơn, thoát nhìn rất hòa nhã.

“Ai nha, đệ muội không cần phải khách khí như vậy, gọi ta là đại ca được rồi!” Sở Hòa Kỳ sang sảng cười nói, đáy lòng thật sự bội phục nàng. Dám gả cho tiểu đệ vốn giới giả vờ nhất trong nhà kia, thật sự là rất có dũng khí!

“Đúng vậy, gọi ta đại tẩu được rồi, không cần phải khách khí như vậy.” Ngồi ở bên người hắn là nữ tử xinh đẹp cười nói, trong lòng thầm nghĩ, dám gả cho tiểu đệ vốn giới giả vờ nhất trong nhà kia -- Hòa Khiêm, thật sự là rất có dũng khí!

Thật không hổ là vợ chồng, suy nghĩ đều giống nhau như đúc.

“Đại ca, đại tẩu.” Man Tiểu Nhu nhẹ giọng gọi. Đúng như nàng suy nghĩ đều là người có tính tình ôn hòa.

“Đây là nhị ca còn có nhị tẩu của ta, bên cạnh là đứa bé cưng của họ.” Sở Hòa Khiêm chỉ về hướng người ngồi bên kia.

“Sở nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân.” Sở nhị thiếu gia cùng Sở Hòa Khiêm bộ dạng rất giống nhau, ngũ quan của hai người đều thiên về hướng tuấn tú, chỉ khác một điều là, Sở nhị thiếu gia nhìn qua lạnh như băng, Sở Hòa Khiêm cũng là tràn ngập lo lắng.

“Đệ muội không cần phải khách khí, giống nhau giống nhau, kêu nhị ca, nhị tẩu thì tốt rồi.” Thê tử của Sở Hòa Già biết thói quen của trượng phu vốn ít lời, giúp hắn nói chuyện.

Hắn nhìn Man Tiểu Nhu liếc mắt một cái, “Nha đầu ngốc.” Lạnh lùng nói những lời này.

Không khí nhất thời cứng lại, Sở nhị thiếu phu nhân giờ tay nắm góc áo của trượng phu, trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Đừng nói lung tung!” Chỉ nhìn bộ dáng của Hòa Khiêm cười đến tao nhã ôn nhu như vậy, thì đã biết hắn rất xem trọng vị hôn thê này, lúc này muốn làm phá hư, chỉ sợ khi Hòa Khiêm trả thù bọn họ gánh không nổi.

Sở Hòa Già hừ nhẹ một tiếng, không nói thì không nói. Hắn nói thế có sai sao?

Sở nhị thiếu phu nhân áy náy nhìn nàng gật đầu, “Đệ muội thật sự là thực xin lỗi, tính tình có nhị ca về, có về..... Hơi thô lỗ một chút.”

Man Tiểu Nhu đại khái đoán được tại sao Sở nhị thiếu gia lại nói như vậy với nàng, liếc mắt một cái nhìn người đang ngồi cạnh nàng. “Không quan trọng nhị tẩu.” Người này nhân duyên thực kém, ngay cả nhị ca chính mình đều chịu không nổi đáng về giả tạo bề ngoài của hắn.

“Tốt lắm, tốt lắm, ăn cơm đi.” Sở phu nhân ra mặt hoà giải, ở bàn dưới nhắm ngay hướng con thứ hai, nhắc chân hung hăng đá một cái thật mạnh.

Ồ? Không phản ứng? Lại đá thêm mấy đá, nhìn thấy con thứ hai vẫn không có phản ứng gì. Kỳ quái, sao lại thế này?

Sở Hòa Khiêm nhìn nàng, “Nương, chân của nhị ca cách chân con bên trái một chút, nương đừng đá con nữa.”

Sở phu nhân phun thè lưỡi, “Hi hi.....” Thì ra bà đã nhầm chân của Khiêm nhi, khó trách Già nhi một chút phản ứng cũng không có.

“Hi hi.....” Tiếng cười truyền đến, mấy người trên bàn đều cười xòa.

“Ăn cơm đi.” Đứng đầu gia đình Sở Mặc Trí lên tiếng, vung đũa gấp rau, những người khác lúc này mới bắt chước theo.

Dắp một miếng thịt bò để vào trong bát của Man Tiểu Nhu. “Ăn chút thịt cá vào, chuyện vừa rồi nàng đừng để ý, lời nói của nhị ca không có ác ý.” Ánh mắt của Sở Hòa Khiêm dường như cố ý vô tình liếc về hướng người nào đó.

“Huynh nói phải không? Nhị ca?” Giọng nói thấp phần mềm nhẹ, Sở Hòa Già bữu môi, “Ừm.” Lão ngũ đang cảnh cáo hắn, quên đi, vẫn là đừng đắc tội loại tiểu nhân này.

Man Tiểu Nhu cũng bữu môi. Uy hiếp này cũng quá rõ ràng? “Xem ra huynh làm người không được thành công lắm.” Cơm ăn đến một nửa, nàng tựa vào bên tai hắn nhỏ giọng chế nhạo.

Hương vị ngọt ngào của hơi thở nàng thổi qua khuôn mặt hắn, Sở Hòa Khiêm bất chợt cánh tay đè trên bàn căng thẳng, không tiếng động cười nhẹ, “Không phải, bọn họ chính là như vậy, nàng đừng suy nghĩ nhiều.”

Đôi mi thanh tú nhẹ nhướng cao. Nàng không tin! Nhất định có nguyên nhân gì làm cho không khí giữa các huynh đệ bọn họ có chút gì đó là lạ.

Còn có, nàng cũng không quên, cách đây vài tháng, lúc nàng đến nhờ cậy hắn tìm Nhưộc Húc, thiếu gia của Cổ gia ở đối diện nhìn thấy hắn giống như gặp quỷ vậy.

“Tiểu Nhu, nếu đã đính hôn, vậy để nương tìm một thời gian, nhanh đem con rước vào cửa.” Sở phu nhân từ ở trên trời bay tới những lời này.

Man Tiểu Nhu đang bưng chén canh nóng mà Sở Hòa Khiêm vừa đưa cho nàng một ngụm, nghe bà nói như thế bị sặc. “Khụ khụ khụ khụ khụ.....” Nhất thời ho đến về mặt đỏ bừng, ánh mắt sung huyết.

Hắn một tay vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng giúp nàng thuận khí, đem nước trà đưa đến tận miệng của nàng, “Uống miếng nước.”

Thuận theo uống một miếng nước trà, lại khụ hai tiếng, cuối cùng cũng đã đỡ hơn! “Sở phu nhân, khụ khụ, như vậy khụ, khụ..... Như vậy có nhanh quá hay không?” Nàng thầm nghĩ chỉ cần chống đỡ đến khi Băng Nhưộc Húc chữa khỏi cho Tiểu Tri mà thôi, chứ không định thật sự gả cho tên hồ ly này.

“Đứa bé này, ăn uống phải nên cẩn thận một chút chứ.” Giọng của Sở phu nhân quan tâm trách cứ, “Con gọi ta là gì? Nên sửa lại, từ đây về sau giống như Khiêm nhi gọi ta là nương được rồi.” Lại một đứa con muốn kết hôn lão bà, ha ha, là nương, trách nhiệm gì bà cũng đều gánh hết.

Nương nương nương, nương? Man Tiểu Nhu há mồm lại ngậm miệng, một tay khê kéo tay áo Sở Hòa Khiêm, có điểm hoảng hốt. Tại sao hán một chút phản ứng cũng không có?

Cầm bàn tay nhỏ nhắn còn nắm ngay chéo áo hán, hán nắm thật chặt, đưa cho nàng một ánh mắt muốn nàng an tâm.

“Nương, con cùng Tiểu Nhu mới đính hôn không lâu, việc này không vội.” Nhưng hán không phản đối, tuy rằng lúc ban đầu hán chỉ muốn nàng ở bên cạnh hán, nhưng bây giờ ngẫm lại, nếu là có thể ngày đêm đều ở chung cùng một chỗ...

Con người đen hiện lên dọc vọng, xoa xoa lòng bàn tay mềm của nàng trong tay. Ăn luôn nàng, thực là một ý hay.

Người bên ngoài không thấy được, nhưng Man Tiểu Nhu đều đem những biểu tình trên mặt hán nhìn thấy rõ ràng rành mạch, hai má hơi hơi đỏ lên. Trong mắt hán giống như có ngọn lửa đang cháy, làm cho nàng kinh hãi hoảng hốt, muốn tránh thoát tay hán, nhưng lại rút về không được.

Liếc trắng mắt, Sở phu nhân chuyển sắc mặt, “Cái gì không vội? Con không vội nhưng ta vội, cứ quyết định như vậy đi, hai ngày nữa ta sẽ đến nhà cha mẹ Tiểu Nhu nói một tiếng, cùng nhau chọn ngày tốt, tốt nhất là ở trước đêm Trung thu đem Tiểu Nhu cưới về nhà, trăng tròn là ý nghĩa muốn người đoàn viên đó.”

Bà càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này thật tốt, hướng hồ, nên nhanh chóng đem mọi chuyện hoàn thành sớm, để tránh ngày sau phát hiện ra bộ mặt thật của Khiêm nhi lại bị dọa chạy mất thì sao.

“Con --” Không biết nên nói gì, Man Tiểu Nhu mở miệng định từ chối, nhưng trong lòng bàn tay căng thẳng, nghiêng đầu nhìn Sở Hòa Khiêm, không hiểu hán tại sao cắt ngang lời nói của nàng.

Bây giờ không phải lúc. Hán không tiếng động mở miệng, một chữ một chữ chậm rãi nói, để cho nàng nhìn xem miệng hán chuyển động mà đoán lời.

Bây giờ không phải lúc? Vậy khi nào thì mới là đúng lúc? Miệng nàng mấp máy, dùng ánh mắt hung ác nhất trừng mắt nhìn hán.

Sở Hòa Khiêm thiếu chút nữa bị nàng làm cho bật cười, “Hiện tại thật sự không phải là lúc, Nhượng Húc còn chưa tới.” Hán bắt đầu khát vọng sau khi thành thân là đêm động phòng hoa chúc.

Hán nói như thế, Man Tiểu Nhu ngập ngừng một chút. Đáng giận! Tên xú nam nhân, nắm chặt nhu cầu cấp bách của nàng hiện tại, làm cho nàng muốn lắc đầu cũng không phải, gật đầu đáp ứng lại không cam lòng, tiền thối lưỡng nan!

“Trùng hợp Nhượng Húc cũng sắp đến, đến lúc đó mời thẳng bé cùng tham gia hôn lễ của các con luôn thể.” Sở phu nhân bổ thêm một câu.

Đại thế đã mất... Liếc mắt nhìn tên hồ ly kia cười đến thoải mái, một cước đá mạnh vào chân hán, dùng sức đá thật mạnh, Một khi đã như vậy, vậy mọi chuyện con nghe theo lời của Sở phu nhân.” Giọng nói của nàng ngọt vô cùng, chỉ là có người biết nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi mà thôi.

Vừa lòng gật đầu, yêu thương gấp thêm một phần ném nướng để vào trong chén nàng. “Mau ăn, mau ăn, đồ ăn đều nguội cả rồi.”

Mãi cao hứng vì cưới vợ được một đứa nữa, Sở phu nhân không phát hiện hai người không được tự nhiên cho lắm, nhưng những người khác trên bàn thật ra đều thấy, cũng thực thức thời không nói một tiếng, ngoan ngoãn ăn cơm của bọn họ.

Lại trừng trừng nhìn Sở Hòa Khiêm liếc mắt một cái, hán chỉ nở ra tươi cười ôn hòa, Man Tiểu Nhu than nhẹ một tiếng. Thượng tặc thuyền!

Kể tiếp, cả nhà rốt cục đã bắt đầu ăn cơm, nhưng là mỗi người khi ăn cơm..... Tâm tư đều khác nhau.

Sau khi ăn xong, Man Tiểu Nhu đương nhiên khẩn cấp đi theo Sở Hòa Khiêm vào sân nhà hán.

“Này, nương của huynh vội vã muốn ta gả vào nhà, chết thật, làm sao bây giờ?” Nàng cũng không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy, Sở phu nhân sao lại nôn nóng đến thế?

“Nàng đừng lo lắng, hôn sự không có nhanh như vậy đâu, Nhượng Húc qua mười ngày nữa sẽ đến, đến lúc đó tùy theo tình huống mà định đi.” Sở Hòa Khiêm trấn an nàng nói.

Mười ngày nữa? Nàng nghĩ nghĩ, cũng đúng, động tác của Sở phu nhân cho dù có nhanh như thế nào, cũng không có khả năng trong mười ngày sẽ chuẩn bị xong hôn sự nàng cùng hán, chỉ là trong lòng nàng có chuyện khác nàng quan tâm hơn...

“Đúng rồi, Sở Hòa Khiêm, hôm qua ta đột nhiên nghĩ đến, cho dù chúng ta là vị hôn phu thê, Bể Nhượng Húc sẽ không thu chân kim sao?” Chuyện trọng yếu như vậy, vậy mà nàng đã quên mất.

Mấy ngày nay đều vội vàng cùng hán cùng nhau chạy tới chạy lui, diễn lại diễn cho người khác xem, vừa ứng phó hán, vừa ứng phó người trong nhà, đã quên mất chuyện trọng yếu nhất là tiền bất mạch.

Sở Hòa Khiêm âm thầm nở nụ cười. Còn tưởng rằng phải đợi Nhượng Húc đến, nàng mới có thể nghĩ đến chuyện này, không nghĩ tới nàng đã nhớ nhanh như vậy. Hán lắc lắc đầu, “Không.”

Man Tiểu Nhu thả lỏng cười nhẹ, “Vậy là tốt rồi, hại ta lo lắng cả một ngày.” Hiện tại có thể yên tâm, hy sinh của nàng cũng không là uổng phí.

“Ý của ta là, không, hấn vẫn sẽ thu.” Hấn cười cười đánh nát mộng đẹp của nàng.

Ý cười cứng ở khóe miệng, nàng cả người ngây ngốc. Vẫn sẽ thu? Tên kia rốt cuộc là một người như thế nào? Quy cũ chẵn bệnh gì nhiều như vậy!

Bình tĩnh nhìn nàng, Sở Hòa Khiêm nhàn nhã một tay chống lên bàn. Nàng ngăn người bộ dáng cũng thực đáng yêu, so với nàng tính toán tỉ mỉ bộ dáng còn thú vị hơn rất nhiều.

“Một vạn lượng.....” Nàng đi nơi nào tìm? Nhịn không được đau đầu than nhẹ.

Uể oải con người đen chuyển động, tầm mắt bay tới trên mặt hấn, đôi mi thanh tú nhẹ nhướng lên.

“Huynh nhìn vào ta chăm chăm, có phải ý huynh muốn nói cho ta biết, là huynh có biện pháp giải quyết?” Nàng có dự cảm không được tốt lắm.

Sở Hòa Khiêm chậm rãi thu hồi ánh mắt, cúi đầu mang trà đưa lên miệng nhẹ hớp một ngụm, “Không, cá tính Nhược Húc chính là như vậy.” A..... Hấn làm sao có thể dễ dàng buông tha con mồi đã chạy tới tay?

“Cho dù thân thích cũng không nói tình nghĩa sao?” Man Tiểu Nhu chưa từ bỏ ý định hỏi lại.

“Không có.”

“Có thể nương tay chút nào hay không? Ta có thể trả từ từ?” Sớm biết như thế, nàng năm đó nên đi bái sư học y, làm một đại phu thật đúng là để kiểm tiền thật, chứ trách này giang hồ nhân sĩ đều nói Băng Nhược Húc so với lục lâm đạo tặc còn muốn cướp trắng trợn hơn.

“Có thể nương tay chút nào hay không ta không biết, Nhưng trả từ từ... Chuyện đó hình như không có khả năng.” Nếu cho nàng thời gian để trả dần dần, hấn làm sao đùa tiếp được.

“Bây giờ mà mình đi học y thuật..... Không biết có được hay không?” Man Tiểu Nhu thờ dãi, thi thảo tự nói.

“Ta còn có một phương pháp có thể giúp nàng.” Thanh âm của Sở Hòa Khiêm từ trên đỉnh đầu nàng truyền đến, làm cho nàng cảm thấy như có ánh hào quang tỏa sáng trên đầu mình. (Ý Nhu tỷ nói là giọng nói của anh như phép màu, mà chị nhìn thành hào quang =))

“Là phương pháp gì?” Nàng lập tức hỏi.

“Thì phải là..... Gả làm thê tử của ta.” Từng bước một dụ dỗ, muốn làm cho nàng chỉ còn một cách cuối cùng này!

Man Tiểu Nhu vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt và miệng đồng thời há mở thật to, lúc trước nghe hấn muốn gả thành hôn phu thê giả, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc, bất ngờ như bây giờ. (Từng bước, từng bước thăm, dụ con dê vào hầm...)

Sở Hòa Khiêm đề nghị, “Gả cho ta, ngày hôm đó tất cả những tiền mừng cưới thu được, toàn bộ thuộc về nàng, như thế có thể đủ số mà Nhược Húc muốn.” Lấy quan hệ của tất cả các người trong Sở gia, ngày hôn lễ khách nhân đến tham dự đều là những thương gia kinh doanh, quan chức, thân phận cao quý... Và đương nhiên hồng bao cũng không thể ít được.

Nàng trong đầu làm một cuộc tính toán thật nhanh, cẩn thận suy tính một lần, hai mắt quả thực muốn phát ra ánh quang mang. Chuyện hợp tác lần này rất có lời!!!!

(Hơ hơ, con dê sụp hầm rồi... Amen!)

Ách, nhưng dường như không đúng lắm, tiền biểu không phải trọng điểm.

“Này, này có thể hay không rất, rất.....” Phương pháp này cũng quá cực đoan một chút đi? Trong đầu đột nhiên một đạo linh quang hiện lên, nàng phút chốc đứng dậy, thẳng theo dõi hấn mặt.

“Người..... Này từ đầu tới đuôi, có phải là cạm bẫy mà huynh cố tình bày ra không?”

Nàng bắt chợt nhận ra, càng nghĩ càng giống, chuyện này hoàn toàn là do hấn xếp đặt, từng bước từng bước một dẫn nàng vào thế kẹt!

Mím môi cười, Sở Hòa Khiêm đi theo đứng lên, một đôi bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Man Tiểu Nhu có một tố chất khơi gợi vọng của nam nhân. Nhìn thẳng vào đôi mắt đen của hấn, thân mình chấn động, nàng chưa từng gặp qua hấn dùng loại vẻ mặt này nhìn nàng.

“Nàng không hiểu thực sao? Tiểu Nhu.” Đáy lòng một trận mềm mại, hấn bày tỏ ra tâm tình thật tận đáy lòng của hấn nhìn nàng.

“.....” Nàng là thật không hiểu! Hấn nói như vậy là có ý gì? Nàng suy nghĩ như vậy sao?

Một tiếng thờ dãi mắt mát vang lên phía trên nàng, bàn tay nhỏ bé nhất thời bị mất đi sự ấm áp, nàng ngẩng đầu lên thấy Sở Hòa Khiêm xoay người đưa lưng về phía nàng, “Ta đã cho là ta biểu hiện thật sự rõ ràng, không nghĩ tới..... A, có lẽ là ta tự mình đa tình.” Hấn cười nhẹ, nhưng trong tiếng cười hòa

lấn sự đau khổ và phiền muộn.

“.....” Hấn không làm diễn viên trên sân khấu thật lãng phí tài năng!! Nhưng mà, sự chua sót trong tiếng cười của, hấn, thật đúng là làm cho lòng của nàng đau, hấn rất cuộc là nói thật hay giả vờ?

Nàng không phải hoàn toàn không nhận thấy được, nhưng vẫn tự nói với chính mình, là nàng nghĩ nhiều, nam nhân này cá tính xảo trá như vậy, không thể dễ dàng rơi vào trong tay hấn, không thể bởi vì lời hấn nói mà tâm động, nhưng không hiểu sao lòng vẫn đau khi nghe nụ cười chua sót đó.

Cười khổ. Man Tiểu Nhu ơi Man Tiểu Nhu, người là điên rồi phải không, lại dám cá gan động tâm với loại nam nhân xảo trá như thế này? Một tay đưa ra phía sau đầu tự cốc mình một cái để cảnh tỉnh, khẽ môi nhẹ cười khổ, than nhẹ một tiếng.

“Ta không ép nàng, nàng về nhà cần thận suy nghĩ đi, là ta có dụng ý riêng muốn trói buộc nàng, nếu nàng thực không muốn, ta vẫn sẽ giúp nàng một phen, tiền chẩn bệnh của lệnh muội, ta sẽ giúp.” Cho dù hấn cố tình ép, nhưng cũng đại gì nói trắng ra. ^ _____ ^

Những chuyện như thế này đâu cần hấn phải ra mặt, nương đương nhiên sẽ thay hấn thu xếp hết tất cả mọi thứ. Sở Hòa Khiêm mỉm môi cười nhẹ. Hấn muốn nàng! Chỉ cần hấn muốn nàng, nàng sẽ không có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hấn!

(QH: *thì thăm* giò này có ai thấy sự sợ ‘gian’ của Khiêm ca chưa ạ?)

Là do nàng làm hại hấn không thể dời đi ánh mắt, là do đôi mắt đẹp của nàng nở rộ ánh sao dụ hấn không thể quên, mấy ngày nay ở chung với nàng, hấn biết chính mình muốn chính là nữ nhân này, làm cho hấn không thể chuyên tâm làm việc, cứ đứng ở một góc của tủ quần nhìn trộm thân ảnh bận rộn của tiểu nữ nhân này. Nhìn thấy nàng bị khinh bạc, lập tức trong lồng ngực một trận giận dữ âm thầm nổi lên, nữ nhân này!!!

Chỉ là, hấn sợ nhất là nàng không thể chấp nhận bộ mặt thật của hấn, cho nên động tác của hấn phải nhanh một chút, thừa dịp nàng còn chưa nhìn thấy. Trước tiên phải trói chặt nàng vào bên cạnh hấn, như thế, cho dù nàng đã biết, cũng không thể rời khỏi hấn.

Man Tiểu Nhu trên đầu toát ra một mảng mây đen. Tên chết tiệt này, như vậy mà còn nói là không ép nàng?

“Sở Hòa Khiêm.....” Đây là nàng đang cảnh cáo hấn không được làm quá mức.

“Ta đã biết.” Nghe theo lời của nàng vậy, không nên chọc nàng trở mặt, đến lúc đó không biết kết quả sẽ ngược lại? Nên tốt nhất là che giấu một chút. Lời tuy như thế, nhưng trên mặt hấn tươi cười tà khí mùi phàn mùi, một chút cũng che dấu không được.

“Người nhà của nàng, ta nghĩ..... Chắc chắn là sẽ rất vui, nàng cũng đâu tốn công phu để thuyết phục bọn họ.”

Sở Hòa Khiêm cúi đầu lại ngẩng lên, lập tức phục hồi dáng vẻ công tử tao nhã nho nhã.

“Ha ha, ta cũng nghĩ như thế.” Nàng tuyệt không hoài nghi lời nói của hấn trong chuyện này, lúc trước bọn họ đính thân, nương vì vui quá vừa cười vừa khóc, cha cùng Tiểu Bác đã ở một bên ôm nhau khóc ròng --

Bởi vì rốt cục có thể thoát ly khỏi ma chướng của nàng, ai, thật là.....

Lại liếc mắt nhìn tên nam nhân kia một cái đang cười đến thực chói mắt, Man Tiểu Nhu bụng chén nước trà lên miệng hớp một ngụm. Nàng hiện tại cần dập tắt lửa mới được, nếu không, nàng sợ chính mình không kiềm chế được, sẽ lỡ tay bóp chết vị hôn phu này.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngày nào đó qua đi, Man Tiểu Nhu liền ôm đầu kêu đau, gả cũng không đúng, không lấy chồng cũng không đúng, càng nghĩ càng giận, rõ ràng nàng nên tránh ra mới đúng tên đầu sỏ gây họa kia.

Cầm khăn lau chà lau mặt bàn đã sạch đến mức có thể lấy làm gương soi, hươ hươ cánh tay, thở dài một hơi, đi vài bước cũng là thở dài.

Ngồi ở bên cạnh Man Tiểu Tri nhìn nàng lúc ẩn lúc hiện như vậy, mắt hờn mắt vía, nhìn không được buông xiêm y trong tay may được một nửa, “Tỷ, tỷ.” Nàng nhẹ giọng gọi vài lần.

Đắm chìm ở suy nghĩ chính mình, Man Tiểu Nhu vội vàng thở dài lau cái bàn, hoàn toàn không có nghe thấy thanh âm của muội muội.

Man Tiểu Tri không có biện pháp, đành phải đứng dậy đi đến bên người nàng, giật trong tay nàng khăn lau, “Tỷ!” Lớn tiếng ở nàng bên tai kêu to.

Nàng lỗ tai tê rần, quay đầu lại, “Muội lớn tiếng như vậy làm cái gì? Ta cũng không phải không nghe thấy.”

Man Tiểu Tri nhìn xuống than nhẹ giống như nàng, quan tâm nhìn nàng, “Tỷ, tỷ không sao chứ?” Mỗi ngày nay, tỷ tỷ thật sự rất quái lạ, bộ dáng lúc nào cũng bồn chồn không yên.

“Không có việc gì, ta sẽ có chuyện gì?” Man Tiểu Nhu hỏi lại nàng.

“Tỷ, mấy hôm nay sao muội không thấy tỷ phu và tỷ gặp mặt?” Nàng bất an hỏi. Có khi nào tần tỷ phu tương lai, lại giống như tỷ phu đáng ghét lúc trước, ghét bỏ bệnh của nàng, sợ nàng sẽ làm liên lụy đến gia tài đồ sộ của họ, còn có thể liên lụy đến gia đình của tỷ phu?

“Huynh..... Huynh ấy có việc cần làm, tỷ cũng không muốn đi quấy rầy huynh ấy.” Tránh né ánh mắt quan tâm của muội muội, Man Tiểu Nhu có chút chột dạ nắm lên khăn lau dùng sức lau.

“Có việc cần làm? Hôm qua huynh ấy mới phái bà mối đến bàn luận tìm ngày lành tháng tốt để tỷ và huynh ấy thành thân, các người cũng không gặp mặt, dường như không được tốt lắm? Tỷ, tỷ không sợ cùng tỷ phu cảm tình trở thành nhạt sao?” Nàng cảm thấy không thích hợp cho lắm.

“Hắn là sẽ không, ôi.....” Sở phu nhân động tác thực mau, bây giờ nàng nên quyết định muốn làm như thế nào sao?

“Tỷ tỷ, muội hy vọng tỷ có thể hạnh phúc, đừng để cho chuyện quá khứ cản trở tỷ và tỷ phu tương lai.” Man Tiểu Tri nhỏ giọng nói.

Man Tiểu Nhu ngẩn ra, cười buông khăn lau trong tay, “Nha đầu ngọc, muội đang nói cái gì, tỷ làm sao buông tha hạnh phúc đang tới tay chứ?” Nàng giờ tay vuốt vuốt tóc em gái.

“Vậy là tốt rồi.” Lau nước mắt đã lặng lẽ rơi xuống, nàng vui vẻ vì tỷ tỷ đã nở nụ cười tươi, “Tỷ phu là người tốt, muội tin tưởng huynh ấy sẽ đối xử với tỷ thật tốt.”

“Muội...” Nàng khó hiểu, lúc trước cùng Sở Hòa Khiêm đính hôn, cả nhà chỉ duy nhất một mình Tiểu Tri có vẻ miễn cảm nhận thấy được không thích hợp, không tán thành nàng làm như vậy, tại sao hôm nay con bé lại thay đổi rồi?

“Tỷ phu đối với tỷ thật tốt, vì tỷ, mỗi người trong nhà huynh ấy đều bái phỏng qua, cha cùng nương đều thực vừa lòng con rể như huynh ấy, Tiểu Bác đem tỷ phu trở thành đối tượng sùng bái, muội... Muội thì xem tỷ phu trở thành người có thể mang hạnh phúc đến cho tỷ.”

Man Tiểu Tri có chuyện giấu mà không nói, cho dù tỷ phu làm cho người ta cảm giác là tao nhã nho nhã, nhưng nàng cảm thấy hắn không giống bề ngoài thoát nhìn đơn giản như vậy.

Vốn dĩ nàng cũng muốn phải nhắc nhở tỷ tỷ một tiếng, nhưng suy nghĩ lại, tỷ tỷ đã vì nàng phí không ít tuổi thanh xuân, nếu nam nhân trước mắt này đã dùng hết tâm sức để đạt được tỷ tỷ ở bên cạnh hắn, như thế chẳng phải có thể chứng minh, hắn đối với tỷ tỷ thật lòng? Cũng chính vì nàng nghĩ như thế, nên nàng mới nuốt vào những nghi vấn trong lòng, nàng cũng biết, tỷ tỷ cũng không dễ gì bị ai bắt nạt.

Man Tiểu Nhu xụ mặt xuống. Tại sao nàng có cảm giác cả nhà nàng như bị người khác mua chuộc vậy? Vào lúc nào Sở Hòa Khiêm đã đạt được toàn bộ cảm tình của người trong nhà?

Càng nghĩ, càng thêm tâm phiền ý loạn, nhưng mà, một ngày lại một ngày lại trôi qua, cứ như thế không phải biện pháp tốt, cha cùng nương dường như rất hài lòng với Sở Hòa Khiêm nhất là nương, vẫn muốn nàng hảo hảo nắm chắc.

“Tỷ tỷ, muội đi vào trước, tỷ cũng không cần vất vả như thế đâu.” Ngực hơi hơi buồn đau, Man Tiểu Tri sắc mặt trắng nhợt, thừa dịp nàng còn đang sững sờ, bỏ lại lời này liền xoay người đi vào phòng.

“Ừ! Tiểu Tri, muội phải nhớ kỹ uống thuốc.” Dặn dò một tiếng, Man Tiểu Nhu lại thở dài một hơi, ngồi trở lại ghế. Nàng đối với Sở Hòa Khiêm thật sự không có tình thâm ý trọng gì, nhiều lắm... Được rồi! Nàng thừa nhận, là nàng thích hắn, nhưng mà chỉ như vậy, liền muốn bắt cả đời của nàng phải ở bên cạnh hắn sao?

Trong đầu hồi tưởng tình cảnh lúc hai người mới gặp mặt, hắn cứ nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, ở trong điểm làm môn thần ba ngày, hảo cảm của mình đối với hắn đến từ đâu? Là hắn giờ tay vén tóc rối bị gió thổi bay của nàng? Hay lúc ở quán trà, lúc hắn nhìn nàng cười khê nói nàng đáng yêu?

Ôm khuôn mặt đang nóng lên, Man Tiểu Nhu nghĩ nghĩ, thực cảm thấy chính mình điên rồi, lại có thể coi trọng tên hồ ly thích đeo mặt nạ đó.

Nhưng mà, cảm tình lúc này đâu phải như ý nàng muốn được? Càng bảo chính mình đừng để ý, càng là nhớ đến nhất cử nhất động của đối phương, càng bảo chính mình đừng nhìn hắn, ánh mắt cũng không chịu khống chế cứ mãi, thẳng theo dõi hắn, mỗi một câu nói của hắn, đã tác động đến cảm xúc của nàng..

Giống như không thích hợp?

Man Tiểu Nhu ôm ngực, bị ý tưởng trong đầu chính mình mới vừa rồi dọa sợ hãi. Loại cảm giác này..... Như thế nào giống như yêu? Chỉ nghĩ như vậy, sợ tới mức nàng từ trên ghế giật bắn người đứng dậy, liều mạng lắc đầu.

Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng! Nàng chính là thích hắn mà thôi, yêu ư? Không có! Tuyệt đối không có!

Vừa bước vào đến cửa, Man đại nương thấy bộ dáng này của nàng, nhìn không được cười trộm, Tiểu Nhu. Thật tốt quá, nữ nhi rốt cục cũng đã lộ ra dáng vẻ của một cô nương mới bước vào yếu, thật ra bà còn có một chút lo lắng, hiện tại dường như mình quá đa tâm rồi.

Lấy lại tinh thần, nhìn thấy trên tay nương đang cầm rất nhiều thứ, nàng vội vàng tiến lên hỗ trợ, “Nương, người đi đâu vậy? Tại sao lại mang nhiều đồ trở về như vậy?”

“Nương đi giúp con mua vài thứ, đúng lúc con lại ở nhà, con nhìn thử một chút xem có thích hay không.” Man đại nương cầm lấy một hộp gấm nhỏ, mở ra, trong hộp gấm có một đôi hoa tai hình con bướm xinh đẹp và một đôi vàng ngọc.

Nàng đưa tay tiếp nhận, “Nương, đây là?” Tại sao loại vô duyên vô cớ mua một thứ quý giá như vậy cho nàng?

Man đại nương cười vỗ vỗ mặt nữ nhi, “Nha đầu ngọc, hôn sự của con đều đã bàn luận xong, nhà chúng ta tuy rằng không bằng Sở gia đại phú đại quý, nhưng vẫn nên mua cho con một ít đồ cưới chứ? Nếu không sẽ làm người ta không xem trọng con, như thế nương sẽ rất đau lòng.”

Man Tiểu Nhu hốc mắt đỏ lên, “Nương, con không cần những thứ này, mấy thứ này nương nên để dành lại cho Tiểu Tri dùng.” Ngân lượng trong nhà toàn bộ đều nằm trong tay nàng, nhất định là nương lấy chút ít tiền riêng của mình để mua sắm mấy thứ này cho nàng.

“Con không cần phải lo lắng quá nhiều, phần của Tiểu Tri, nương đã chuẩn bị sẵn cho nó rồi, những thứ này là của con, cũng là bổn phận nương phải lo cho con.” Thật nhanh, nháy mắt mấy đứa bé của bà nay đã lớn, không lâu nữa sẽ lập gia đình làm thê tử.

“Nương, năm đó vì sao nương lại gả cho cha?” Nhìn mấy thứ trong tay, Man Tiểu Nhu vẫn do dự. Nàng muốn biết, là nguyên nhân gì sẽ làm hai người cùng ở một chỗ.

Nàng biết năm đó nương cũng là thiên kim nhà giàu, đương nhiên tốt hơn mấy trăm lần so với hiện tại, chỉ là không biết vì sao, thiên kim nhà giàu lại coi trọng một nam nhân chỉ biết làm bánh bao, còn dứt khoát kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ, gả cho ông ấy chịu khổ qua ngày.

Man đại nương mỉm cười, “Sau khi con gả cho Hòa Khiêm, sẽ có một ngày, con sẽ biết đáp án vấn đề này.” Việc này, nên để cho con gái tự mình tìm hiểu, thử nghiệm một chút, nếu bây giờ bà nói, không phải rất không thú vị sao?

Nghe vậy, Man Tiểu Nhu buộc chặt trong lòng bàn tay, cúi đầu nhìn vật phẩm trang sức xinh đẹp. Ý của nương, là muốn chính nàng đi tìm đáp án sao?

Nàng tưởng... Nàng biết chính mình nên làm như thế nào.

Man Tiểu Nhu đáp ứng hôn sự, Sở gia đương nhiên là dốc hết toàn lực, đem việc hôn nhân này làm vô cùng náo nhiệt, làm cho tân nương thật uy phong lẫm liệt, tung bừng rực rỡ tiến vào Sở gia.

Thành thân hôm nay, trời còn chưa sáng, Tiểu Nhu liền rời giường chuẩn bị, trải qua quá trình dài dòng đón dâu, đến bái đường thành thân, đưa vào động phòng, cho đến khi nàng ngồi ở tân phòng, thì cũng đã quá Ngọ.

Mỗi một lắc lắc cổ, mũ phượng trên đỉnh đầu kia làm cho nàng bị ép tới có chút thở không nổi, đói bụng suốt một ngày, tay chân nàng đều như nhũn ra, nghĩ đến còn phải ngồi ở tại đây chờ trời tối, cơ hồ nhìn không được miệng rên rì.

“Đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân.” Cửa tân phòng bị người đẩy ra, bên trong người săn sóc dâu cùng nha hoàn đồng thời ra tiếng thưa.

“Đều đi xuống trước đi.”

Khăn hồng đỏ thắm che khuất tầm nhìn của Man Tiểu Nhu, chỉ có thể nghe tiếng nói mà đoán là nhị tẩu đang nói chuyện.

“Tiểu Nhu, muội có khỏe không?”

Trước mắt đột nhiên sáng rực lên, khuôn mặt tươi cười của đại tẩu đang giúp nàng cởi xuống cái mũ phượng nặng nề kia, nhị tẩu cũng đứng ở bên cạnh nàng.

“Đại tẩu, nhị tẩu.” Nhìn các nàng bằng ánh mắt cảm kích, Man Tiểu Nhu tuyệt không để ý không phải chú rể quan xốc khăn trùm đầu của nàng.

“Các tỷ tại sao vào đây được?” Có chút nghi hoặc hỏi. Theo lý thuyết, muốn ồn ào động phòng cũng không phải chỉ có hai người các nàng?

Đại thiếu phu nhân cười cười, “Có người lo lắng muội sẽ đói bụng, thân thể sẽ chịu không nổi, nên bảo các tỷ mang thức ăn đến tiếp viện cho muội, còn muốn chúng ta nhân tiện nhấn giùm, bảo muội nên thay bộ xiêm y công kênh này ra.” Vốn dĩ vẫn còn tiếp đãi khách khứa ở đại sảnh, nhưng chú rể lại lo lắng tân nương ở tân phòng. Thật sự là chuyện khó tin, Hòa Khiêm thật đúng là đã yêu thương Tiểu Nhu thật lòng.

Tô son nên đôi gò má phất hồng càng thêm xinh đẹp, Man Tiểu Nhu biết người mà đại tẩu nói là ám chỉ ai, đáy lòng âm áp,

“Tiểu Nhu, đến ăn một chút gì.” Nhị thiếu phu nhân bận rộn đem đồ ăn dọn vào đồ ăn dọn xong, quay đầu đối hai người vẫy vẫy thủ.

“Cám ơn đại tẩu, nhị tẩu.” Được sự trợ giúp của hai người bọn họ, Man Tiểu Nhu thay một bộ quần áo màu phấn hồng thoải mái, nhìn qua thấy thật tình khiết dạt dào.

Ba người đồng thời ngồi xuống cùng nhau dùng cơm, ăn được vài miếng, nhị thiếu phu nhân đột nhiên nghĩ đến Sở Hòa Khiêm còn dằn dò một chuyện khác nữa.

“Đúng rồi, Tiểu Nhu, tỷ muốn nói cho muội một tin tức tốt.”

“Dạ?” Nàng thỏa mãn nuốt vào một viên bánh dẻo.

“Nhược Húc mà muội chờ thật lâu đã sắp đến đây.” Nhị thiếu phu nhân nói.

Trong đôi mắt trong suốt của nàng thoáng hiện lên nét vui mừng, “Thật vậy chăng? Hắn rốt cục đến đây, ở nơi nào?” Nàng đau khổ chờ người, rốt cục nàng cũng đã chờ được ngày này, bệnh của Tiểu Tri được cứu rồi! Không chút nghỉ ngơi, Man Tiểu Nhu bỏ chiếc đĩa xuống, đứng lên định đi ra bên ngoài.

Đại thiếu phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân đồng thời giơ tay giữ chặt nàng, “Đợi chút, muội muốn đi đâu?” Hai người đồng thanh hỏi.

“Muội? Muội đương nhiên là muốn đi gặp hắn, còn có, muội muốn mang muội muội của muội đi qua.” Nàng cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

Nhị thiếu phu nhân vội vàng xua tay, “Không được! Tiểu Nhu, muội là không phải đã quên hôm nay là ngày vui của muội chứ, đều đã bái đường thành thân, muội làm sao có thể bước ra khỏi cửa tân phòng được.”

Nói cũng đúng. Man Tiểu Nhu dừng lại, hai tròng mắt nhìn về phía cửa, có chút lo lắng, “Nhưng là.....” Vạn nhất nàng hiện tại không đi tìm người, hẳn lại chạy làm sao bây giờ?

Đại thiếu phu nhân dắt nàng ngồi xuống, “Muội không cần phải lo lắng, Hòa Khiêm đã nói qua với Nhược Húc, biểu đệ sẽ lưu lại, ngày mai muội hãy đến tìm đệ ấy, đệ ấy sẽ không chạy trốn mất đâu.” Nàng biết Tiểu Nhu đang lo lắng cái gì.

“Ừ.” Nàng thế này mới yên tâm hé miệng cười. Xem như Sở Hòa Khiêm thức thời, biết chuyện, nên lần này nàng miễn cưỡng tha thứ cho hắn chuyện hắn bày mưu tính kế ép hôn nàng đi.

“Tiểu Nhu, thật sự là vất vả cho muội rồi, về sau gánh nặng trên người muội, rốt cục có thể buông xuống được rồi.” Nhị thiếu phu nhân yêu thương vỗ vỗ tay nàng.

Trước khi thành hôn, ba nữ nhân các nàng thường xuyên chạm mặt, cũng làm cho cảm tình tỷ muội của các nàng đột nhiên tăng mạnh, biến thành tỷ muội tốt, tình huống trong nhà của Tiểu Nhu, các nàng đương nhiên là biết được rõ ràng rành mạch.

“Không vất vả, dù sao mọi chuyện cũng sắp xong hết rồi.” Man Tiểu Nhu cười khẽ, nàng cuối cùng đã làm tròn trách nhiệm, bất luận là làm người, hay bản phận làm tỷ, nàng đều làm được.

Đại thiếu phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân nhìn nhau liếc mắt một cái, đồng thời trao đổi ánh mắt --

Chọn nhũ mào, đại thiếu phu nhân chớp mắt bữu môi, dùng ánh mắt nhìn nhị thiếu phu nhân nói: *(Uy, muội cảm thấy có nên nhắc nhở Tiểu Nhu một tiếng hay không?)*

Nhị thiếu phu nhân vẻ mặt có điểm kinh hoàng, trong nháy mắt hồi phục rất nhanh ra hiệu lại: *(Tỷ không muốn sống nữa à? Bây giờ còn chưa đến lúc, phá hủy cảm nhận của Hòa Khiêm trong lòng Tiểu Nhu hiện giờ, cẩn thận đó, nếu không tỷ không xong với hắn đâu!)*

Hiểu ý gật đầu, đại thiếu phu nhân lông mi vừa nhướng lên một chút, đồng ý lời của nàng, đồng thời đồng tình nhìn Man Tiểu Nhu.

“Ôi, Tiểu Nhu, về sau muội nên quan tâm...” Hu hu..... Tỷ muội tốt của nàng không phải đại tẩu này không hỗ trợ, chỉ là, ai bảo nàng ai không lấy lại lấy Hòa Khiêm, ai đều không thể trêu vào tên âm hiểm gian trá tiểu nhân kia.

“A?” Man Tiểu Nhu thấy nàng nói như vậy, cả đầu nghi vấn, không hiểu ý tứ của nàng.

“Không có việc gì, không có việc gì, ý đại tẩu là, về sau sự tình trong nhà đều phải phiền toái nhờ vả muội rồi.” Nhị thiếu phu nhân vội vàng nói, vội vàng tặng cho đại tẩu ánh mắt cảnh cáo.

Đại thiếu phu nhân lui lui bả vai. Nàng nhất thời lờ lờ, không cẩn thận nói ra miệng, may mà chưa xong.

Nha, thì ra là nói chuyện này! Muốn nàng nên quan tâm đến tên Sở Hòa Khiêm này một chút!

Trên thực tế đoán đúng rồi, chính là ba nữ nhân trước mắt vẫn không nắm được suy nghĩ của lẫn nhau mà thôi.

Man Tiểu Nhu gật đầu cười khẽ, “Đại tẩu, nhị tẩu, các tỷ không cần phải lo lắng, về sau mọi chuyện trong phủ, muội sẽ phụ trách tốt.”

Vốn dĩ chương quản Sở phủ sở hữu toàn bộ chi phí trong ngoài của Sở gia là lão Tứ, nhưng từ khi hắn bị Sở phu nhân thúc giục hôn sự rời khỏi nhà, liền chuyển giao cho đại thiếu phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân cùng quản lý, chính là không khéo, các nàng đối với chuyện tiền bạc khinh doanh không được nhạy bén lắm, hai người quản lý sổ sách, không phải đông thiếu một mớ, thì cũng là tây thiếu một chuyện, Sở phu nhân cũng giúp không được việc, đối với chuyện kinh doanh sổ sách này, ba người từ lúc mới có ý định rước nàng vào cửa đã thương lượng muốn giao cho nàng quản lý.

Đây cũng là một chuyện cần quan tâm! Hai nữ nhân chợt dạ cười cười, ngượng ngùng không biết nên nói gì tiếp.

“Đúng rồi, đại tẩu, nhị tẩu, Cố phu ở đối diện, có tới tham gia hỉ yến không?” Thật may mắn các nàng đều tụ hội lại đây, giúp nàng coi bỏ điểm nghi hoặc cũng tốt.

Vừa nghe đến nàng hỏi là họ Cố, sắc mặt hai nữ nhân căng thẳng, đồng thời cười lắc đầu, “Không có, Tiểu Nhu tại sao lại hỏi như vậy?” Đại thiếu phu nhân thử hỏi một câu. Nàng có khi nào đã biết chuyện kia không?

Suy nghĩ, nhìn bộ dáng này của đại tỷ Man Tiểu Nhu cũng biết có nội tình, “Chuyện là như vậy, lúc trước chưa cùng Hòa Khiêm đính hôn, muội từng đến phủ tìm huynh ấy, luvy huynh ấy đưa muội ra khỏi phủ, người Cố gia ở đối diện cũng vừa đi ra, chắc là Cố gia đại thiếu gia cùng đại tiểu thư, muội nghe Hòa Khiêm gọi như thế, nào biết Cố đại thiếu gia cùng Cố tiểu thư sắc mặt hai người kia quái thật sự, Hòa Khiêm tùy ý nói nói mấy câu, chân tay của bọn họ liền run rẩy, sắc mặt tái nhợt, dường như không được ổn lắm.”

Đại thiếu phu nhân ở mặt ngoài vẫn là cười, bên trong gấp đến độ trong lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, chuyện này nên nói như thế nào?

Nhìn dáng vẻ của đại tỷ, cùng nàng ở chung tương đối lâu, nhị thiếu phu nhân cũng biết nàng bối rối không thể đáp lại, vội vàng ra tiếng hoà giải, “Chuyện này hai tỷ cũng không biết, bình thường chúng ta cùng Cố gia cũng ít qua lại tiếp xúc, ngay cả việc mua bán cũng chưa từng lui tới, hỏi chúng tôi không bằng trực tiếp đến hỏi người Cố gia thì hay hơn ha ha.....”

Man Tiểu Nhu ngược mắt nhìn hai người. Được rồi, xem ra có hỏi thăm đại tẩu cùng nhị tẩu chắc cũng không thu được gì rồi. “Thì ra là như vậy.”

“Thức ăn đều nguội, ăn nhanh đi.” Đại thiếu phu nhân gấp một cái đùi gà to để vào trong bát của nàng, hy vọng nàng không cần lại tiếp tục hỏi nữa.

Hít một hơi, nàng gật gật đầu, “Vâng.” Đã đói bụng, trước ăn cho no rồi tính sao, dù sao cũng đã gả vào đây, về sau thời gian ở chung còn dài như vậy, đương nhiên không thiếu cơ hội để tìm hiểu rồi.

Nàng không hỏi tiếp nữa, đại thiếu phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân nhìn nhau liếc mắt một cái, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Đợi cho ăn uống no đủ, hai vị tẩu tử cũng định rời đi trước. Trước khi rời đi, đại thiếu phu nhân từ trong lòng lấy ra một quyển sổ ghi chép đưa cho Man Tiểu Nhu.

“Đại tẩu, đây là cái gì?” Nàng đưa tay tiếp nhận, liếc mắt nhìn xuống sổ ghi chép, phía trên viết toàn tên mà những người nàng chưa từng quen biết, còn có một ít kim ngạch, chẳng lẽ...

Đại thiếu phu nhân cười gật đầu, “Ừm, đây là Hòa Khiêm bảo tỷ đưa cho muội.” Suy nghĩ một chút, nàng đại khái có thể đoán được vì sao Hòa Khiêm muốn nàng đem vật này đưa cho Tiểu Nhu.

“Tiểu Nhu, nếu có cần thêm, chỉ cần nói với đại tẩu một tiếng, vũ khí của đại ca Hòa Khiêm trong phòng luyện đao, tùy tiện bán hai thanh, cũng có thể đủ số lượng mà Nhượng Húc cần.”

Nhị thiếu phu nhân vừa nghe cũng đã hiểu, “Đúng vậy, Tiểu Nhu, muội yên tâm, vũ khí của nhị ca muội cũng khá đáng giá, nếu cần muội cứ lên tiếng, ta sẽ đưa cho muội.”

Man Tiểu Nhu cảm động đỏ hốc mắt, “Cảm ơn các tỷ, đại tẩu, nhị tẩu.”

“Không cần khách khí, muội nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, sắc trời phải tối lắm Hòa Khiêm mới có khả năng vào đây.” Đại thiếu phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân cùng nhau cười rồi đi.

Khép cửa phòng lại, nàng chuyện thứ nhất đó là trở vào trong phòng, bắt đầu cởi giày thêu leo lên giường, lấy ra bàn tính nhỏ giấu trong người, giở danh sách tiền mừng hỷ của khách ra, bắt đầu khua bàn phím lách cách,

Đêm dài sau, trong tân phòng đã bắt đầu đốt nến, chiếu chiếu ra trên giường thân ảnh mảnh mai, một bóng người cao to lặng lẽ đi đến bên giường.

Trên chiếc giường mới, theo lý nên là tân nương từ e thẹn lẳng lặng ngồi chờ hấn, lại đang nằm ngủ say sưa, một tay cầm lấy một cái bút lông, một tay kia cầm lấy bàn tính nhỏ, trước ngực hé ra một góc màu đỏ, nhìn ra được là quyển danh sách hôm nay đưa cho nàng.

Hai gò má phấn nộn đang ngủ, lơ đãng dính một vệt trắng, nhẹ nhàng cười, bóng người lặng lẽ di chuyển đến cái chậu bằng đồng, dùng khăn thấm ướt một chút, đi vào bên giường ngồi bên cạnh tân nương từ đang ngủ say, lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau sạch vết dơ trên mặt nàng.

Cảm giác hơi hơi mát trên mặt, mắt buồn ngủ bỗng lung lay chậm rãi mở, “Hòa Khiêm?” Đáng yêu chớp chớp đôi mắt, nàng cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Sờ Hòa Khiêm đưa tay giữ chặt tay nàng đang cầm bút lông, “Cẩn thận một chút.” Nếu mực bị dính vào mắt, đau lắm.

Man Tiểu Nhu giãy dụa ngồi dậy, “Huynh đã trở lại, khách nhân đều đi rồi sao?” Nàng dường như nghe được phía trước đại sảnh, loáng thoáng truyền đến thanh âm nhạc khúc.

“Vẫn chưa, đại ca cùng khác huynh đệ giúp ta chặn rượu, để cho ta sớm một chút trở về phòng gặp nàng.” Hấn sửa sang tóc rối của nàng, nhẹ giọng nói.

“Đại.” Khó trách, nàng còn muốn nói hi yển làm sao có thể tan sớm như vậy, hơn nữa nàng nhớ rõ nương nói muốn đãi hi yển đến ba ngày dân chúng toàn thành đều có thể tới tham gia.

Sở Hòa Khiêm ngồi ở bên giường, thấy nàng lắc lắc lắc lắc đứng dậy, giờ tay ôm lấy lưng áo của nàng, “Làm sao vậy?”

Vẫn giữ nguyên trên người hấn, cả đầu còn mờ mịt vì say ngủ, nàng chỉ vào cái bàn cách đó không xa, “Phải uống rượu giao bôi, cùng với ăn vài thứ.” Đây là người săn sóc dâu riêng của nàng nhắc nhở.

Giúp đỡ nàng đi đến bên cạnh bàn, ngồi yên trong chốc lát, thần trí hỗn độn của Man Tiểu Nhu khôi phục một chút; Sở Hòa Khiêm đem rượu rót vào trong chén đưa cho nàng.

Hai người đối ẩm chăm chú nhìn liếc mắt một cái, cùng nhau ngửa đầu uống cạn, hấn săn sóc đem một ít điểm tâm đưa đến trước mặt nàng.

Cúi mặt nhìn thức ăn trên bàn, đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng nhếch lên, không tiếng động đưa tâm ý của hấn từ từ ăn vào bụng, cũng để cho vị ngọt của bánh tâm nhập vào tận đáy lòng của nàng.

Qua một lát, thức ăn trên bàn, đều đã bị hai người ăn gần hết, Sở Hòa Khiêm mới nắm tay Man Tiểu Nhu trở lại bên giường. Nàng đương nhiên biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, đỏ mặt, vờn bàn tay nhỏ bé khẽ run, giúp hấn thay hỷ phục đỏ thắm.

Một tay vờn lên kéo léo kéo nàng vào lòng, hấn ôn nhu cười, chậm rãi đem nàng ôm vào trong lòng, hai người thân ảnh xuyên thấu qua ánh nến, quấn quanh cùng một chỗ, chậm rãi, hai bóng người ngã vào trên giường.

Mắc cỡ đỏ mặt, Man Tiểu Nhu ánh mắt chống lại mắt hấn. trong đôi mắt hấn, tàn mát ra tia nóng cháy nàng chưa bao giờ gặp qua, giống như muốn thiêu rụi nàng vào ngọn lửa của hấn.

Nhịn lâu như vậy, đến thời khắc này, Sở Hòa Khiêm không bao giờ ức chế khát vọng ở chỗ sâu trong đáy lòng của mình, hấn hôn lên môi của nàng, thường thức tất cả vị ngọt thơm mát, sở hữu hương thơm ngọt ngào trong miệng nàng.

Choáng váng choáng váng nhận nhiệt tình của hấn, không lâu sau nàng đã bị nhiệt tình của hấn cuốn vào, trầm luân giữa dục vọng đầy mê hoặc của hấn.

Sở Hòa Khiêm thỏa mãn nở nụ cười, bàn tay to vung lên, làm cho sa trường che đi cảnh xuân khôn cùng trên giường, chỉ có thanh âm trầm thấp cùng yêu kiều ní non, xuyên thấu qua sa trường tình tế truyền ra.

Trên bàn ánh nến không ngừng lay động, làm bạn cùng đôi tình nhân hữu tình kia vượt qua sự lãng mạn nhiệt tình của đêm động phòng hoa chúc, mãi cho đến khi giọt sáp cuối cùng đã cạn, hai thân ảnh trên giường cũng mới tiến vào cảnh trong mơ đầy hương vị ngọt ngào...

Sau ngày tân hôn, Man Tiểu Nhu kéo lê thân mình đau nhức, đi từng bước hướng về thư phòng Sở phủ, đầu óc vốn dĩ buông xả nay đã được búi cao, tượng trưng cho nàng đã từ một cô gái biến thành một vị thiếu phụ.

“Ngũ thiếu phu nhân, thân mình ngài không khoẻ sao?” Nha hoàn bên người nàng quan tâm hỏi, dọc theo đường đi đều nhìn thấy vị Ngũ thiếu phu nhân mới này lúc nào cũng cau đôi mi thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng than nhẹ một tiếng, nhưng hai gò má lại lộ ra đỏ bừng khỏe mạnh, làm cho người ta không hiểu cơ thể nàng rốt cuộc có phải không thoải mái hay không.

“Không có việc gì.” Không nghĩ tới làm cho nha hoàn phát hiện, Man Tiểu Nhu xấu hổ cười cười, lắc lắc đầu. Không lẽ xấu hổ nói cho nha hoàn, nói rằng tối hôm bị ép buộc quá mệt mỏi, cho nên hiện tại toàn thân đau nhức đi?

Đỏ mặt, trong đầu nghĩ đến hình ảnh tối hôm qua. Chuyện kia có thể tính là bộ mặt thật của Hòa Khiêm không? Hấn quấn quít lấy nàng cả một đêm, mãi đến khi trời gần sáng mới để cho nàng nghỉ ngơi.

Chuyện tâm nghĩ việc này, nàng hoàn toàn không chú ý tới chính mình đã sắp đi vào cửa thư phòng, mãi đến khi dưới chân bị vấp một cái, nàng mới lấy lại tinh thần, “Ai nha!”

Kính hô một tiếng, nha hoàn bên cạnh đã rất nhanh giờ tay ra giữ chặt nàng.

Vỗ vỗ ngực, Man Tiểu Nhu quay đầu nhìn nàng ta cười, “Cám ơn.” Chân hơi mềm nhũn một chút, hai chân vì cú vấp vừa rồi, truyền đến đau nhức, cơ hồ làm cho nàng muốn quỵ xuống.

“Không có việc gì chứ?” Sở Hòa Khiêm nghe được tiếng kính hô của nàng, nháy mắt liền vọt tới cửa thư phòng.

Nhìn trượng phu thần sắc giống như ngày thường, nàng theo bản năng lắc đầu, “Không có việc gì, chính là không cẩn thận vấp một chút.”

Con người đen ở trên người nàng đảo qua một lần, sau khi xác định nàng không bị thương, mới chậm rãi thu hồi, “Vào đi, Nhượng Húc đang đợi.” Hấn giúp đỡ nàng đi vào trong thư phòng.

Đi vào thư phòng, Man Tiểu Nhu liền nhìn đến muội muội đang ngồi ở góc, còn có một người khác chưa bao giờ gặp qua ngồi ghé trên sau bàn, nàng lập tức liền đoán ra người này là Băng Nhượng Húc.

Không phải bởi vì câu nói vừa rồi của Hòa Khiêm “Nhược Húc đang đợi”, mà là bởi vì nam nhân trước mắt này, hoàn toàn phù hợp với dáng vẻ mà hần miêu tả cho nàng, mặt như quan ngọc, lại lộ ra tà khí.

Ngồi ở phía sau bàn, Băng Nhược Húc thấy nàng vào phòng, thờ hất ra, trêu tức nói: “Ai da, đây không phải là ngũ tẩu mới vào nhà sao?” Khiêu khích nhướn mày nhìn tiểu biểu ca.

Hần vốn dĩ định sau khi tham gia hôn lễ, liền định xuất phát trở về nơi ẩn cư của hần, nhưng tên âm hiểm tiểu nhân này lại cứng rắn muốn hần thu lưu một đứa con gái bệnh hoạn sắp chết.

Sở Hòa Khiêm không đáp lại khiêu khích của hần, chỉ đưa cho hần một cái ánh mắt lạnh nhạt, hơn nữa khoe miệng hiền lành cười hình cung.

Băng Nhược Húc giật nhẹ khoe miệng, ngậm miệng lại không dám nói thêm gì nữa.

Đờ thê từ ngời xong, Sở Hòa Khiêm mới mở miệng, “Nhược Húc, hiện tại mọi người đến đông đủ, đệ còn chưa nói rõ cuộc đệ tiếp bệnh nhân này hay không?”

“Không tiếp.” Hần không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Nhược Húc, tại sao vậy?” Man Tiểu Nhu nóng vội truy vấn.

Hần nhìn Man Tiểu Tri đang ngồi ở một góc, “Tiểu bắt điểm này không phải không trị được, nhưng vô cùng tốn sức, thời gian dưới nửa năm tuyệt đối trị không được, ta không muốn lãng phí thời gian vào lúc này.” Không cần bắt mạch cũng biết cô bé bị bệnh này là vô cùng phiền phức.

Thật may mắn chính là bởi vì sợ phiền toái, chứ không phải hần trị không hết. Nàng an tâm nở nụ cười, “Nhược Húc, làm ơn hãy giúp ta một lần, đây là mệnh mạng duy nhất của ta, đệ giúp con bé đi.” Nhìn trạng thái, tay nhỏ bé thúc thúc hần.

Băng Nhược Húc không nể mặt hừ nhẹ một tiếng, xoay mặt qua một bên, “Ta không muốn.”

“Nhược Húc, dù gì cũng là thân thuộc, đệ giúp một lần đi.” Sở Hòa Khiêm thế này mới tiếp lời.

Hừ! Cho dù trời có sụp xuống, thì mới có khả năng hần giúp con bé này. Hần liếc mắt ngoài cửa sổ một cái, xác định trời còn chưa sụp xuống “Dựa vào cái gì muốn ta hỗ trợ?” Muốn làm rõ ràng, có cứu hay không đều phải nhìn sắc mặt của hần!

“Chỉ bằng ta là biểu ca của đệ.” Sở Hòa Khiêm bình thản nói một câu, nhưng nửa câu còn lại hần vẫn còn lơ lửng.

Băng Nhược Húc tức giận trừng hần liếc mắt một cái. Người này hiện tại đang uy hiếp hần? Ý của hần vừa rồi như đang nói --

Bởi vì ta là biểu ca của đệ, nếu không cứu đệ cứ chờ xem!

Tiểu nhân! Hần nghiêng răng nghiêng lợi suy nghĩ thật lâu mới mở miệng, “Được. Muốn ta trị bệnh cũng có thể, chẵn kim ba vạn lượng, hơn nữa, tiền này phải là tiền của ngũ tẩu chính mình lấy ra.” Hừ, càng muốn hần hỗ trợ, hần càng KHÔNG muốn.

Sở Hòa Khiêm thoáng khép hờ mắt nhìn hần, trong ánh mắt, tà khí chột lóe rồi biến mất, không mở miệng nói gì, cứ lẳng lặng nhìn hần như vậy.

Man Tiểu Nhu từ câu nói hần đưa ra số tiền chẩn bệnh, trong óc mà bắt đầu suy tính, tiền biểu của tiệc cưới toàn cho nàng, tối hôm qua tính xong nàng còn nhớ rất rõ, một vạn sáu ngàn hai trăm lượng.

“Băng Nhược Húc.” Sở Hòa Khiêm trầm giọng quát khê.

Nhếch môi nở nụ cười, khí tà mỉa mai lộ rõ ràng, nhướn mày. “Ba vạn lượng, phải là tiền của tẩu tử, ta cho tẩu tử thời gian một tháng đi chuẩn bị, để xem tẩu tử có làm được không?” Vốn dĩ hần không đời nào tin nàng sẽ lấy tiền từ đâu ra.

“Đệ.....” Còn muốn nói cái gì đó, nhưng một cánh tay mảnh khảnh che ở trước miệng hần.

“Một tháng phải không? Không cần, ngày mai tỳ có thể đưa cho đệ, nhưng đệ cũng nên chứng minh chút bản lĩnh của mình đi chứ, ta mới biết tiền của ta không tiêu hao uổng phí.”

Man Tiểu Nhu không chút hoang mang nói. Hần rất xem nhẹ nàng! Không, phải nói là xem nhẹ nữ nhân, ba vạn lượng, có thể, nàng đi mượn ra cho hần xem.

Bộ dáng nàng tin tưởng tràn đầy như vậy, Sở Hòa Khiêm cũng cảm miệng đứng ở phía sau nàng. Tiểu Nhu không phải người làm chuyện mà không nắm chắc phần thắng, nếu đã nói như vậy, như thế hần chỉ cần chờ xem biểu hiện của nàng.

“Ngày mai? Được!” Băng Nhược Húc sáng khoái đáp ứng. Để cho hần xem thử nữ nhân mà Ngũ ca coi trọng, rốt cuộc có bản lĩnh thật sự như thế nào! Xoay người, hần đi về hướng Man Tiểu Tri đang ngồi vẫn chưa hề hé răng.

“Này, há mồm!”

Nàng cúi đầu không để ý tới hắn, không thích người trước mắt này đối với tỷ tỷ vô lễ, nàng mới không để cho hắn chữa bệnh đâu!

Nào biết một bàn tay đánh úp lại, dấm nâng mặt của nàng lên, trên gương mặt truyền đến đau đớn, làm cho nàng nhìn không được hé miệng, một vật gì đó được quăng vào miệng nàng, bàn tay thế này mới buông ra.

“Khụ, khụ!” Vật đó vừa vào miệng, Man Tiểu Tri liền ngửi đến vị thuốc, nàng còn không có cơ hội nhổ ra thuốc đã muốn tan chảy, theo nước miếng nuốt xuống yết hầu, chua sót làm cho cả khuôn mặt nàng đều nhăn lại.

“Tiểu Tri, muối có khỏe không?” Man Tiểu Nhu thấy thế, vội vàng đổ một chén nước đưa cho nàng.

Đem chén nước uống sạch, nhưng cảm giác đắng chát ngay tại đầu lưỡi vẫn không giảm bớt, thật đáng sợ, nàng lắc đầu, “Muối không sao.”

Băng Nhược Húc ngồi trở lại ghế dựa, miễn cưỡng dựa vào lưng ghế dựa nhịp chân đứng ở góc bàn hỏi, “Ngươi hiện tại cảm giác như thế nào? Ngực có phải có vẻ không đau hay không?”

Nghe vậy, Man Tiểu Tri vỗ về ngực. Xác thực giống theo như lời hắn nói, thuốc vừa vào miệng không được bao lâu, ngực của nàng vốn dĩ luôn đau đớn sâu sắc đã rất nhiều năm, nay quả thật đã giảm bớt rất nhiều, hô hấp cũng có vẻ thư thái hơn! Ánh mắt ngạc nhiên nhìn người tà mị kia.

Hắn nhún mày cười cười, “Tiểu bất điểm, bây giờ ngươi đã biết ta là cứu tinh duy nhất của ngươi phải không?”

Chu miệng lên, ngoảnh mặt sang một bên không thèm đáp lời hắn, nàng chưa từng nhìn thấy người nào đáng ghét đến như vậy.

Man Tiểu Nhu thực cẩn thận chú ý sắc mặt của muội muội, phát hiện sau khi ăn vào viên thuốc của Băng Nhược Húc, trên đôi gò má hai nhiều năm trắng nhợt như tuyết lộ ra chút huyết sắc hồng hào, cảm thấy an tâm.

Nàng nghiêng đầu nhìn Hòa Khiêm, đến khi hắn nhìn nàng cười đáp một nụ cười đầy ôn nhu, nàng mới quay lại đầu nhìn về phía Băng Nhược Húc.

“Ngày mai.”

“Ngày mai!” Hắn đáp ứng.

Trong thư phòng, tiến bước Băng Nhược Húc cùng Man Tiểu Tri, chỉ còn lại đôi vợ chồng mới cưới.

“Sao huynh không hỏi muội?” Man Tiểu Nhu nhìn Sở Hòa Khiêm, hắn hoàn toàn tín nhiệm, làm cho nàng vui vẻ lại mang chút ít nghi hoặc.

Hắn giơ tay ôm choàng lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng hơi hơi sử dụng lực, đem nàng ôm chặt vào trong lòng. “Nàng không phải sớm có quyết định? Ta làm trạng phu này, còn nên hỏi cái gì?” Nàng thông minh như thế, nếu nói như vậy, nhất định là đã nghĩ được biện pháp.

“Tin tưởng muội như vậy sao?” Gả cho hắn, dường như thật sự cũng không tệ lắm.

“Đúng vậy, đại tẩu, nhị tẩu còn có nương, các người ấy cũng đều thực tin tưởng nàng.” Lang lĩnh tiếng cười vang lên.

Ghé vào trong ngực hắn, cảm giác được hơi hơi chấn động, “Huynh có biết phải không?” Còn tưởng rằng hắn không biết mấy người các nàng đang lên tính toán chứ.

“Nàng cần phải vất vả.” Hắn bắt đầu đồng tình nàng. Nếu hắn nhớ không lầm, tất cả những sổ sách này, từ đầu năm đến giờ đều chưa tính toán qua, đến nay đã sắp đến Trung thu.

“Sẽ không, nương tín nhiệm muội như vậy, muội thực vui lắm.”

Sở Hòa Khiêm cười mà không nói, chuyển sang nói chuyện khác, “Thân mình có khỏe không?” Nhìn thấy dáng vẻ đi vào vừa rồi của nàng, giống như thực không thoải mái, là còn chính mình tham hoan quá.

“Không sao.” Chôn ở trong lòng hắn khuôn mặt đỏ lên.

“Đây là thuốc mỡ ta vừa mới mang về, đợi lát nữa trở về phòng đi ngủ một chút, thuận tiện thoa chút thuốc cho giảm đau.” Hắn đưa tay mở ra, một lọ thuốc nho nhỏ nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Đôi môi đỏ nhìn không được cong lên, đưa tay tiếp nhận lấy, “Cảm ơn.”

Tuy rằng e lệ, lại thật cao hứng hắn để ý nàng như vậy.

“Không xong, chúng ta không cần hướng cha mẹ phụng trà sao?” Nàng thế này mới đột nhiên nghĩ đến, tân nương vào ngày hôm sau, theo đúng nên đến trước từ đường dâng trà cho cha mẹ và các người lớn trong nhà mới đúng!

“Cha cùng nương có dặn dò qua, nhà chúng ta không cần những lễ nghi phiền phức đó, đợi lát nữa lúc ăn cơm trưa, nang hướng tất cả mọi người dâng một chén trà là được rồi.”

Trên thực tế, Sờ lão gia cùng phu nhân cũng không dám hy vọng xa vời cô con dâu này sáng sớm đã đến dâng trà, bọn họ chỉ hy vọng cô con dâu mới cưới này đừng bị con dọa sợ chạy mất là tốt rồi.

Mãi cho đến một khắc trước lễ thành thân, Sờ phu nhân vẫn còn lo lắng vô cùng, vẫn sợ nhận được tin tân nương tử chạy trốn mất.

“Muội cảm thấy cha, nương còn có đại ca cùng nhị ca, đối với huynh, thái độ giống như có điểm kỳ quái?” Nhị không được nhẹ nhàng đôi mi thanh tú, ngược mắt lên nhìn hân, nguyên nhân kỳ quái này, không đơn thuần giống như ở mặt ngoài mà nàng nhìn thấy.

“Nàng lo lắng nhiều rồi, đại ca cùng nhị ca chính là như vậy, có thể ta và bọn họ cách sở thích cũng không hề giống nhau, bọn họ mỗi người đều có am hiểu đức vũ khí, chỉ có ta lựa chọn kinh doanh thôi.” Đôi mắt thâm thúy hơi mang một chút ý cười. Phát hiện đi nhanh một chút đi, tiểu thê tử của ta.

“Phải không?”

Sờ Hòa Khiêm còn thật sự mà ôn nhu nhìn nàng gật đầu, “Tin tưởng ta.” Đây là lời nói dối động trời a.

“Dạ.” Dù không tin nhưng cũng tạm gật đầu, thuận miệng đáp lại, Man Tiểu Nhu âm thầm tính, nhất định phải tìm một cơ hội từ trên người đại tẩu cùng nhị tẩu dò la cho ra mới được.

“Ngũ thiếu gia, Ngũ thiếu phu nhân.” Lúc này, ngoài cửa thư phòng truyền đến tiếng kêu to.

“Chuyện gì?” Sờ Hòa Khiêm giương giọng hỏi.

“Phu nhân thỉnh ngài cùng thiếu phu nhân đi qua dùng bữa.” Nô tỳ giống như ngọc ở ngoài cửa nói.

Hân ôm lấy thất lưng của Man Tiểu Nhu, “Đi thôi, đừng để cho nương và bọn họ đợi lâu.” Sự thật, để cho chính nàng chậm rãi phát hiện, như thế mới thú vị không phải sao? A.....

“Ừm, chúng ta đi nhanh đi.” Đêm nghỉ vẫn bỏ xuống tận đáy lòng, nàng đi theo hân cùng nhau bước ra thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Băng Nhược Húc nghĩ đến ba vạn lượng này nàng không có khả năng lấy ra, cho nên thực an tâm nhịp chân chờ xem kịch vui.

Đối với bộ dáng này của hân, Man Tiểu Nhu cũng không mất hứng, trong lòng lăm lăm tính sổ số tiền biểu, đẩy cửa bước vào Du Vân Lâu, nhìn ba người ở bên trong đang ngồi chờ nàng.

“Ngũ tẩu, chậm như vậy mới đến, kiểm không được tiền sao?” Hân nói mát, nói xong, biết rõ trong vòng một ngày, tuyệt đối không có khả năng lấy ra nhiều tiền như vậy.

“Nhược Húc, đệ nói ba vạn lượng này, đều là tiền của ta sao?” Nàng cười khanh khách hỏi.

“Đúng vậy.” Hân liếc mắt nhìn Man Tiểu Tri đang ngồi ở góc, trong lòng thầm kêu một tiếng, phiền toái!

Man Tiểu Tri chống lại tầm mắt hân, bữu môi, hừ nhẹ một tiếng, ngoảnh mặt sang một bên.

Tiểu bắt điểm chết tiệt này! Băng Nhược Húc trầm mặt xuống, hừ, vẫn còn chưa rõ tình huống hiện tại phải không? Hân là cứu tinh duy nhất của nàng, còn dám dùng loại thái độ này đối với hân.

“Hòa Khiêm, chúng ta.....” Man Tiểu Nhu chậm rãi từ trong lòng lấy ra một vật gì đó, “Đến chơi một phen đi.”

Vừa thấy nàng lấy ra là một viên xúc xắc, mọi người trong phòng biết nàng đang có chủ ý cái gì, Băng Nhược Húc nhủ mi, muốn chơi trò này phải không?

Sờ Hòa Khiêm dương dương mi tự đắc, sắc mặt thê tử rõ ràng hiện lên chữ, muốn hân phải thua, “Mỗi lần đặt là bao nhiêu?” Dùng xúc xắc, cơ hội chi có một nửa mà thôi, nàng có tin tưởng thắng hân như vậy?

“Đợi chút. A, muốn đùa như thế sao? Bên trong xúc xắc có vấn đề, tỷ cho ta là tiểu hài tử ba tuổi?” Đi đến bên cạnh bàn giờ lên một tay, ngón trỏ nhẹ

giơ lên, đặt lên bàn xúc xắc lập tức chia làm hai nửa

Vốn dĩ hẳn nghĩ rằng trong viên xúc xắc nàng sẽ động tay chân gì vào đó, không nghĩ tới cái gì đều không có...

Băng Nhược Húc nhìn về phía nàng, “Thực sự muốn đánh cuộc?” Đúng, làm sao có thể tin tưởng? Không nên?

Man Tiểu Nhu hừ nhẹ một tiếng, “Chẳng lẽ ta sẽ làm bộ sao? Ta tin tưởng ông trời sẽ không đối với nhà của ta tàn nhẫn như vậy, Tu Duyên.” Nàng chỉ mang một viên xúc xắc như vậy vào, làm hỏng rồi làm sao đó?

Đứng ở ngoài phòng chờ, Phúc Tu Duyên vừa nghe đến thanh âm của nàng, lập tức đi vào trong phòng, “Ngũ thiếu phu nhân.”

“Ngươi lại đi lấy thêm cái xúc xắc lại đây.”

“Dạ.” Hắn cúi đầu, xoay người đi lấy.

Sở Hòa Khiêm nghiêng đầu, một tay nhịp nhịp, mỉm cười, “Nàng còn chưa nói muốn đặt cược bao nhiêu?”

Lấy ra ngân phiếu trong lòng, đặt ở trên bàn, “Một ván đặt một vạn năm ngàn lượng.” Nàng đã tính tiền hỷ được một vạn năm ngàn lượng bạc, chỉ cần thắng hẳn, không nhiều không ít, đúng là ba vạn lượng.

Một lát sau, Phúc Tu Duyên mới vội vàng đi vào trong phòng, đưa tay dâng xúc xắc đưa cho Man Tiểu Nhu.

Tiếp nhận xong, nàng quay đầu nhìn về phía trượng phu, “Trò chơi đơn giản nhất, một ván quyết định thắng thua đi, ai lớn sẽ thắng.”

Phúc Tu Duyên khoanh tay đứng ở bên cạnh bàn, lẳng lặng không nói, cùng đáng về bình thường kém rất nhiều.

Sở Hòa Khiêm cười liếc hẳn một cái, “Đương nhiên muốn làm gì cũng được.” Tay của Tu Duyên... Tại sao lại run rẩy nghiêm trọng như vậy?

Man Tiểu Nhu hít vào, cảm xúc xúc lên thoi một hơi, thông thả đưa tay đến gần mặt bát, bàn tay trắng như ngọc nhỏ bé hé ra, xúc xắc từ trong tay nàng rơi ra, một tiếng thanh thúy đánh vang lên, leng keng leng keng vang lập tức, xúc xắc nhỏ nhỏ chậm rãi dừng lại.

Ánh mắt mọi người đồng thời dời về trong chén, trên mặt xúc xắc đếm là – Hai điểm!

Nàng cắn cắn môi, thò ra một hơi dài, biểu tình trên mặt có chút mất mát, chỉ có hai điểm, muốn thắng, vận khí thật sự phải rất tốt mới được.

Sở Hòa Khiêm nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, đáy lòng hiện lên cảm giác không thoải mái, thông thả cầm lấy xúc xắc trong chén. Lấy công lực của hắn, muốn khống chế xúc xắc này mấy điểm không là vấn đề, vấn đề ở chỗ...

Đối thủ là mắt của Băng Nhược Húc, hắn đang dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hắn, nhìn thử hắn có phải muốn làm bộ hay không, nhẹ nhếch môi, hẳn đưa tay thả viên xúc xắc xuống...

Leng keng leng keng! Lang lang lang..

Man Tiểu Nhu nín thở đợi, mãi đến khi trong bát không còn tiếng vang, nhìn về phía trong chén, con số trên xúc xắc, làm cho nàng nở rộ ra một chút tươi cười, “Ta thắng!” Trên xúc xắc chỉ có một điểm!

Băng Nhược Húc ngây ngẩn cả người. Điều này sao có thể? Chỉ có hai điểm vẫn thắng? Theo bản năng giờ tay muốn cầm cái chén chứa viên xúc xắc lên xem cho rõ.

Đáy lòng nhảy dựng, nàng vội vàng đứng trước mặt hắn, lộ ra một chút ý cười.

Nàng học biểu tình đắc ý dào dạt của hắn lúc trước, cầm lấy ngân phiếu trên bàn nhét vào trong tay hắn đang còn ngẩn người, “Đây chính là tiền của mình ta, Băng đại phu, muội muội phải làm phiền ngài rồi.” Trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Cúi đầu nhìn xem vật đang cầm trong tay mình, lại nhìn về hướng hai vợ chồng Hòa Khiêm, cuối cùng ánh mắt dừng lại Man Tiểu Tri đang tránh ở góc từ đầu tới đuôi cũng chưa ra tiếng, vẻ mặt của nàng hoàn toàn không tình nguyện.

Tiểu bất điểm chết tiệt này! Dám có thái độ này đối với hắn? “Được đánh cuộc bị thua, được, ta nhận lời.” Hừ!

Chờ đưa lên núi, xem ta chinh người như thế nào!

Man Tiểu Nhu đưa tay ra phía sau, giật giật ngón tay ra hiệu cho trượng phu.

Sở Hòa Khiêm đem xúc xắc thu vào trong tay không dấu vết, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy thâm ý khác.

“Tỷ thu xếp hành trang cho tiểu bất điểm, ngày mai theo ta đi.” Trốn không được, Băng Nhược Húc cũng chỉ biết nhận trách nhiệm.

“Đi? Đi đâu?” Vốn dĩ đang cao hứng vì thắng hẳn Man Tiểu Nhu buồn bực hỏi.

Chịu không nổi liếc ánh mắt xem thường, “Vậy tỷ cho là bệnh của tiểu bát điểm dễ trị lắm sao? Ít nhất là nửa năm, nếu không, không có khả năng khỏi hẳn.” Dựa vào tình trạng mà hắn thấy hôm trước, tính tình của Tiểu Bát Điểm thực sự là quá kiên cường, người bình thường nếu là giống như nàng, đã sớm nằm ở trong nhà thờ hồn hèn.

“Được, ngày mai, ta sẽ thu thập hành trang cho muội muội, vậy đệ muốn dẫn nàng đi đâu?” Sự tình liên quan đến sinh mệnh của muội muội, nàng không quan tâm nhiều nữa.

“Đến y lư của ta, chờ trị xong, ta sẽ đem nàng quảng trở về.” Đem ngân phiếu nhét trong lòng, nhưng lần này là mất nhiều hơn được, nửa chết nửa sống, nhất định rất ổn sức lực.

“Ừ, ta đã hiểu.” Man Tiểu Nhu vuốt cằm.

“Ngũ ca, ta đi trước.” Băng Nhược Húc quảng ánh mắt cho hắn đứng ở một bên.

Sở Hòa Khiêm gật đầu, “Vậy làm phiền đệ rồi.” Hắn khách khí nói.

Lắc đầu, đi ra ngoài sân khỏi phòng khách bọn họ, miệng thấp giọng nói thầm, “Thật sự là thượng tặc thuyền, đã biết tìm ta trở về là không có chuyện gì tốt...”

Tiến lên vỗ vỗ bả vai thê tử, “Xúc xắc của nàng đây.” Hắn đem xúc xắc giấu ở trong tay áo đưa cho nàng.

Cười cười đưa tay tiếp nhận, đáy mắt lóe ra tai giảo hoạt quang mang, “Nhược Húc cũng không khó đối phó như ta nghĩ.” Còn tưởng rằng hắn sẽ nhìn ra sơ hở, khi hắn đi tới nàng bị dọa đến chân phát run.

“Tỷ?” Man Tiểu Tri chờ tên quý chán ghét đi rồi, mới đứng dậy tới gần nàng, không hiểu nàng vì sao lại nói như vậy.

Man Tiểu Nhu nhìn nàng cười cười, đem xúc xắc thả lại trên bàn, nhìn trượng phu nhẹ gật cái đầu.

Sở Hòa Khiêm cười nhẹ vài tiếng, mới dùng thủ pháp giống như của Băng Nhược Húc đem xúc xắc xé ra, chỉ là bên trong của viên xúc xắc này, không giống với viên vừa rồi, bên trong có một viên sắt nhỏ.

“Tỷ lừa đảo?” Quát to một tiếng. Còn muốn nói vận khí tại sao lại tốt như vậy, thì ra là do tỷ tỷ động tay động chân! Nhưng là, viên xúc xắc này không phải Phúc Tu Duyên lấy vào sao? Chẳng lẽ.....

Thấy vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ muội muội, Man Tiểu Nhu cười oa tiến vào trong lòng Sở Hòa Khiêm. “Ta cũng không phải lừa đảo, nếu là ta lấy xúc xắc tiến vào, Nhược Húc khẳng định sẽ hoài nghi ta động tay động chân, Tu Duyên lấy vào, sự đề phòng của hắn sẽ giảm bớt.” Phương pháp này xem như hiểm chiêu, đối phó với người thông minh như Nhược Húc vậy, nhưng cũng cần phải có một ít may mắn trợ giúp nữa.

Đứng ở một bên Phúc Tu Duyên thế này mới thả lỏng ngồi vào trên ghế thờ, “Dọa, làm tôi sợ muốn chết!” May mắn Ngũ thiếu phu nhân đến đứng trước mặt của biểu thiếu gia, nếu để cho biểu thiếu gia biết hắn hỗ trợ lừa đảo, khẳng định ăn không xong đâu.

Sở Hòa Khiêm cười cười, “Vận khí rất may mắn, Ngũ thiếu phu nhân.” Hắn xoa bóp thất lưng của nàng.

Nàng dương dương tự đắc như rồng đôi mày liễu, “Là thực lực.”

Man Tiểu Tri không hiểu được nên nói cái gì, chỉ có thể không nói gì, ánh mắt chớp chớp nhìn đôi vợ chồng trước mắt này, đột nhiên cảm thấy..... Bọn họ thật đúng là xứng đôi!

Sáng sớm ngày hôm sau.

Một chiếc xe ngựa khéo léo tinh xảo đứng ở trước cửa Sở phủ, trời còn sáng tinh mơ, trên đường cơ hồ không có bốn người, nhưng cửa Sở phủ lại đứng rất nhiều người.

Man Tiểu Nhu hai mắt đỏ lên, một đôi tay gắt gao lôi kéo cánh tay của muội muội, “Tiểu Tri, muội nên chiếu cố chính mình thật tốt, không thoải mái nhất định phải thỉnh Nhược Húc hỗ trợ, đừng cứng rắn chịu đựng nha.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Tri rời khỏi nhà, còn không biết thời gian sẽ đi bao lâu.

Man Tiểu Tri cũng khóc đến đỏ ửng đôi mắt, nước mắt đã muốn rơi ra khỏi hốc mắt, “Tỷ, ta sẽ, tỷ cũng nên chăm sóc bản thân cho thật tốt, không cần quá sức, cha mẹ cùng Tiểu Bác, phải nhờ tỷ quan tâm chăm sóc rồi.” Chuyển ánh mắt sang cha mẹ đã sớm khóc hồng đôi mắt, trong lòng thật không muốn rời đi.

Lau đi nước mắt nơi khóe mắt, “Ta sẽ, chúng ta chờ con trở về.”

Gật gật đầu, lại một hàng nước mắt tuôn rơi, “Ta sẽ.” Chia lìa quá mức đột nhiên, nàng có điểm không thể thích ứng, nếu là có thể, nàng thực không muốn đi! Tức giận nhìn trừng trừng vào tên quý chán ghét đang ở trong xe ngựa. Đầu là hắn hại nàng không thể không đi!

Man Tiểu Nhu đương nhiên làm sao có thể không nhìn thấy biểu tình của muội muội, nhưng vì thân thể của muội muội, nàng vẫn buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cánh tay của muội muội, “Được rồi, muội nhanh lên xe, Nhượng Húc đã chờ thật lâu.”

“Tỷ phu, làm phiền huynh, nhất định phải mang tỷ tỷ thương về nhà thăm nha.” Man Tiểu Tri nhìn về phía Sở Hòa Khiêm đang đứng ở bên người tỷ tỷ.

“Ta sẽ, đến chỗ của Nhượng Húc, chăm sóc bản thân cho khỏe hẳn, ta sẽ phái người đứng giờ đi truyền tin cùng thu tin tức, vẫn có thể liên lạc cùng trong nhà mỗi ngày, muội yên tâm đi.” Từ trong lòng lấy ra một gói bạc to, nhét vào bàn tay của Tiểu Tri.

“Tỷ phu?” Nàng nghi hoặc nhìn hấn.

Mỉm cười, “Rời khỏi nhà, tốt nhất nên mang theo chút bạc ở trên người, tuy rằng muội ở cùng một chỗ với Nhượng Húc, có lẽ sẽ không cần. Trong túi bạc này có một bài của Sở gia, có việc cầm một bài bất cứ cửa hàng nào của Sở gia, cửa hàng sẽ đem hết toàn lực giúp muội.”

Man Tiểu Tri vốn dĩ muốn trả lại cho hấn, cảm thấy chính mình không dùng đến thứ này, nhưng trước ánh mắt của tỷ tỷ, cũng đành thu vào trong lòng, “Cám ơn tỷ phu.”

Bằng Nhượng Húc chờ thật sự không còn kiên nhẫn, nhìn thấy nàng còn nắm chặt lấy cánh tay của ngũ tẩu, cảm thấy có điểm chói mắt, tiến lên từng bước đẩy ra hai tay đang nắm chặt, “Được rồi! Đi nhanh đi, cũng không phải sinh ly tử biệt, khóc khoa trương như vậy làm gì! Ngũ ca, ngũ tẩu chúng ta đi.” Nếu để cho tỷ muội các nàng đưa tiễn như thế này mãi, chỉ e đến tối vẫn chưa được dời chân.

“Tiểu Tri, con nên chăm sóc bản thân thật tốt, cha mẹ chờ con trở về! Con nên khỏe mạnh trở về!” Man đại nương nước nờ nhìn theo nàng rời đi.

“Nhị tỷ, hảo hảo bảo trọng!” Man Tiểu Bác cũng lên tiếng, trên khuôn mặt còn trẻ cũng là tràn ngập ưu thương biệt ly.

“Tỷ biết, các người cũng hảo hảo bảo trọng.” Bị Bằng Nhượng Húc nắm cánh tay kéo đi, Man Tiểu Tri tức giận trừng hấn liếc mắt một cái, “Ta biết, kéo cái gì mà kéo! Đại tỷ, tỷ nhớ giữ gìn sức khỏe, có rảnh nên thường xuyên về nhà thăm cha và nương nha!” Lưu luyến không rời cứ quay đầu nhìn mãi.

“Ta biết.” Man Tiểu Nhu trả lời.

Bằng Nhượng Húc mở ra cửa gỗ xe ngựa, thừa dịp Man Tiểu Tri còn chưa hoàn hồn, ôm thắt lưng của nàng nâng lên, liền hướng trong xe ngựa quăng mạnh vào.

“Ai nha!” Tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

“Đi thôi.” Hấn không quay đầu, đi theo ngòi vào trong xe, đóng lại cửa xe.

“Ngươi làm cái gì!” Bên trong xe truyền đến tiếng kêu của Man Tiểu Tri.

Xe ngựa chậm rãi khởi động, trong tiếng cãi nhau ầm ỹ từ trong xe, chậm rãi rời khỏi tầm mắt mọi người

Man Tiểu Nhu chớp chớp hai mắt đăm lệ, vốn dĩ nên xoay người vào phủ, nhưng chân không thể nào cất bước nổi.

Một cổ lo lắng từ sau lưng truyền đến, nàng ngoái đầu nhìn lại vừa thấy, Sở Hòa Khiêm chỉ mỉm cười đứng ở phía sau nàng, một tay mềm nhẹ đặt ở trên vai nàng.

“Muội ấy đi rồi.” Nàng nhẹ giọng.

“Nàng nên cao hứng, đến khi muội ấy trở về, gặp nhau sẽ càng thêm làm nàng vui vẻ.” Nét tức giận nhợt nhạt thoáng hiện lên trong đáy mắt của hấn, ngữ khí mềm nhẹ an ủi, hấn không thích thấy nàng đối với bất cứ người nào biểu lộ lên vẻ mặt ưu thương này.

“Đạ……” Nói cũng đúng, Man Tiểu Nhu đem thở dài nuốt vào trong bụng.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu, vào phủ nghỉ ngơi một lát, tối nay ta lại phái người đưa mọi người trở về.”

Mọi người vừa cất bước định bước vào trong phủ, trên đường lại truyền đến thanh âm xe ngựa thay đổi liên tục, Man Tiểu Nhu theo bản năng quay đầu xem liếc mắt một cái, nhận ra đó là xe ngựa của Sở phủ.

“Hòa Khiêm, là xe trong phủ.” Nàng giữ chặt trượng phu đang ôm sát nàng hướng bên trong đi đến.

Hấn theo ánh mắt của nàng nhìn lại, “Là xe ngựa của Tam ca.”

Đoàn người dừng lại cước bộ. Nhìn xe ngựa từ xa đến gần, chậm rãi dừng lại ở trước mắt mọi người, cánh cửa xe ngựa mở ra, có người từ trên xe nhảy xuống.

“Ai da! Thật khó, tên tiểu tử này lại sẽ ở cửa tiếp ta?” Có một nam tử tươi cười sáng lạn vừa thấy hấn, ra tay vỗ vỗ bờ vai của hấn.

Sở Hòa Khiêm mỉm cười không nói, cũng không muốn nói hoàn toàn không phải tới đón hấn, hấn không vĩ đại như vậy.

“Vị này là đệ muội phải không? Lần đầu gặp mặt, xin chào!” Nam tử sang sảng hào khí đúng là Sở gia tam thiếu gia Sở Hòa Chí.

“Tam ca, đi đường xa xôi, mệt mỏi rồi? Mau về nhà nghỉ ngơi, rửa mặt chải đầu đi.” Man Tiểu Nhu thực cảm thấy từng vị huynh đệ của Sở gia cá tính đều khác nhau rất lớn. Trước mắt này, có thể nói là người vô tâm nhất không?

Gật gật đầu, “Là mệt mỏi, đã lâu không thấy được cha mẹ, đoàn người mau vào đi thôi.” Mới tưởng cử động chân mà thôi, thân hình một chút, vội vàng xoay người đi trở về xe ngựa, “Ai nha! Thiếu chút nữa đã quên, ta có mang về một người khách. Lí công tử, thỉnh xuống xe đi, thật sự là thật có lỗi! Mới vừa rồi cao hứng một chút đã quên ngài.” Hắn nhìn người trong xe ngựa khiêm tốn cười cười nói nói.

“Không quan trọng.” Trong xe ngựa truyền đến một giọng nam đáp lại hắn.

Chậm rãi, có một nam nhân từ trên xe ngựa bước xuống.

Nhìn đến bóng người xuống xe quen thuộc kia, Man Tiểu Nhu ánh mắt càng mở càng lớn, không riêng gì nàng, tất cả mọi người của Man gia đứng ở ngay kia, toàn bộ ánh mắt cũng nhìn trùng trùng, đến độ muốn rớt ra ngoài.

Man Tiểu Bắc phút chốc quay đầu nhìn về phía Man đại đầu, Man đại đầu lại quay đầu mạnh mẽ nhìn về phía thê tử, Man đại nương cũng chuyển ánh mắt sang đá con gái lớn của bà.

Man Tiểu Nhu hòa với ánh mắt của Man đại nương trao đổi một chút, nhìn lộ ra nụ cười ngọt ngào một chút, ha ha..... Đây có tính là oan gia ngõ hẹp không?

Mọi người ở đây, ngoại trừ bọn họ ra, còn có một người cũng hơi chút kinh ngạc, chính là Sở Hòa Khiêm đang ôm thê tử. Không nghĩ tới Tam ca mang về đến, sẽ là hắn!

Tầm mắt dời về người phía trong lòng, nhìn lại toàn gia phản ứng bên cạnh kia, hắn thiếu chút nữa buồn cười, cười đi ra, một tay xoa xoa da mặt, cố gắng đè nén ý cười trên mặt.

Nam tử xuống xe đi theo Sở Hòa Chí đi vào trước mắt mọi người, càng tới gần, biểu tình biến hóa trên mặt hắn cũng càng nhiều, phần khích thật sự.

“Vị này là một bằng hữu ta mới quen biết ở Tế Nam -- Lí Thiếu Vũ, Lí công tử.” Tam thiếu gia giới thiệu cho mọi người nhận thức.

“Chào các vị, sau này ta sẽ ở lại trong phủ một thời gian, còn thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Lí Thiếu Vũ sắc mặt không phải tốt lắm nhìn mọi người, nhưng trong lòng là lời nói bất nhả bay đầy trời, chết tiệt! Làm sao có thể ở tại đây chạm mặt cả nhà bọn họ nhỉ?

“Lí công tử, mời vào đi.” Sở Hòa Khiêm đầu lĩnh đi trước, khi đóng cánh cổng lại phía sau lưng, cúi đầu, ở bên tai thê tử nhẹ giọng nói: “Là một vị khách quý đúng không?”

Nàng ngó nhìn hắn mắt, hoài nghi từ trong đáy lòng cứ dâng lên mãi, người này có phải biết cái gì hay không?

Trả lời câu hỏi thăm của nàng là một nụ cười, ngón trỏ hắn mon tron cầm của nàng, lướt qua nàng đi trước từng bước.

Man Tiểu Nhu đứng ở tại chỗ, hai tay khoanh ở trên ngực, nhìn bóng dáng hắn, lại nhìn hướng tên họ Lý kia cùng Sở Hòa Chí lướt qua nàng đi đến phía trước đi, đôi môi hồng nộn cong lên.

Về mặt vợ chồng Man đại đầu lo lắng nhìn đứa con gái lớn, “Tiểu Nhu, tại sao tên kia cũng xuất hiện ở trong này? Vạn nhất nếu Hòa Khiêm đã biết chuyện trước kia, điều này có ảnh hưởng gì không?” Man đại nương lo lắng vô cùng.

“Nương, người không cần lo lắng, việc này cứ để con lo.” Khoác lên cánh tay của bà, Man Tiểu Nhu tuyệt đối không cảm thấy phiền não. Nàng cùng cái tên họ Lý kia không có chuyện gì phải sợ người ta biết cả.

Huống hồ..... Nói không chừng, có người đã sớm biết.

Ban đêm --

Ngồi ở trước gương đồng chải vuốt sợi tóc dài, nhìn vào bóng phản chiếu trong gương, Man Tiểu Nhu vẫn âm thầm quan sát Sở Hòa Khiêm đang ngồi ở trước bàn đọc sách, cái lướt trắng như tuyết, lướt qua mái tóc đen mượt như tơ lụa, đôi thủy眸 sáng trông suốt lóe lên ánh tinh nghịch.

Hai người ngồi ở trong phòng, nàng không nói hắn cũng không nói, để xem ai thiếu kiên nhẫn trước.

Đợi thật lâu, Man Tiểu Nhu bĩu môi. Quên đi, nàng cũng lười cùng hắn đấu! Buông lược trên tay, xoay người, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Tính giả vờ đến bao lâu?” Còn không nói chuyện, chán ghét.

Sở Hòa Khiêm chậm rãi buông sách xuống, “Cái gì giả vờ bao lâu?” Hắn cười hỏi lại.

“Huynh không cần giả vờ, chuyện buổi sáng, còn không tính nói rõ ràng cho muội biết sao?” Trước khi thành thân tiền chi biết tâm cơ hắn thâm trầm, không nghĩ tới ngay cả chuyện của nàng nhiều năm trước như vậy, hắn cũng biết, còn giả vờ như không có việc gì.

“Buổi sáng?” Mây kiểm tăng lên, “Buổi sáng là vị khách nhân sao kia? Là khách nhân của Tam ca, có vấn đề gì sao?” Man Tiểu Nhu đứng lên đi đến bên người hắn, thùy mâu nhui lại, giờ tay nắm một miếng thịt trên cánh tay hắn nhéo thật mạnh, hung hăng hỏi. Sở Hòa Khiêm, người sáng mắt trước mắt không nói tiếng lóng, huynh biết chuyện này lúc nào?” Thực bị hắn làm tức chết, đã làm vợ chồng gần bó thân mật như thế, còn luôn mang cái mặt nạ cười giả dối cấp cho nàng xem, đáy lòng thật là có điểm không thoải mái.

Nhìn thấy nàng giống như thực sự tức giận, hắn ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo nàng ngồi vào trên đùi hắn, thủ thi bên tai nàng “Rất nhiều năm trước.” Thực làm cho nàng rung động tâm tư, vì sự bị thương của nàng mà tức giận, vì nàng tức giận mà không tha, vì nước mắt của nàng mà thương tiếc, so với bản thân hắn. .... Nàng còn quan trọng hơn rất nhiều.

“Rất nhiều năm trước? Không có khả năng, muội chưa từng gặp qua huynh.” Nàng thực chắc chắn, người giống hắn như vậy, gặp qua mà quên, thì khó lắm a?

“Khi còn trẻ, ta ở trên đường từ Tế Nam trở về Thành Đô, từng gặp qua một cô gái, đem một người nam nhân từ trong nhà đá văng ra trên đường, lớn tiếng nói khinh thường gã cho người kia.” Hắn cũng đã gặp qua nàng nhiều năm trước đây.

Ở phía sau gốc đại thụ, đem nàng nhất cử nhất động đuổi người của nàng đều thu vào tầm mắt, cho nên khi mới gặp mặt, trái tim hắn chấn động mãnh liệt, không nghĩ tới chính mình còn có thể gặp lại nàng, vào khi đó hắn mới biết được, thì ra chính mình chưa từng quên nàng.

“Cái gì?” Kinh ngạc che miệng, nàng chưa từng nghĩ tới, hắn là vào lúc ấy gặp gỡ nàng!

“Khi đó, hắn không phải quăng vật gì đó vào nàng sao?” Đứng ở phía sau gốc cây, hắn không chút nghĩ ngợi, vội vã nhặt lên những viên đá, phá tan ý đồ của tên kia muốn làm tổn thương nàng.

“Là huynh phóng viên đá làm rơi cái hộp kia?” Man Tiểu Nhu lúng ta lúng túng nói xong. Khó trách tại sao nàng như thế nào đều cảm thấy không đúng, rõ ràng nhìn thấy cái hộp đó quăng mạnh về hướng nàng, hơn nữa vào ngày hôm sau đại thẩm nhà bên cũng nói cho nàng, cái hộp đó đang bay nửa chừng lại ngừng lại, đột ngột từ không trung rơi xuống, các nàng cũng đều nhìn xem không hiểu vì sao.

“Hắn là gì của nàng?” Rốt cục những lời này hắn vẫn thốt lên, sự lo lắng bất an, bức bối trong lòng hắn, nếu không hỏi ra, giống như có cái gì đó đè nặng trên ngực hắn, làm hắn cảm thấy khó có thể hô hấp.

Còn tưởng rằng hắn sẽ không hỏi, nàng tựa vào trên bờ vai của hắn, “Trước kia một nhà chúng tôi đều ở tại Tế Nam, hắn xem như vị hôn phu đã đính hôn từ nhỏ, Lý gia ở Tế Nam là một đại phú hào kinh doanh tơ lụa, cũng là người vô cùng sang quý, việc hôn nhân này là do từ thế hệ ông nội của muội đính hạ, còn vì sao lại có chuyện như thế? Muội cũng không biết đừng hỏi muội.”

“Cha mẹ của tên họ Lý ngại nghèo yêu giàu, vẫn chê chúng ta trào cao không tương xứng. Năm đó, muội vừa tròn mười sáu tuổi, theo lý mà nói, hắn hẳn là tới cưới muội vào nhà, không nghĩ tới hắn yêu cầu muội nhất định phải đoạn tuyệt với tất cả mọi người trong nhà muội, hắn sợ đem tiền bạc của hắn về lo lắng cho cha mẹ, còn muốn muội không được phép lo lắng cho bệnh tình của Tiểu Tri! Hừ, muội giận quá, đem hắn đá văng ra khỏi cửa, giải trừ luôn mối hôn ước quái quỷ đó.”

“Lý gia đồng ý cho muội giải bỏ hôn ước sao?” Chuyện này dường như không được hợp lý.

“A, làm sao có thể! Lý gia cầm năm trăm lượng bạc cho muội, nói muốn từ hôn cũng là bọn họ sẽ đi đến quan phủ để từ hôn, mà muội thấy có tiền để chữa bệnh cho Tiểu Tri, lại có thể tránh thoát khỏi tên họ Lý kia, nên cũng bước lui một bước, vì thế nhà chúng tôi từ Tế Nam chuyển đến Thành Đô này.”

(QH: À cho ta spoil luôn, thực ra năm trăm lượng đó cũng bị người ta cướp luôn, còn người cướp số tiền đó, trong Tà Ngọc Thần Y có nhắc đến.)

Thật là một tiểu cô nương thông minh! “Còn không cảm ơn ta ân nhân cứu mạng sao?” Sở Hòa Khiêm chia chia trong ngực chính mình.

Liếc mắt nhìn hắn, bàn tay mềm dùng sức vỗ vào ngực hắn một cái, “Ân nhân? Huynh là chờ xem kịch vui đi!”

Lời nói của hắn vào sáng hôm nay, không phải mang ý này hay sao?

“Ta sao dám chứ? Nương tử yêu quý nhất của ta.” Cúi đầu hôn mạnh lên đôi môi mọng của nàng một cái.

“Huynh làm trò.” Cho dù đáy lòng cao hứng, nhưng ở ngoài mặt nàng làm như không có việc gì, chỉ có đôi mắt đang mang ý cười rõ rệt là bán đứng tâm tư của nàng.

Thân thể mềm mại tựa sát vào, giống như khơi gợi ngọn lửa trên người hắn, nhiệt tình thổi quét hai người, Man Tiểu Nhu vô lực mặc cho hắn công thành đoạt đất, mãi đến khi trước ngực chợt lạnh, mới phát hiện chính mình không biết khi nào thì đã bị lấy hết áo, còn khóa ngồi ở trên đùi hắn.

Động tác quá mức bạo dạn này, làm cho hai gò má vốn dĩ đã hồng càng thêm đỏ tươi, giữa hai chân cảm nhận được một cái vật cứng rắn mâu thuẫn, biết đó là cái gì, làm cho thân mình nàng nhịn không được run rẩy.

Cảm nhận được sự run rẩy của nàng, Sở Hòa Khiêm công kích mãnh liệt dịu đi xuống một chút, dùng ánh mắt thương tiếc nhìn nàng chính mình cũng không phát giác được, ôm lấy thân mình mềm mại của nàng đi đến bên giường.

“Hòa Khiêm?”” Man Tiểu Nhu nhẹ giọng gọi một tiếng.

“Ta ở đây.....” Thân mình nóng cháy tại hạ trong nháy mắt nằm đè lên thân thể của nàng.

Từ từ đêm dài, tạm gác mọi chuyện phiền não của thế tục qua một bên, thân thể nóng ẩm quấn chặt vào nhau, tượng trưng cho tình cảm đang nồng ấm của họ ngày càng mãnh liệt.

Từ rất nhiều năm trước, hai người cũng đã đi vào sinh mệnh lẫn nhau, nhất định cuộc đời này sẽ luôn dây dưa quấn quýt không rời..

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Nhược Húc, tiểu tử chết tiệt này, cá tính càng ngày càng giống với đệ.” Sở Hòa Kỳ miệng uống nốt hóp rượu, đối với người bên cạnh oán giận.

Trung thu ban đêm, ánh trăng vàng chiếu sáng tuyệt đẹp gọi cho lòng người mê say, Sở gia hôm nay tổ chức yến hội, đặt một bàn lớn ở giữa đình, để cho hạ nhân và nô bộc ngày thường vất vả cũng cùng nhau tham gia lễ hội ngắm trăng đêm nay.

Người một nhà Sở gia đương nhiên quây quần thành một bàn, còn chuẩn bị một vị trí cho vị Lí công tử đến từ Tế Nam kia, thật khéo... Vừa vặn ngồi ở đối diện Sở Hòa Khiêm vợ chồng.

Đối tượng mà Sở Hòa Kỳ oán giận, đương nhiên là Sở Hòa Khiêm ngồi ở bên người hắn, rượu quá ba tuần sau, hắn nhịn không được thốt lên lời nói tự đáy lòng.

Thì ra, Sở gia sinh được năm người con trai, bốn người kia đều kế thừa kỹ thuật đúc vũ khí thiên phú của Sở lão gia, ngay cả Sở tiểu thư cũng thừa hưởng tài năng thiên phú này, duy nhất chỉ có lão nữ là không phải, hắn tuy rằng khôn khéo thông minh, nhưng không có tài năng về lĩnh vực này.

Cho nên trước đây, Sở Hòa Khiêm đương nhiên không được gia gia và bà nội thương yêu. Khi hắn lớn lên một tý, hai lão nhân gia của Sở gia mới đột nhiên phát hiện đối với người này quan tâm quá ít ảnh hưởng đến cá tính của hắn.

Khi mọi người phát hiện ra hắn vô cùng thông minh xuất chúng và dùng vận dụng trí tuệ đó làm tổn thương mọi người xung quanh, lúc này bọn họ biết quan tâm đã quá muộn, không thể thay đổi cá tính đã định thành hình trong con người của hắn, khi phách lại giáo hoạt hơn người, Sở phu nhân vì thế thương tâm không thôi, cho rằng đều là do bà làm mẹ không tốt, mà ở tận đáy lòng của hắn, cũng xác thực là thống hận cha mẹ bất công.

Ngay lúc hắn mười hai tuổi năm ấy, đang lúc hắn gặp phải một đại họa, hai lão Sở gia không biết làm sao thu xếp mọi chuyện, may mắn gặp một kỳ nhân dị sĩ, quái nhân kia cảm thấy rất có hứng thú với hắn, càng bá đạo không nói.

Chỉ cần vừa mắt, đã kéo hắn rời đi, võ công cao, không có người đánh lại vị quái nhân kia, Sở gia hai lão cũng chỉ có thể tro mắt nhìn ông ta bắt đi đứa con ít được sự thương yêu của mình.

Đi theo một quái nhân như vậy, mỗi ngày Sở Hòa Khiêm đương nhiên cũng không sống được an ổn, mỗi ngày đều bị tên quái nhân cứng rắn buộc tập võ, đọc sách, còn cứng rắn bái hắn vì sư, hắn giận dữ hỏi quái nhân kia vì sao phải làm như vậy? Hắn chỉ nói --

“Ta muốn nhìn thử xem một tiểu bá vương mà mọi người đầu đầu, biến thành bộ dáng của một công tử ôn nhu văn nhã sẽ là như thế nào?”

“.....” Cũng chỉ vì nguyên nhân này, mà hắn bắt đầu những chuỗi ngày đau khổ sống không bằng chết?

Sở phu nhân không thể bảo hộ con, nhưng là liễu mạng hỏi thăm nơi ở của con, qua một năm sau, rốt cục biết quái nhân kia đem con buộc đến một ngọn núi gần Tế Nam, bà ngàn dặm xa xôi từ Thành Đô theo đến, chịu đủ mọi tra tấn muốn mang hắn đi, hắn cũng không nguyện ý, còn lạnh lùng nói với nàng, nếu hắn ở Sở gia là dư thừa, vậy bà không cần đưa con trai như hắn là đúng.

Làm nương ruột gan đứt từng khúc, nhưng không thể khuyên nổi hắn, đành phải ở dưới chân núi thuê phòng ở, mỗi ngày đi hai canh giờ đường đi đến nơi của quái nhân kia ở, ngóng nhìn hắn, bất chấp mưa gió.

Việc này đều động trong đáy mắt của Sở Hòa Khiêm, trong lòng hắn nguyên bản tràn ngập cừu hận cùng oán hận, dần dần mới buông lỏng sự trách cứ đối cha mẹ, cần rằng chống đỡ sự dạy dỗ quá đáng của vị sư phụ kia, thậm chí khai quật tài năng thiên phú về kinh doanh tiềm ẩn trong con người hắn.

Năm hắn hai mươi tuổi năm ấy, quái nhân cảm thấy hắn đã học đầy đủ những gì cần thiết, cũng đạt tới bộ dáng mà hắn muốn nhìn năm đó, liền đem hắn thả ra khỏi cửa, chuyên tâm ngược đãi một đồ đệ khác mà mắt hắn xem trọng, cũng chính là Băng Nhược Húc.

Trở về đến cuộc sống bình thường, Sở Hòa Khiêm tuy là đã hóa giải sự bất mãn đối với cha mẹ, nhưng nhiều năm cùng quái nhân ở chung, cá tính cũng trở nên thập phần cực đoan, đối với bên ngoài, hắn chính là một công tử tao nhã nho nhã, tính tình hiền lành Sở gia nữ công tử, chỉ có người trong nhà

mới biết, bên dưới lớp thanh tú tao nhã kia là Sở Hòa Khiêm có bao nhiêu cách nói chuyện ngoan độc, cá tính vận vẹo.

Sở gia từ trên xuống dưới, ai ai cũng chịu qua sự gian ngoan độc đoán của hắn, nếu lỡ chọc giận hắn, cho nên đối với hắn đều mang điểm kiêng kỵ, nhưng chỉ là sợ hắn lại làm chút động tác tiểu nhân mà thôi, dù sao cũng là huynh đệ có chung một dòng máu, chuyện riêng của mọi người Sở Hòa Khiêm cũng sẽ không bao giờ lên tiếng, cá tính cực đoan luôn bao che khuyết điểm của mọi người trong nhà. Bởi vì, chỉ có hắn mới có thể khi dễ người nhà của hắn, người khác? Muốn chết thì cứ thử xem!!!

“Đây là lỗi của đệ?” Không khách khí hỏi lại một câu, Sở Hòa Khiêm cười lạnh.

Sở Hòa Khiêm cùng thê tử đồng thời bắt đầu đi liếc hắn một cái. Tiểu Nhu không có bên cạnh liền trở mặt nói chuyện âm ngoan như vậy.

Man Tiểu Nhu đang nâng chén và nói chuyện với bọn hạ nhân, không ở bên cạnh hắn, nàng hôm nay rất vui vẻ, tuy rằng không biết như vậy, uống rượu, nhưng hạ nhân một người lại người người nhiệt tình nàng từ chối không được, đành phải uống vài chén rượu, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đỏ bừng.

Rượu khi vừa trôi qua khỏi cổ nóng hết sức, thần trí nàng có chút hỗn loạn như lạc giữa sương mù, lao đảo bước về chỗ ngồi, một cái vui vẻ, bỏ nhào vào trên người trượng phu Hòa Khiêm!”

Thần nhiên mùi rượu xông vào mũi, hắn ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào lòng, “Tiểu Nhu?”

Nàng nhìn hắn nở rộ một nụ cười to ngọt ngào, “Tiểu Nhu? Nàng say.” Hành động của nàng cùng lời nói tuy rằng dọa hắn nhảy dựng, nhưng tận đáy lòng đã có một cổ dòng nước ấm lan tỏa khắp chung quanh.

Man Tiểu Nhu nghiêng đầu, “Muội không có say..... Hắn là.....” Nói chuyện bắt đầu có điểm không rõ ràng lắm, mắt nhắm lại.

Tại sao Hòa Khiêm lại hoảng sợ như vậy? Lắc lắc đầu, muốn nhìn cẩn thận một chút.

Ôn nhu tình ý truyền khắp toàn thân, nụ cười của Hòa Khiêm vì đáng yêu của nương tử mà nở rộ lên đẹp hơn cả ánh trăng đang tỏa sáng trên cao, ôn nhu ấm áp lòng người, thoáng chốc, ngồi vây quanh bốn phía bên cạnh hắn, tất cả đều nhìn đến đôi mắt tròn trĩnh mắt choáng váng..

“Huynh đừng có cử động mãi như thế, đứng yên nào, muội có chuyện muốn nói với huynh.” Hắn lúc ẩn lúc hiện, làm nàng vừa hoảng hốt vừa tức giận, giờ tay giữ chặt đầu hắn, ngây thơ cười, “Ha ha, bắt động đi.”

Một bên truyền đến tiếng cười, Sở Hòa Khiêm quăng đi một ánh mắt lạnh lẽo, tiếng cười biến mất, hắn thế này mới nhìn vào khuôn mặt của nàng rõ ràng đã muốn say khướt, “Ta bắt động rồi, muội muốn nói gì?” Chưa từng thấy qua bộ dáng xinh đẹp như vậy của nàng, hắn luyến tiếc không muốn dời ánh mắt.

Man Tiểu Nhu chu miệng lên, suy nghĩ thật lâu, “Muội muốn nói.....” Nàng vừa mới muốn nói gì? Như thế nào giống như quên hết?

“Nghĩ không ra cũng đừng suy nghĩ.” Luyến tiếc nhìn nàng cau chặt đôi mi, Sở Hòa Khiêm nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Cử chỉ ôn nhu như vậy, làm cho hốc mắt nàng đỏ lên, “Hòa Khiêm.....”

“Tại sao khóc? Bé con ngốc nghếch này, có cái mà lại khóc?” Đối ngược lại hắn cau chặt mi, lấy khăn tay trong lòng ra, lau đi những giọt nước mắt vừa rơi ra của nàng.

Man Tiểu Nhu ôm chặt lấy hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại trên mặt hắn cọ cọ, “Hòa Khiêm, huynh là người tốt nhất, lại vô cùng yêu muội, muội cũng thương huynh!” Cọ sát đủ, nàng đôi phương thức, không ngừng ở trên mặt hắn hôn lên đó.

Tất cả mọi người xem ngây người, toàn bộ ngây ngốc nhìn nữ nhân đang say khướt kia.

“Chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi được không?” Sở Hòa Khiêm đáy lòng là rất muốn tiếp tục như thế, nhưng mọi người đang nhìn, ngày mai sau khi tỉnh rượu, chắc chắn thê tử sẽ không còn mặt mũi nào để sống.

“Tốt!” Cười hi hi gật đầu, Man Tiểu Nhu tập tễnh đứng lên, nắm tay hắn muốn trở về phòng đi, nàng phải đi về tiếp tục yêu hắn.

Đúng rồi, muốn cùng cha, nương nói một tiếng, hai mắt men say mênh mông, tìm kiếm phương hướng hai người đang ngồi.

“Cha, nương, ta muốn trở về phòng với Hòa Khiêm nha.” Dưới chân vấp nhẹ một cái thiếu chút nữa ngã xuống, trên lưng đột nhiên thêm một cánh tay, gắt gao ôm lấy nàng.

“Được..... Mau trở về đi thôi.” Thanh âm của Sở phu nhân mơ hồ giống như từ một nơi khác truyền đến.

Man Tiểu Nhu nghi hoặc nhìn chung quanh, cuối cùng nhìn người trước mắt, “Nương, như thế nào chỉ vừa mới không thấy, tại sao nương lại béo nhiều như vậy? Thanh âm của nương làm sao có thể từ sau lưng của con bay ra? Chẳng lẽ nương cũng có học võ công?” Tại sao nương ở trước mắt nàng, lại trở nên béo gấp đôi?

“Ngao con dâu, con đi về trước nghỉ ngơi, nương ngày mai sẽ gầy lại cho con xem.” Thanh âm của Sở phu nhân tiếp tục từ nàng sau lưng bay ra.

Gật gật đầu, “Ách!” Nàng chuyển hướng khỏi thân hình to lớn gấp đôi ngày thường của nương, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, “Cha, người tại sao lại trở nên gầy yếu như thế? Sáng sớm ngày mai con sẽ xuống phòng bếp, nấu canh và làm nhiều thức ăn tẩm bổ cho cha nha, Tiểu Nhu xin phép được lui xuống trước.” Kỳ quái, tại sao mặt của ai cũng trở nên mơ mơ hồ hồ như thế?

“Ngoan con dâu, con đi về trước nghỉ ngơi đi, cha ngày mai liền béo cho người xem” Thanh âm của Sở Trí Mặc cũng từ nàng sau lưng bay ra.

Vuốt vuốt tóc, Man Tiểu Nhu toàn thân nóng lên lại như mềm nhũn ra, “Không được rồi, Hòa Khiêm, chúng ta đi về trước nghỉ ngơi đi.”

Ngày mai lại đến giúp nương nghĩ biện pháp gây xuống mới được, cùng với nghĩ cách bồi bổ thân thể của cha nữa.

Sở Hòa Khiêm nhin ý cười, ôm nàng trở về phòng.

Đợi cho bọn họ rời đi, trong đình không biết ai bật cười trước, đi theo thật to nhỏ biến thành một tràng cười rộ.

Sở Hòa Khiêm đem chân gà gấp vào trong bát cho thê tử, “Cha, người ăn nhiều một chút, rất gầy nha.” Hắn bốn cọt nói.

Tiểu đệ xem như gặp gỡ đúng người rồi, thấy ánh mắt hắn nhìn Tiểu Nhu, thâm tình làm cho người ta đều cảm nhận được.

Đại thiếu phu nhân cười, liếc mắt nhìn hắn một cái, đưa bát com đến trước mặt hắn, “Nương, người cũng nên ăn ít một chút, đột nhiên béo nhiều như vậy không tốt nha!”

“Ha ha ha ha.....” Mọi người cười vang, ở giữa đình tiếng cười không ngừng, mỗi người đều cảm giác được vô cùng hạnh phúc.

Sở Trí Mặc ở dưới gầm bàn, nhẹ nhàng cầm tay thê tử hai người hiểu ý cười.

“Đêm nay trăng tròn người đoàn viên.” Ông nhẹ giọng nói.

Sở phu nhân nắm lấy tay của trượng phu, ánh mắt dõi về phía chân trời có ánh trăng tuyệt đẹp đang treo trên cao, một bên tinh quang lờ lờ. Ban đêm thật đẹp!

“Đúng vậy.....” Trăng tròn người cũng đoàn viên.

Man Tiểu Nhu mở mắt ra, nằm ở trên giường không thể động đậy, vừa động thử thân thể, giống như có ai đang đánh mạnh vào đầu nàng, nàng chưa từng biết sau khi uống say sẽ có cảm giác khó chịu như thế này, hơn nữa nhưng chuyển vào tối hôm qua tất cả đều không nhớ gì cả.

Hơn nữa nàng không chỉ đau đầu, mà toàn thân cao thấp đều toan đau, tựa như..... Cảm giác vào ngày hôm sau của đêm động phòng hoa chúc, kỳ quái, nàng nhớ tối hôm qua nàng đầu có cùng Hòa Khiêm hoan ái?

Một mùi hương lạ từ cửa phòng bay đến trong phòng, nàng nghĩ hoặc nhìn nhân vật chính đang bụng một bát nghi ngút khói đi đến bên cạnh nàng, nghe thấy tới hương vị kia, đôi mày nàng nhíu chặt lại.

“Không cần nói cho muội biết, đó là cho muội uống.....” Nàng ra tiếng khản đặc.

Sở Hòa Khiêm kiên định gật đầu, “Là muốn cho nàng uống.” Nở nụ cười ôn nhu ngồi vào bên cạnh nàng, nâng nàng dậy.

Nghiêng đầu đưa đến bên miệng, Man Tiểu Nhu một chút cũng không có ý định muốn hé miệng ra.

Khẽ thở dài, “Uống xong, đau đầu sẽ đỡ hơn, nếu không nhất định sẽ đau suốt cả ngày hôm nay.” Hắn nhẹ giọng nói.

Nhìn hắn một cái, mới tâm không cam lòng tình không muốn há mồm, hắn thế này mới cười uy nàng uống một ngụm.

Vừa uống xong một ngụm, nàng ngậm miệng lại liềm mọng lác đầu, “Muội không cần, muội không uống!” Trời ạ! Vừa đắng lại khó uống, còn có một mùi khó chịu không thể nói thành lời, nàng không cần!

“Ngoan, ít nhất cũng phải uống một nửa, nhanh chút.” Sở Hòa Khiêm dỗ dành nàng.

Man Tiểu Nhu kháng cự một hồi lâu, cuối cùng vẫn phải nghe theo lời dỗ dành của hắn, một hơi uống xong nửa bát được, cổ nén cảm giác buồn nôn.

Thấy hắn còn nhìn chăm chăm, nàng nghĩ hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Lắc đầu, Sở Hòa Khiêm nhấc tay vỗ về mặt của nàng, “Không có việc gì.” Ánh mắt để lộ ra thân nhiên quyến luyến.

Nàng nháy mắt mấy cái, đầu tuy rằng còn vẫn đau, nhưng lộ ra một chút cười. Đến bây giờ tuy nàng vẫn chưa hiểu rõ nam nhân này hoàn toàn, nhưng như vậy đủ rồi, chỉ cần nam nhân dùng loại ánh mắt ôn nhu này nhìn mình, nữ nhân..... Cậu chỉ cần là như thế đã mãn nguyện?

Nếu so sánh với nàng hôm qua, hôm nay hắn..... Giống như không giống nhau, giống như hắn không còn mang mặt nạ, dùng dáng vẻ tự nhiên nhất của Sở Hòa Khiêm nhìn nàng.

Ngực chảy qua một dòng nước ấm, từ đáy lòng tản ra ý cười, nàng thích hần như vậy đối đãi với chính mình.

Nguyên lai, bất tri bất giác, nàng muốn hần dùng bản tính thực sự của hần khi đối diện với nàng, là vì, nàng đã đem trái tim của nàng đặt ở trên người hần, nàng... đã yêu thương nam nhân trước mắt này.

Không có kinh ngạc, Man Tiểu Nhu tự nhiên tiếp nhận chuyện thật này, tựa như tự đáy lòng mình đã sớm biết chuyện này, đây cũng là sự thật mà nàng nên thừa nhận.

“Ngủ tiếp một lát, hôm nay cửa hàng có việc, ta muốn rời khỏi một chuyến.” Sở Hòa Khiêm đem những sợi tóc rối của nàng vén ra sau tai, mềm nhẹ nói.

Nàng mị hần liếc mắt một cái, “Muội cũng rất muốn ngủ tiếp một lát, nhưng nghĩ đến ở thư phòng còn rất nhiều việc, muội thực sự không có biện pháp an tâm ngủ.” Những chuyện kia hần nhất định đã sớm cảm kích.

“Việc này, có thể cho nàng thêm một thời gian nữa.” Không phủ nhận, hần trực tiếp thừa nhận.

“Lúc trước rốt cuộc là ai phụ trách?” Nàng chỉ muốn biết điểm này.

“Là Tứ ca, sau khi huynh ấy rời khỏi nhà, là do đại tẩu, nhị tẩu tiếp nhận.”

Man Tiểu Nhu thở dài, “Tứ ca không phải rời nhà gần một năm sao?” Ngay cả khi bọn họ thành thân, Tứ ca cũng chưa gấp trở về, nghe nói là bị bà thúc giục hôn sự dọa sợ.

Một năm, một năm này đại tẩu, nhị tẩu không nắm bắt hết tình hình, thậm chí nàng phát hiện, các nàng không phụ trách nhiệm chỉ nhớ đến đầu năm, trách không được sổ sách thư phòng lại nhiều đến mức nằm ngổn ngang trong thư phòng, trên bàn dưới đất đều có.

“Ngũ thiếu gia, tiểu nhân tới đón người.” Thanh âm của Phúc Tu Duyên ở bên ngoài phòng vang lên.

Sở Hòa Khiêm cúi người ở trên mặt nàng khẽ hôn một cái, “Ta rời khỏi nhà, nàng nên nghỉ ngơi cho thật tốt đi, những chuyện kia không phải chỉ trong vòng một hai ngày là có thể giải quyết hết được.” Đứng dậy đang muốn hướng ngoài cửa đi đến.

“Đợi chút.” Cảm giác đau đầu đã tốt hơn phân nửa, nàng giấy dựa đứng lên, “Muội đưa huynh đi ra ngoài.”

“Không cần phải.....” Vốn muốn nói gì, nhưng thấy nàng đã rời khỏi giường, động tác nhanh chóng rửa mặt chải đầu, nhìn bóng lưng bận rộn của nàng, tâm tình của hần ảm áp, lặng lẽ chờ.

Man Tiểu Nhu mặc quần áo, vấn tóc xong đi đến bên người hần, chủ động ôm cánh tay hần, “Đi thôi.”

Hần đi theo cước bộ của nàng hướng ngoài cửa đi đến, ánh mắt quan sát chậm rãi từ trên mặt nàng dời xuống cánh tay đang ôm cánh tay của mình, đáy lòng nhu tình tràn dâng ảm áp như tầng băng được chiếu vào ánh nắng ảm áp của mùa xuân.

Cửa vừa mở ra, Phúc Tu Duyên đang đứng ở bên ngoài chờ cũng bước nhanh tiến lên, ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhân, nhìn đến biểu tình trên mặt hần, sững sờ ở tại chỗ. Hần chưa từng thấy qua..... Ngũ thiếu gia biểu hiện vẻ mặt vui vẻ toát ra từ đáy lòng này.

Ngũ thiếu phu nhân đối Ngũ thiếu gia, thật sự rất quan trọng.

“Tu Duyên, đi nhanh lên.” Hai vợ chồng đi được một đoạn đường mới phát hiện hần còn ngây ngốc ở tại chỗ, kêu một tiếng.

“Dạ.” Thu tinh thần lại, Phúc Tu Duyên bước nhanh đuổi kịp.

“Giữa trưa nhớ trở về cùng nhau dùng cơm.” Man Tiểu Nhu nhắc nhở.

“Đã biết.....” Thanh âm hùng hậu trầm thấp cùng với ý cười, trả lời nàng.

Đưa Sở Hòa Khiêm ra khỏi cửa, Man Tiểu Nhu liền nhắm thẳng thư phòng mà đi, muốn nhanh chóng sửa sang lại tất cả những sổ sách, nếu không bản thân nàng giống như có kiến đang bò cắn nàng, không thoải mái cực kỳ.

Nhịn không được thở dài. Như thế có tính là trời sinh số mệnh lao碌 hay không? Không có việc làm, liền cảm thấy toàn thân cao thấp không được thoải mái, vẫn là đại tẩu và nhị tẩu thông minh, đem công việc quăng đến cho nàng, hai người trời vừa sáng đã cũng với bà bà đi dạo phố.

Mới bước vào thư phòng mà thôi, đã nghe đến mùi thức ăn, nhìn thấy nha hoàn chuyên hầu hạ mình.

“Đây là.....”

Nha hoàn nhẹ nhàng thi lễ với nàng, “Đây là Ngũ thiếu gia trước khi rời phủ bảo nô tỳ chuẩn bị cho người dùng, Ngũ thiếu gia đặc biệt dặn dò, Ngũ thiếu phu nhân nên cố gắng ăn một chút.” Nghĩ đến tối hôm qua bộ dáng đáng yêu của Ngũ thiếu phu nhân khi uống say, liền nhịn không được khoe miệng nhếch lên chút ý cười.

Man Tiểu Nhu sợ run, trên mặt nhiễm thương hạnh phúc sáng rực. Hần đã sớm đoán được nàng sẽ không đi nằm, sợ nàng bị đói, còn bảo cho hạ nhân

chuẩn bị thức ăn trước.

“Ngũ thiếu phu nhân, dùng cơm đi, nô tỳ đi pha cho người một ấm trà.”

“Ừ” Đi vào bên cạnh bàn, nhìn trên bàn mùi thức ăn bốc lên, vốn dĩ cứ nghĩ mình không đói, nhưng thật ra hiện tại bụng đang đói cồn cào.

Cầm lấy bát đĩa bắt đầu tể ngũ tạng miếu, mỗi thứ ăn một ngụm, rõ ràng là mặn, nhưng không biết tại sao lại cảm, thấy ngọt ngào vô cùng, sự ngọt ngào đó thấm sâu vào tận đáy lòng nàng.

Không lâu sau, cửa thư phòng lại mở ra, là nha hoàn mang ấm trà mới pha vào.

Đem trà để vào bàn, nàng mới mở miệng nói: “Ngũ thiếu phu nhân, Lí công tử ở ngoài cửa, nói là có việc muốn thỉnh giáo ngài.” Vị này là khách quý mà Tam thiếu gia mang về đến, tại sao lại có việc muốn thỉnh giáo Ngũ thiếu phu nhân?

Đã ăn no ngồi ở sau bàn đang xem sổ sách Man Tiểu Nhu gật gù đầu, “Thỉnh hán vào đi.” Còn tưởng rằng tính tình hán vòng vo, không nghĩ tới vẫn là chống đỡ không được mấy ngày, đã tìm đến cửa.

Nha hoàn cầm chén bàn thu thập xong đi ra ngoài, không lâu sau, Lí Thiếu Vũ liền đẩy cửa tiến vào.

“Lí công tử, có việc sao?” Nàng khách sáo nói.

Hắn nhìn chung quanh, xác định trong phòng không hạ nhân ở đây, khuôn mặt nhả nhặn liền thay đổi. “Nàng và ta... cần khách khí như vậy sao? Tiểu Nhu.” Thật sự là thất sách! Không nghĩ tới nữ nhân bị hắn từ hôn ba năm trước đây, hiện tại lại ở Sở gia.

Khỏi mào một bên đôi mi thanh tú, Man Tiểu Nhu bùng lên trà nóng, không nhanh không chậm uống một ngụm, vẻ mặt thản nhiên, “Họ Lý kia, có chuyện gì nói mau, có rắm mau phóng.” Nếu đối phương kêu nàng không cần khách khí, như vậy thì nàng cũng không cần phải khách khí.

Không nghĩ tới nàng lại thất lễ như vậy, Lí Thiếu Vũ cảm thấy có điểm bị nhục nhã, “Tiểu Nhu, đây là dù thế nào? Nàng và ta trước kia cũng từng có giao tình, sao lại có thái độ này đối với ta?” Nhịn xuống, xú bà nương trước mắt này có thể giúp người của hắn.

Nghe vậy, nàng không thanh tú há mồm cười to --

“Ha Ha Ha!” Đôi mắt đẹp vừa chuyển, biểu tình thản nhiên chuyển sang sắc bén, “Hãy bớt sàm ngôn đi! Lúc ngươi vừa mới bước vào cửa, ta không lấy chổi đuổi ngươi đi ra ngoài, là đã khách sáo lắm rồi.” Quả nhiên, giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời.

Lí Thiếu Vũ trong lòng thất kinh, đối nàng có chút kiêng kị. Ba năm trước đây lúc từ hôn trở mặt, nàng cũng là loại vẻ mặt này, chết tiệt! Bất bình âm thầm cắn răng chịu đựng, tại sao lúc đối với hắn lại là thái độ lạnh như băng? Hừ!

“Năm đó nhà nàng gặp nạn, Lý gia của chúng tôi có ân với nhà nàng, nên hiện tại ta có việc cần nàng giúp đỡ.”

Hắn vừa thốt ra những lời này, những thứ Man Tiểu Nhu vừa mới ăn vào muốn nôn ra hết. Nàng làm sao không nhớ rõ những ân tình quý quai mà Lý gia ban cho nhà nàng? Hai nhà có những ân tình, ân nghĩa gì chẳng lẽ Lý gia đã quên hết sao? Thật đúng là da mặt dày.

Nàng không nói, Lí Thiếu Vũ lại tưởng bản thân mình nói đúng tiếp tục nói tiếp, “Nàng có biết Sở phủ đây dựa vào cái gì lập nghiệp không?” Thừa dịp giờ phút này không người bên ngoài vẫn là tốc chiến quyết thắng.

“Ừm.” Không phải bán bình khí sao?

Man Tiểu Nhu cảm lấy bút lông, lợi dụng thời gian thuận tiện tìm ra việc làm, những chuyện vô nghĩa này không cần chuyên tâm nghe. Ai... Bên trên vẽ một cái vòng tròn còn có một vòng tròn, là cái gì ý tứ...

Hắn hỏn hỏn xông lên phía trước đoạt lấy bút lông của nàng, “Ngươi rốt cuộc không thích nghe ta nói? Ngươi cũng đừng quên, năm đó nếu không dựa vào nhà chúng ta thì ân, thì bệnh tình của muội muội ngươi có thể chống đỡ đến ngày hôm nay sao?” Đã lộ nguyên hình, tay hắn nắm chặt, đem bút lông bẻ gãy đôi.

Nàng cười nhạt một tiếng, một cái ý tưởng rất nhanh hiện lên trong óc. Hắn vẫn đề cập đến ân tình, nói có việc muốn cầu xin nàng, khẳng định không phải là chuyện tốt! Nghĩ như thế, trên gương mặt vốn dĩ bày ra vẻ miệt thị khinh khi bỗng chốc biến hóa thành chăm chú nhìn vào mắt hắn.

“Đúng vậy, ngươi nói cũng đúng.” Trước xem ngươi này muốn làm gì rồi nói sau.

Phải như thế này mới đúng! Lí Thiếu Vũ sắc mặt vừa chuyển, dáng vẻ bệ vệ như một đại ân nhân đang thi ân bố đức, “Sở phủ này đây bình khí lập nghiệp, hiện tại vũ khí trong quân đội Đại Đường, đa số là do Sở gia chế tạo, một chuyện kinh doanh thu về kim ngạch khổng lồ, ngươi cũng biết sao?”

Đôi mắt đẹp có ánh sao chột lóe lên rồi biến mất, Man Tiểu Nhu vẻ mặt mê hoặc, “Ta không biết... mấy thứ này đều là do Hòa Khiêm chường quản, ta hoàn toàn không đụng chạm đến.” Buồn cười chết được, một cây kim nhỏ bé mà muốn so với đao kiếm sao?

“Hừ, ta đương nhiên biết ngươi không gặp được, nhưng là... ta muốn ngươi đi làm một chuyện, coi như báo đáp ân tình của nhà ta.” Hắn nghĩ đến câu chuyện ân tình tự biên tự diễn của hắn có tác dụng với nàng, đắc ý nói ra kế hoạch của hắn.

Ngủ gật! Tận đáy lòng cười thầm hân ngưu muội, ở ngoài mặt nàng giả vờ thật sự phớt lờ, “Được! Người nói đi, chỉ cần ta có thể, ta sẽ hỗ trợ.” Lần này nàng nhất định phải chinh hân đến kêu cha gọi mẹ.

“Ta muốn người hỗ trợ trộm binh khí đồ.” Muốn nàng tiếp xúc đến vấn đề kinh doanh trong tay Sở Hòa Khiêm, chắc chắn nàng ta làm không được, nhưng tối hôm qua lúc ăn cơm, nhìn thấy thái độ của Sở Hòa Khiêm đối với nàng, chuyện mượn binh khí đồ hẳn là không có vấn đề gì.

“Binh khí đồ? Đó là cái gì vậy? Hơn nữa... Lý gia các người không phải chuyên kinh doanh tơ lụa sao? Vì sao lại muốn chuyển sang vấn đề binh khí này?” Cái này không phải hỏi giả vờ, binh khí đồ nàng ngay cả nghe cũng chưa nghe qua.

“Triều đình cũng muốn mua binh khí đồ của Sở gia, để tự triều đình đúc vũ khí, hiện tại, ta muốn người đi hỏi thăm tình hình, xem Sở gia cất giấu ở nơi nào, trộm món đó về cho ta.” Lí Thiếu Vũ đương nhiên không ngốc, làm gì phải giải thích rõ ràng rành mạch cho nàng, đương nhiên chỉ chọn một chút chuyện để nói mà thôi.

Man Tiểu Nhu suy nghĩ chuyện động bay nhanh. Vô duyên vô cớ muốn loại binh khí đồ này, rốt cuộc có ích lợi gì? Bán cho triều đình?

Hẳn là không có khả năng đi? Rốt cuộc đang có chủ ý gì?

“Nhưng... như thế không tốt lắm?” Vẫn giả vờ như thể hù hấn trước nói sau.

Hắn hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái, “Nhiều lời! Ta muốn người làm như thế nào, người liền đi làm, sau khi thành công...” Vươn một tay, muốn sờ sờ đầu của nàng cho rằng trấn an, không nghĩ tới nàng thối lui về phía sau, hắn cười dâm dăng một chút, cao thấp đánh giá đáng người nê người trước mặt, “Nếu Sở gia không chịu chấp người, ta thực nguyện ý cưới người làm tiểu thiếp cho ta.” Không nghĩ tới nàng sau khi giả cho người khác, lại trở nên quyến rũ xinh đẹp như thế, hắn không ngại người ta đã xuyên qua người đàn bà dâm dăng này.

Nhìn xuống lời nói khó nghe đã dâng lên đến miệng, Man Tiểu Nhu quay đầu đi, “Ta đã hiểu” Trên mặt bàn hai bàn tay đã nắm chặt thành quyền, không thể đánh được, tuy rằng gương mặt trước mắt kia quả thực ti tiện đến không chịu nổi!

“Ha ha, ta sẽ ở chỗ này chờ người lấy đến đây, đến lúc đó ta nghĩ theo ta cùng nhau rời đi, ta có thể mang người đi.” Đó là ân huệ lớn nhất mà hắn ban cho nàng.

Man Tiểu Nhu không nói, vẻ mặt khó xử, “Người đi ra ngoài đi.” Nếu còn không đi, nàng muốn thật sự không thể dằn nổi nữa rồi!

Lại cười dâm dăng vài tiếng, Lí Thiếu Vũ tự nhận thực tiêu sái nghiêng đầu, nháy mắt dâm dăng với nàng một cái, “Ta chờ người.”

Thế này mới xoay người rời đi.

Một lời nói mới phun ra “Hô --” Nàng lắc đầu. May mắn hắn đi rồi... Kỳ quái, tên họ Lý này thực sự ngốc như vậy sao? Lại không cảm thấy thái độ của nàng ban này trước sau không đồng nhất sao?

Tục ngữ nói đúng lắm, bệnh ngu ngốc là không thuốc nào có thể trị được!

Nhìn cửa thư phòng, đôi mắt chuyển một vòng, nàng cười xấu xa.

“Muốn binh khí đồ? Không thành vấn đề... Ta cho người...” Tiếng cười thanh thúy sáng khoái vang lên không ngừng, làm cho người ta nghe xong nhin không được nổi cả da gà.

Trong thư phòng, có một người đang vô cùng cao hứng tự đắc, ý nghĩ xấu xa đầy mình. Ngoài thư phòng, có một thân ảnh to lớn chậm rãi đi ra, nhìn người trong thư phòng liếc mắt một cái, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, lại nhìn về phương hướng người mới vừa rời đi, con người đen trở nên thâm trầm, khóe môi nở nụ cười âm ngoan đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Hòa Khiêm”

Buổi trưa hai vợ chồng cùng nhau dùng cơm, Man Tiểu Nhu quyết định rèn sắt thì rèn lúc còn nóng, muốn nhanh chóng chinh người.

“Ừm?”

“Chúng ta có phải có cái gì gọi là binh khí đồ hay không? Cái đó có lợi ích gì?” Trước đem sự tình hỏi rõ ràng.

“Tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?” Con người đen của Sở Hòa Khiêm nổi lên gọn sóng, đồng mâu co rút lại.

“Chính là tò mò hỏi một chút, không thể nói sao?” Không thể nói cũng đúng, nếu tên đáng ghét kia muốn món đồ như vậy, như thế chắc chắn vật đó rất quan trọng.

Chẳng qua nàng lại có vẻ phiền toái, không có binh khí đồ để làm mẫu, làm sao có thể giả mạo một quyền binh khí đồ khác đưa cho hắn.

“Không có gì không thể nói, binh khí đồ đối dân chúng bình thường căn bản vô dụng, đó là quân đội mới cần dùng đến, ghi lại mỗi doanh trại của quân doanh, mỗi binh lính sử dụng binh khí gì, ưu khuyết điểm, còn có đúc binh khí cùng với thủ pháp sửa chữa, giống như bí kíp trong kinh doanh.”

Man Tiểu Nhu gật gù đầu. Đối với dân chúng bình thường vô dụng? Vậy tên đáng ghét kia muốn cầm làm cái gì? Điểm ấy nàng nghĩ như thế nào cũng tưởng không ra, muốn đúc ra đao kiếm đánh nhau, chẳng những phải có sự phò trợ kiếm, còn phải có quặng sắt mới thành, nhưng tất cả những quặng sắt này đều đã bị triều đình khống chế dân chúng bình thường làm sao mơ đến chuyện đó.

“Nghe nói Lý gia gần đây có tìm ra được một ngọn núi có quặng sắt, sẽ đưa về triều đình. Lý gia ngày sau có thể bước vào nghề nghiệp đúc binh khí, lợi ích không nhỏ như vậy, Lý gia rục rịch, nên mới tới Sở phủ đến làm khách, cũng là muốn cùng Sở phủ học tập một ít tri thức binh khí.” Sở Hòa Khiêm từ từ trả lời những thắc mắc trong đầu nàng.

Này vừa nghe, nàng bừng tỉnh đại ngộ. Căn cứ theo lời của Hòa Khiêm nói như, khó trách tên đáng ghét kia muốn nàng trộm binh khí đồ, Lý gia hiện tại là không có tài liệu, nhưng không có kỹ thuật, nếu có thể trộm được binh khí đồ của Sở gia, bọn họ chỉ cần là có thể mời một đám thợ rèn, căn cứ theo binh khí đồ ghi lại đúc ra vũ khí, đến lúc đó là có thể đem khối bánh lớn binh khí này cướp đi.

Tốt, tên đáng ghét kia chẳng những ngu ngốc mà còn tham lam, muốn đem khối bánh lớn này nuốt vào, hừ, tưởng bở sao!

Nhưng triều đình cũng không khả năng vô duyên vô cớ đổi binh khí của Sở gia, tên đáng ghét kia chẳng lẽ thu mua người nào trong triều đình sao? Cũng không đúng, việc này liên lụy lớn như vậy, hắn cũng không có khả năng bỏ ra một số tiền lớn như vậy để thu mua một việc chưa nắm chắc phần thắng, rốt cuộc là vì sao muốn làm như vậy?

“Quá mấy ngày tới, là lúc triều đình kiểm tra binh khí, đồng thời cũng sẽ mở ra hai danh sách cho dân chúng, tuyển thêm thương gia phụ trách chế tạo binh khí, Sở gia cùng một chú kiếm thế gia khác, bao nhiêu năm nay đều độc chiếm trong lĩnh vực này.” Sở Hòa Khiêm tiếp tục nói.

Nghiêng đầu, nhìn hắn một cái, Man Tiểu Nhu nhíu mày, “Huynh thật sự là hiểu biết muội?” Nàng có nghĩ hoặc gì, chưa kịp hỏi hắn liền lập tức có thể trả lời, ai nha, trọng phu thật đúng là thần thông quảng đại, chuyện gì đều biết rõ ràng rành mạch nha.

“Đây là đương nhiên, nàng là nương tử của ta, phỏng đoán tâm ý của nàng là trách nhiệm vì phu phải làm.” Hắn cười gật đầu, vẻ mặt ôn hòa hiền lương.

Tà nghệ nhìn hắn, nàng quyết định chờ sau khi giải quyết hoàn toàn tên đáng ghét kia, sẽ đến lãnh giáo cùng trọng phu một chút.

Trong phủ này nhất định có hắn xếp vào cơ sở ngầm, nếu không, chuyện buổi sáng nàng cùng tên đáng ghét kia bàn luận, hắn làm sao có thể biết được rõ ràng đến như thế?

Thật sự là tặc!

“Binh khí đồ có thể cho muội mượn nhìn xem sao?” Muốn binh khí đồ sao? Không có vấn đề, chính là cầm, Lí Thiếu Vũ trăm ngàn lần không cần hỏi hắn!

“Dạ, tiểu nhân tuân mệnh.” Biểu tình trên mặt hắn tràn ngập ác ý, nếu thế từ hắn muốn dạy cho đối phương một trận nên thân, đương nhiên hắn cũng sẽ giúp một tay giúp vui rồi.

Nhìn thấy bộ dáng hắn như thế, Man Tiểu Nhu cười hi hi gấp đồ ăn cho hắn, “Việc này tự muội giải quyết, huynh ở bên cạnh chờ xem.” Mặc kệ hắn lợi hại như thế nào, đây cũng là ân oán riêng tư của nàng, muốn báo thù năm đó hắn hối hôn nàng.

“Dạ.” Sở Hòa Khiêm nhíu mày, đôi môi mỏng hé ra, ăn luôn thức ăn nàng đưa đến bên miệng, một tay giơ lên, nhẹ nhàng vuốt ve trên đỉnh đầu của nàng, dung túng thế từ đang làm chuyện ác mà không chút cảm thấy có lỗi.

Lật xem cái gọi là binh khí đồ, Man Tiểu Nhu gật gù một chút, cả một đám rừng rậm rạp nàng nhìn xem không hiểu gì hết, như thế nào có thể làm một phần giả đưa cho người ta? Hơn nữa không phải binh khí đồ sao? Kết quả không phải một miếng da thuộc mà là một quyền!

Suy nghĩ một hồi lâu, bỏ lại bản bí kíp thật dày kia, đứng dậy đi tìm đồng bạn.

Một lát sau, nàng dẫn hai đồng bạn cùng nhau trở lại trong phòng, ba người đồng thời nở nụ cười tặc vô cùng.

“Nhị tẩu, nghe nói nhà của tỷ cũng chuyên về đúc kiếm, bản binh khí đồ này tỷ xem thử có hiểu không?” Đem binh khí đồ đưa cho nhị tỷ, Man Tiểu Nhu nhìn mình hừ.

Muốn tìm mình hữu, đương nhiên cũng phải đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho các nàng, hai vị con dâu của Sở gia đương nhiên cũng muốn bảo vệ cho người trong nhà, và một nửa lý do còn lại là vì quá rảnh rỗi thôi.

Nhị thiếu phu nhân gật đầu, lật những trang sách. “Những chuyện này đối với ta mà nói không thành vấn đề, muội tính làm như thế nào?” Con dâu thứ hai của Sở gia cũng xuất thân từ một chủ kiếm thế gia, thứ này đối nàng mà nói, đơn giản tựa như ăn cơm.

Man Tiểu Nhu mỉm cười, “Hắn nói muốn binh khí đồ, chúng ta đây liền cho hắn một quyền đi.”

Hai vị tẩu tử đối mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, cùng nhau cười trộm, “Được, vậy giao cho chúng ta đi!”

“Nhờ các tỷ rồi.”

Từ hôm đó trở đi, ba vị thiếu phu nhân của Sở gia, năm ba ngày lại tụ hội cùng nhau, ở trong thư phòng tiến hành đại sự của các nàng, có khi thậm chí bàn việc đến đêm đã khuya còn không trở về phòng, tướng công đều phải tự thân xuất mã tới bắt trở về.

Nửa tháng sau.

Gió thổi gợn gợn trong đêm đen tĩnh mịch, trên bầu trời tối đen không có một ánh sao, đây là một buổi tối thích hợp làm chuyện xấu.

Trên hành lang tối đen như mực, một ánh đèn lập lòe trong bóng tối, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn hoa đăng, ả ả chiếu ra bóng người, một lớn một nhỏ, hai người tựa hồ đang nói nhỏ cái gì.

“Ngươi xác định cái này là binh khí đồ?” Bóng đen cao lớn hạ giọng hỏi.

Dáng người nhỏ nhắn kia khấn trương nhìn xung quanh, gật gật đầu, “Cái này là ta lợi dụng lúc Hòa Khiêm đi tắm rửa trộm lấy.” Cầm binh khí đồ bàn tay nhỏ bé run rẩy.

Cái bóng to lớn kia vốn dĩ còn có điểm hoài nghi, thấy bộ dáng nàng lo lắng sợ hãi, thế này mới tin, tâm vui vẻ, chạy nhanh đoạt lấy vật nàng đang cầm trên tay.

“Đợi chút, còn ta thì sao?” Dáng người nhỏ bé nắm lấy chéo áo hắn, sốt ruột hỏi.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ngọc hoa đăng, từ trong lòng lấy ra một sấp ngân phiếu. “Nơi này có năm ngàn lượng, có lẽ đã đủ cho ngươi dùng đến cuối đời, ngươi cũng nhanh tìm cơ hội rời đi. Ngày mai ta cũng sẽ rời khỏi phủ”

“Đợi chút, lúc trước không phải nói như thế!” Không đưa tay tiếp nhận, thân hình nhỏ nhắn không chịu buông hắn ra.

Dùng sức rút về cánh tay của mình, không khách khí đẩy mạnh một cái, “Tránh ra, năm ngàn lượng cho ngươi còn chưa đủ!”

Hắn vốn dĩ cũng muốn nữ nhân xinh tươi mơn mớn này, nhưng nếu làm như thế chẳng phải báo cho Sở gia biết là hắn trộm binh khí đồ sao, dù sao về sau muốn dạng nữ nhân như thế nào còn sợ không có sao?

Thân thể nhỏ bé vấp chân một cái yếu đuối ở trên đường hành lang, “Ngươi, ngươi làm sao có thể như vậy...” Thấp giọng khóc nức nở.

Nói cho hết lời, đưa bảo bối kiếm tiền nét vào trong lòng, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt một cái, xoay người liền ly khai.

Đợi cho hắn đi xa, một chỗ khác trên hành lang xuất hiện hai ánh đèn khác, hai bóng dáng nhỏ nhắn khác cũng xuất hiện, vội vàng chạy đến người bị ngã xuống đất.

“Tiểu Nhu, muội không sao chứ?” Đem đèn lồng giơ lên cao, đại thiếu phu nhân vội vàng hỏi.

Nàng phun thè lưỡi, “Không có việc gì.” Nhị tẩu vươn tay đem nàng kéo đến, nàng cúi đầu vỗ vỗ tro bụi trên người.

“Cái tên họ Lý kia thực quá đáng, dám động thủ đẩy ngã muội.” Mới vừa rồi lúc hắn động thủ, các nàng đang tránh ở góc hoảng sợ.

Man Tiểu Nhu hừ lạnh một tiếng, “Không có vấn đề gì, dù sao chuyện chúng ta làm với hắn cũng không tốt lắm.” Nàng là người thực tôn trọng ăn miếng trả miếng.

“Cũng đúng.” Nhị thiếu phu nhân vuốt cằm. Vốn dĩ các nàng cũng cảm thấy việc các nàng làm có điểm hơi quá đáng một chút, nhưng bây giờ nhìn thấy tính tình của tên họ Lý kia thì không quá đáng chút nào.

“Đều đã thế này, chúng ta mau trở về phòng đi, nếu ba nam nhân bọn họ phát hiện liền nguy to.” Đại thiếu phu nhân nhìn sắc trời, nhắc nhở một tiếng.

Ba người cầm đèn lồng, đều tự tản ra trở lại phòng của mình.

Trở lại trong phòng, Man Tiểu Nhu cởi áo choàng đặt ở trên bức bình phong, trên đó cũng có một áo khoác của Sở Hòa Khiêm, theo bản năng nhìn thoáng qua, xoay người định đi về phòng, bất chợt dừng chân lại một chút, lại lui trở lại bình phong nhìn thử.

Đôi mắt đẹp cẩn thận nhìn chằm chằm vào áo khoác của Hòa Khiêm, chỗ vạt áo này... Nàng sờ sờ, là ẩm ướt? Ngay cả những giọt sương ban đêm cũng còn đọng lại trên vai áo, là vừa dính vào.

Nhìn vào trong phòng liếc mắt một cái, nàng cúi đầu nhìn xuống chung quanh, trên sàn nhà thật sự sạch sẽ, đều không có một vết tích nào, Man Tiểu Nhu cười. Lần này bắt được huynh rồi nhé!

Đem áo khoác để trên tay, nàng đi vào trong phòng, liếc mắt một cái liền nhìn đến người đang nằm ở ngủ trên giường, che môi cười khế, từ từ nhẹ bước đến bên giường ngồi xuống.

Cầm trên tay nho sam, một góc tay áo có chút tổn hại, những sợi chỉ đã bị bung ra, vốn dĩ đang muốn nói chuyện môi ngâm chặt lại, sau đó bước đến trước gương đồng, lấy kim se chỉ luôn kim, cẩn thận đem chỗ bị rách vá lại.

Một bóng dáng to lớn bao trùm lại đây, ngược mắt lên nhìn sau đó lại cúi xuống may tiếp “Huynh còn chưa ngủ?”

Nửa người trên để trần, Sở Hòa Khiêm nghiêng thất lưng “Ta đang ở chờ nàng trở về.”

Cũng không che dấu một chút nào nha! “Hừ, trẻ như vậy mới vào phòng, huynh không hỏi muội đi đâu sao?” Bình thường nếu nàng qua giờ đi ngủ còn không có trở về phòng, hẳn sẽ bắt đầu truy tìm nàng toàn bộ trong ngoài của Sở phủ.

Khóa ngồi ở phía sau nàng, hần lười biếng tựa đầu vào bên gáy nàng, đem sức nặng cả người đặt ở trên người nàng, “Không phải đi lấy tiền sao?” Nói chuyện hơi thờ thỗi nhẹ vào lỗ tai nàng.

Nàng cúi đầu đem đầu sợi chỉ cắn đứt, sau đó thu dọn quần áo, một tay đụng phải phía sau, hải lòng nghe được âm thanh vuốt xoa của hần, quay đầu lại theo dõi hần, “Cũng không lo lắng muội chạy trốn, chuyện của Lý gia, huynh có việc không muốn nói với muội đúng không?”

Nhún nhún vai, hần cười khế, “Chuyện nàng biết, ta cũng biết, chuyện ta biết nàng hoàn toàn không biết.”

Nàng có điểm nghe không hiểu, “Huynh biết chuyện gì mà muội không biết?” Mọi chuyện trước kia khi nàng nghe hần nói, còn có chuyện gì nàng không biết sao?

“Lý gia không chỉ muốn cướp đi chuyện kinh doanh của Sở Gia, ngay cả những quan chức kia cũng muốn tranh giành.” Chuyện trên thương trường có cái gì có thể giấu giếm được hần?

Sự tình không đơn thuần như nàng tưởng vậy, “Triều đình có người của Lý gia?” Nếu không có nguyên nhân này làm sao có thể một tăng lại một tăng thu mua quan viên? Chỉ là thu mua những quan viên đó cũng đủ để tán gia bại sản.

“Hiện tại, bất chính là thiên hạ của Lý gia sao? Tuy rằng quan hệ huyết thống phi thường mỏng manh, nhưng triều đình bè phái vây cánh quân sĩ tướng lĩnh, cho dù thân thuộc ít nhưng liên quan đến họ đương nhiên cũng phải nể mặt mũi của họ. Sở Hòa Khiêm không che dấu bản tính, ở trước mặt tui cười tà từ đến cực điểm.

Man Tiểu Nhu rút rút bả vai, nụ cười này thực làm cho người ta có điểm chịu không nổi! Chà xát đôi bàn tay vào nhau, “Thì ra học có chút quan hệ với hoàng thân quốc thích như vậy, nhưng đây là binh khí, liên quan đến quốc gia đại sự, bộ binh thượng thư cũng không có khả năng tùy ý thay đổi?” Khó trách tên đáng ghét kia hoàn toàn không hề sợ hãi, thì ra muốn dựa vào chút liên hệ huyết mạch làm chỗ dựa dẫm.

“Lại sợ hãi ta như vậy sao?” Hần nhìn thẳng nàng hỏi.

Nàng thờ dài, một tay đặt nhẹ lên cánh tay của hần, sau đó... Dùng sức nhéo thật mạnh.

“Tại sao muội phải sợ hãi? Lúc trước ta gả cho chàng, hoàn toàn là do mưu kế của huynh bày ra, đúng không? Huynh đó, tính tình trước sau không đồng nhất, muội đã quen rồi.” Đã nhìn hần lâu đến như vậy, còn phải sợ cái gì vậy?

Sở Hòa Khiêm ngửa đầu cười to, “Hết thầy đều là chính nàng cam tâm tình nguyện, ta cũng không có ép buộc nàng.” Kiềm chặt đôi bàn tay nàng ở bên hông đang định rút lui, nhất cử nhất động của nàng, đều chứng tỏ nàng không chán ghét bản tính thật sự của hần, chỉ là đáy lòng của hần vẫn còn một chút vướng bận, nàng vẫn chưa hiểu rõ hết ẩn ý trong lời nói của hần...

“Là huynh giờ trò!” Man Tiểu Nhu tức giận lấy tay đánh hần. Như vậy còn gọi không bức? Thật sự là lương tâm ái muội nói chuyện ma quỷ.

“Huynh thật sự không lo lắng muội sẽ chạy theo Lí Thiểu Vũ?” Bộ dáng hần hoàn toàn không có biểu hiện gì, làm cho đáy lòng của nàng có chút không vui.

“Không lo lắng.”

Chu miệng lên, càng nghe càng tức giận, gờ tay lên tiếp tục đánh vào trong ngực hần. Không lo lắng thì thôi, ai cần chứ!

“Coi chừng đau tay.” Sở Hòa Khiêm bắt lấy cánh tay đang đánh của nàng, “Nếu nàng thực sự muốn đi cùng hần, giết hần không phải là được sao?” Thản nhiên nói xong, trong lời nói có chút khùng bố, sau đó thờ thỗi hơi thở ấm nóng của hần mảy lọn tóc rối của nàng.

Man Tiểu Nhu dừng tay lại.

Lời hắn nói thật đáng sợ, nhưng nàng cũng rất vui vẻ, ngẫm lại, nếu là không lo lắng, làm sao có thể đi theo phía sau nàng nhìn lên?

“Huynh thật là gian xảo, khó trách mọi người trong nhà đều sợ đắc tội huynh.” Ngoài miệng mắng như vậy, tức giận trong mắt đã bị lời nói của hắn làm mềm hẳn đi.

Hắn không đáp lời, nhìn khuôn mặt nàng giận đến đỏ bừng, cười đến thực vui vẻ.

Lần sau! Tiếp theo nàng nhất định phải tìm cơ hội trả đũa hắn.

Những ý định trong đầu nàng luôn hiện lên ánh mắt, đều bị Sở Hòa Khiêm nhìn thấu tất cả. Nàng dường như đã quên một chút, lúc trước cha nàng có ký khế ước bán mình cho hắn, cho dù nàng có cánh, cũng không bao giờ bay thoát khỏi lòng bàn tay của hắn nha.

“Huynh tại sao lại không có một chút lo lắng nào?” Theo lý mà nói, đáng ra hắn cũng nên khẩn trương một chút? Dù sao nghề nghiệp của Sở phủ vẫn dựa vào buôn bán binh khí cho triều đình mà sống, tất cả những thủ hạ của vợ họ cũng lấy việc đúc binh khí làm kế sinh nhai.

Biết ý tứ này của nàng không giống như mới vừa rồi, Sở Hòa Khiêm nói: “Nếu việc kinh doanh là chuyện đơn giản như vậy, thì thương trường này đâu còn gì thú vị để đùa nữa, lúc nàng làm binh khí đồ giả, nàng đã viết gì trong đó?” Không nói gì rõ ràng, hắn chuyển đề tài hỏi sang chuyện khác.

Nhìn mặt hắn, cái miệng nhỏ nhắn chu lên mím mím lại, đôi mắt chuyển một vòng, cuối cùng nhún nhún vai. Quên đi, dù sao nàng cũng không muốn biết công việc rắc rối này, nếu hắn đã biết, thôi thì cứ giao cho hắn xử lý đi.

“Muội không biết, là nhị tẩu làm ra binh khí đồ giả, dường như tỷ ấy nói, mỗi một phó binh khí cùng với lời diễn giải đều có động chút tay chân, nghe tỷ ấy nói, những binh khí này lúc mới rèn ra sẽ vô cùng cứng rắn, chẳng qua.....”

Sở Hòa Khiêm nói tiếp: “Vũ khí quá mức cứng cỏi cũng vô dụng, chỉ cần bị ngoại lực va chạm, lập tức liền biến thành sắt vụn.” Phương pháp này quả thực chỉ có nhị tẩu mới có thể nghĩ ra.

“Nhưng thợ rèn sẽ không phát hiện sao?” Chỉ cần là sư phó có kinh nghiệm, đương nhiên sẽ tìm ra chỗ mâu thuẫn?

“Đừng xem thường nhị tẩu, tài năng thiên phú của tỷ ấy về binh khí cũng không thua kém gì người trong nhà đâu, chỉ là tỷ ấy không thích đi con đường này, trên binh khí đồ thậm chí cũng có chút công lao cống hiến của tỷ ấy.” Sở Hòa Khiêm giải thích.

“Thì ra là thế.” Man Tiểu Nhu tâm tình đã nhẹ nhõm, mọi chuyện chắc chắn sẽ y theo đường như kế hoạch của nàng.

Tên họ Lý, lần này chết chắc rồi.

“Huynh mỗi ngày đều mang bộ mặt cười giả dối này, không cảm thấy mệt sao?” Xoa bóp mặt hắn. Hắn cười như vậy, làm người trong nhà sợ hãi.

“Có một chút.” Hắn thật thà gật đầu.

“Huynh...” Giận hắn không được, nàng bước lên cắn mặt hắn.

Sở Hòa Khiêm triển khai ôm ấp, vô cùng nhiệt liệt đáp lại nhiệt tình của nàng, con son dương nhỏ chủ động câu dẫn hồ, con hồ lớn như hắn làm sao có thể buông tha mỹ vị đã dâng đến miệng.

“Đợi chút, đợi chút, muội không phải muốn... um, um, um!” Man Tiểu Nhu giãy dụa muốn từ vòng tay ôm ấp của hắn đứng dậy, nhưng không còn kịp rồi.

Rệt! Tiếng quần áo bị xé rách truyền đến.

“A, quần áo của muội... um...” Kế tiếp, nàng đã không rảnh để quan tâm thương tiếc đến quần áo của chính mình.

Từ khi nàng nhận biết được bộ mặt thật của người nào đó, đương nhiên người nào đó càng không kiêng nể gì hoàn toàn đem bộ dáng ác liệt của hắn bày ra đối với người nhà.

Những ngày bình yên như thế, cứ bình thản trôi qua... Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, chuyện tốt mà vị con dâu của Sở gia làm rốt cục đã tìm tới cửa.

Hôm nay, Man Tiểu Nhu đang theo quân sự thương lượng vấn đề quản lý nhóm nô bộc, phía trước đại sảnh truyền đến thanh âm ầm ỹ, thanh âm ồn ào kia, huyền não đến mức truyền đến thư phòng của bọn họ đều nghe thấy được.

Cùng Phúc quân sự nhìn nhau liếc mắt một cái, “Sao lại thế này?” Nàng hỏi.

“Đề tiểu nhân đi xem, Ngũ thiếu phu nhân chờ một lát.” Hắn xoay người rời khỏi thư phòng.

Man Tiểu Nhu ngồi ở trong thư phòng một mình, cúi đầu nhìn kỹ những thứ ghi trên sổ sách, sổ sách hỗn loạn rốt cục chậm rãi trở về bình thường, cũng không tái xuất hiện một ít bản vẽ kỳ quái.

“Ngũ thiếu phu nhân, Ngũ thiếu phu nhân.” Phúc quản sự vừa đi đã quay lại vội vàng việc việc chạy về đến.

Hắn kêu vừa vội lại bối rối, nằng nạnh chóng đứng dậy đi tới cửa, “Xảy ra chuyện gì?” Nàng đứng ở chỗ này, có thể nghe thấy dường như có người đang rống to kêu to.

Phúc quản sự lau mồ hôi giữa trán, “Ngũ thiếu phu nhân, người của Lý gia ở Tế Nam đến, còn dẫn theo vài tên hung thần ác sát! Đang ồn ào muốn gặp người.” Mới vừa rồi ở đại sảnh không khí thật sự như nổi lửa, Lý gia mang người đến thậm chí còn đập phá đồ vật trong đại sảnh.

Dọa chết người, giờ phút này trong phủ ngoài Ngũ thiếu phu nhân ra, mọi người còn lại đều đi vắng, như thế này nên làm sao bây giờ?

Đôi mi thanh tú nhẹ chớp. Như thế mới vui, nàng không nghĩ tới tên kia lại chọn thời gian vào lúc này, vừa vặn chọn ngay lúc mọi người cũng không ở trong phủ! Dừng tay lại, lúc này trong đại sảnh không chỉ có một tiếng la hét, còn mang theo tiếng kêu của nhóm hạ nhân.

“Ngũ thiếu phu nhân, bọn họ chính là đang tìm ngài, ngài đừng nên ra, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu?” Phúc quản sự không biết là đây là một cái ý kiến hay.

“Không sao đâu, hộ vệ trong phủ hẳn là đi qua ngăn lại, bọn họ ở đây, họ Lý không dám làm gì ta đâu, người nhanh đi thông báo cho Ngũ thiếu gia trở về.” Man Tiểu Nhu cũng không lo lắng chuyện này, khoát tay áo, thông dong đi đến đại sảnh.

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, đáy lòng của Phúc quản sự thật sự cảm thấy bất an. Nếu Ngũ thiếu phu nhân ra chuyện gì, da hắn khẳng định sẽ bị Ngũ thiếu gia lột xuống dưới! Vội vàng chạy nhanh, phóng đi tìm Ngũ thiếu gia trước.

Man Tiểu Nhu vừa đi đến bên ngoài đại sảnh, liền nhìn thấy vài nha hoàn vẻ mặt sợ hãi đứng ở cửa không dám đi vào, mà bên trong còn liên tục truyền đến thanh âm vỡ tan của đồ vật, cùng với hộ vệ trong phủ giận đỏ mặt.

Cười trộm một chút, có thể thấy được, Lí Thiếu Vũ nhất định tổn thất thảm trọng, bằng không, hẳn làm sao có thể đi đến đây phát hỏa như vậy, thật sự là trừng phạt đúng tội.

“Ngũ thiếu phu nhân.” Mất sắc nha hoàn phát hiện nàng đến đây, một đám người vội vàng vây quanh bảo vệ nàng.

Nàng trấn an đối với các nàng cười cười, “Không cần lo lắng, ta xử lý là tốt rồi.” Là nên đi vào ngăn lại, những món đồ bằng sứ này cũng không phải rẻ tiền đâu nha.

Bọn nha hoàn vừa nghe, vội hỏi: “Ngũ thiếu phu nhân, ngài cẩn thận.” Lí công tử kia lúc trước đến làm khách dường như đã nổi điên, thật là khủng khiếp.

“Yên tâm” Man Tiểu Nhu gật nhẹ đầu, hướng đại sảnh đi đến.

Tiến đến đại sảnh, giống như suy nghĩ của nàng, trên mặt đất rải rác đã có những món đồ sứ bị vỡ nát, hộ vệ trong phủ đang đem những tên làm càn này áp đảo trên mặt đất, trong đó còn bao gồm Lí Thiếu Vũ.

“Ngũ thiếu phu nhân.” Sở phủ hộ vệ nhìn nàng gật đầu.

Thong thả tự đắc chậm rãi đi đến chỗ ngồi của chủ nhà ở đại sảnh ngồi xuống, Man Tiểu Nhu nở nụ cười, nhìn người đang bị áp chế trên mặt đất gãy dũa, “Lí công tử, là chuyện gì bức xúc để cho ngài đến đây nổi cơn xúc động như thế?”

Lí Thiếu Vũ diện mạo dữ tợn, oán hận trừng mắt nàng đang ngồi ở vị trí cao cao tại thượng, “Người con tiện nhân này! Người đã đưa cái gì cho ta?” Ngày đó khi hắn trộm được binh khí đồ, ngày hôm sau liền ly khai, một đường trở về Tế Nam, đi mãi đến đêm không nghỉ, sau đó ra lệnh cho nhóm thợ rèn căn cứ theo binh khí đồ chế tạo vũ khí.

Vốn dĩ nhìn vũ khí được chế tạo ra, hắn cũng là tin tưởng tràn đầy, nhưng không nghĩ tới, binh khí khi đem đến binh doanh, lúc người ta kiểm tra, đao kiếm giao kích, kiếm, thương mà hắn chế tạo đã bị chém thành hai đoạn ngay tại trước mắt hắn, hoàn toàn không chịu nổi kích động, hao tâm tổn phí đều hóa thành tro, càng làm cho hắn trở thành trò cười ở thành Tế Nam! Những sĩ nhục này còn có tổn thất, đều là do nữ nhân trước mắt này làm hại!

Man Tiểu Nhu nhún nhún vai, “Người nói muốn binh khí đồ, ta liền cho người một phần binh khí đồ, có sai sao?” Lúc trước hắn cũng không nói là muốn binh khí đồ thật sự hay là binh khí đồ giả.

Ra sức muốn đứng lên xông lên phía trước bắt lấy nàng, chính là Lí Thiếu Vũ từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nào có biện pháp giãy khỏi tay những hộ vệ đã qua sự huấn luyện nghiêm ngặt, chỉ có thể chặt vật quý rập trên mặt đất, giống như con chó đang cố gắng vùng vẫy càng làm cho người ta chê cười mà thôi.

“Người là con tiện nhân! Ta với người thề không đội chung trời!” Hắn muốn báo thù! Hắn nhất định phải làm cho nữ nhân trước mắt này so với hắn càng thêm nghèo túng, thề thắm!

“Buông hắn ra.” Cảm thấy không thú vị, Man Tiểu Nhu nhìn thấy trò khôi hài trước mắt không có hứng thú tiếp tục đùa nữa, hơn nữa nàng cũng không muốn nhìn đến người này.

“Ngũ thiếu phu nhân?” Hộ vệ chần chờ, thấy nàng vuốt cằm, thế này mới buông ra kiếm chế để cho người bị áp chế trên mặt đất có thể đứng lên.

“Ngươi, ngươi đã quên năm đó nhờ nhà của ta cho ngươi năm trăm lượng bạc, cho nên muối muối của ngươi mới có thể dựa vào số tiền kia sống sót! Ngươi làm sao có thể vong ân phụ nghĩa như thế?” Lí Thiếu Vũ tức giận bắt bình rồng to, hai tay nắm chặt thành quyền.

Mỗi lần đều nói này, nàng phiền chán ngửa đầu xem thường nói, “Năm trăm lượng phải không?” Nàng từ trong lòng lấy ra sấp ngân phiếu một đêi kia hất ném cho nàng quăng trở về trên mặt hân, “Nơi này là năm ngàn lượng, như vậy đủ không? Còn có, năm đó nhà các ngươi cấp năm trăm lượng bạc kia, cũng không phải là có hảo tâm gì, chính là muốn chúng ta giấu diếm chuyện chúng tôi từng có chuyện đĩnh thân với các người, bởi vì các người cảm thấy với thân thể Lý gia, làm sao có thể lấy một nữ nhân đê tiện như thế mà thôi!”

“Ngươi..... Ngươi là ý định đùa giỡn ta?” Nhìn thấy thái độ của nàng, Lí Thiếu Vũ có thể khẳng định như vậy.

“Là ngươi nói muốn binh khí đó.” Man Tiểu Nhu vô cùng vô tội mở to hai mắt, chớp chớp.

“Ngươi!” Hân nhin không được tiến lên phía trước, xông lên muốn vung tay đánh vào mặt của nàng.

Một bên vẫn chú ý nhất cử nhất động của hân hộ vệ lập tức tiến lên ngăn lại.

“Làm càn! Ngươi muốn làm cái gì?” Hộ vệ lớn tiếng kêu.

“Buông! Man Tiểu Nhu, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi nhớ kỹ cho ta!” Lí Thiếu Vũ rồng to kêu to.

“Đưa bọn họ đều ném ra phủ đi, sau đó thu dọn mọi thứ ở đây.” Nàng quyết định không cùng hân đùa tiếp nữa, nàng còn có thiết nhiều việc cần phải làm.

Vâng lệnh nàng phân phó, nô bộc một bên, hộ vệ sau khi gật đầu bắt đầu động tác, nàng đi qua trước người Lí Thiếu Vũ đang bị kiềm chế chặt chẽ, cũng không thèm nhìn tới hân liếc mắt một cái, định bước ra khỏi phòng.

Cũng không biết là hộ vệ sợ ý, hay là vì quá phần nô nên Lí Thiếu Vũ khí lực tăng nhiều, vẫn nhược công tử sau khi liều mạng vùng vẫy, đã vượt khỏi sự kiềm chế của hộ vệ chạy nhanh đến hướng của Man Tiểu Nhu.

Hộ vệ cả kinh, “Ngũ thiếu phu nhân!” Vội vàng lên tiếng cảnh cáo.

Quá chậm!

Lí Thiếu Vũ cảm trụ bả vai của nàng, đem nàng cứng rắn quay lại đối diện với chính mình, cười dữ tợn, một tay hân rất nhanh tát mạnh vào hai má của nàng.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Man Tiểu Nhu đầu tiên là cảm giác được bả vai tê rần, lập tức trên mặt truyền đến một cổ đau nhức, nàng bị đánh cho té lún trên đất không đứng dậy nổi.

“A!” Một đám nô bộc hét lớn, tiếng kêu đầy sợ hãi.

Ngoài cửa xuất hiện một bóng người, thân mình to lớn nhanh nhẹn vừa mới bước vào đại sảnh, liền thấy một màn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: end

Đang trong lúc đắc ý vì đánh được người Lí Thiếu Vũ, hoàn toàn không biết ngay sau đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết cả người mình bay đứng lên, từ cửa đại sảnh đánh thẳng vào tường ở ngoài sân.

Rồi chuyện sau đó, hân hoàn toàn không nhớ nổi, bởi vì sau khi hân bị đánh văng lên tường trực tiếp ngất xỉu đi không biết gì nữa.

Phanh! Bàng! Thùng thùng bàng bàng... Dọc theo đường đi rất nhiều thứ va chạm vào thân thể hân, tiếng đánh nhau thật lớn không ngừng vang lên.

“A!” Tiếng kêu hoảng hốt thập bội truyền đến.

Man Tiểu Nhu té ngã trên đất đầu choáng váng không đứng dậy nổi, trên gương mặt truyền đến lửa nóng đau đớn, đột nhiên hai tay được nàng đỡ, nhìn thấy đại tẩu cùng nhị tẩu đang nâng nàng dậy.

“Tiểu Nhu, muối không sao chứ?” Hai người đồng thanh hỏi.

Nàng nhắm mắt lại, “Muội...” Mới hé miệng ra, trên mặt lại truyền đến đau nhức, nói không rõ ràng lắm, nhưng lực chú ý của nàng lập tức lại bị dẫn dắt rời đi.

“Hòa Khiêm! Dừng tay!” Sở Hòa Kỳ đang chạy về Sở phủ, xông lên phía trước muốn từ phía sau lưng ôm chặt lấy hắn.

Man Tiểu Nhu vừa thấy rõ ràng tình huống trước mắt, đôi mắt đẹp mở to, không thể tin được những gì mình đang thấy.

Nguyên bản Sở Hòa Khiêm đội mặt nạ tao nhã, hiện tại quả thực giống như bị ác quỷ hóa thân, sắc mặt âm trầm tà khí, cả người tản mát ra một loại hơi thở tàn bạo lại khủng bố, một cước đang dẫm nát trên bụng Lí Thiếu Vũ, hai tay nắm lại thành quyền đã đánh rất nhiều máu tươi.

Khắp người toàn thân cao thấp đều dính máu đã khủng bố như thế, nhóm hộ vệ ủa lên muốn ngăn hắn lại, không nghĩ tới Sở Hòa Khiêm xoay người một cái, song trường rung lên phía trước, vận kinh phóng ra.

“Oa!” Nhóm hộ vệ đồng loạt ngã bay đi ra ngoài.

Sở Hòa Khiêm trong đầu tràn ngập phần nộ, cùng với một màn mới vừa nhìn thấy, sương mù màu đỏ trong đôi mắt hắn đã che lấp hoàn toàn những ý chí sáng suốt trong đầu của hắn, giờ phút này hắn chỉ có một ý tưởng, thì phải là giết, giết tất cả những người muốn ngăn cản hắn! Máu đỏ đậm tràn ngập sát khí, nở nụ cười quỷ dị, nắm tay dính đầy máu tươi, đang nhắm thẳng vào mặt tên Lí Thiếu Vũ huyết nhục mơ hồ đánh tiếp.

“Hòa Khiêm! Dừng tay!” Sở Hòa Kỳ dùng hết toàn lực ngăn cản. Nếu để cho hắn đánh tiếp, tên kia nhất định phải chết! Hắn sẽ giết người đó!

Cảm nhận được có người đang quấy nhiễu hắn, Sở Hòa Khiêm quay đầu, một quyền chém ra. Nếu ai dám gây trở ngại hắn,

Một quyền phóng ra thật nguy hiểm, rồng lớn kêu, “Sở Hòa Khiêm!”

Không xong, hiện tại Hòa Khiêm lại giống như năm đó, hoàn toàn mất đi khống chế, hoàn toàn không nhận ra bất cứ thanh âm của kẻ nào.

Sở Hòa Kỳ võ công thâm hậu, nhưng công phu cao nhất toàn bộ Sở gia là Sở Hòa Khiêm, một quyền hắn vung ra không trúng, lập tức vung gôi đá về phía trước. Sở Hòa Kỳ bị hắn đụng vào ngực, lao đảo thối lui vài bước, cúi đầu --

“Nôn!” Phun ra một ngụm máu tươi. Hắn đối Hòa Khiêm thủ hạ lưu tình, không dám sử dụng toàn lực, nhưng Hòa Khiêm đang trong cơn điên cuồng, đã không còn nhận ra người trước mắt là ai.

Hắn còn không có tính dừng tay, mười ngón tay chộp tới, hung ác hướng đầu của Hòa Kỳ chộp tới.

Sở Hòa Kỳ xoay người tránh né, nhưng Sở Hòa Khiêm lại đột nhiên giơ chân ôm lấy gót chân hắn, hắn mất đà, đầu nằm ngay hươu mười ngón tay của Sở Hòa Khiêm đang vung tới...

Vô cùng nguy hiểm, Sở Hòa Già cuối cùng cũng đuổi tới, vọt vào đến bên cạnh giờ tay gạt lấy tay của lão ngũ ra, lại thuận tay đem đại ca đẩy ra khỏi chiến trường, sau đó tiếp tục quay sang lão ngũ so chiêu.

Hai người đánh cho vô cùng kịch liệt, cái bàn, ghế dựa đều bị nắm đấm phá hư hết, ngay cả đến gốc cột mà Sở Hòa Già vừa tránh vào đó, cũng đã bị Sở Hòa Khiêm nhổ bật lên.

“Hòa Kỳ!” Đại thiếu phu nhân vội vàng vọt tới bên người trượng phu, lo lắng nhìn hắn.

“Đại ca, đây là có chuyện gì?” Man Tiểu Nhu giật mình ngây ngốc nhìn. Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? “Người kia..... Là Hòa Khiêm?”

“Các ngươi đi mau, Hòa Khiêm phát điên, tiểu tử này đã lâu không có tức giận như vậy! Mau rời đi.” Sở Hòa Kỳ cố gắng đứng lên, phụ giúp muốn ba người các nàng nhanh chóng rời đi, nhưng trên ngực tê rần, người lại ngã xuống đất.

“Hòa Già!” Vẫn chú ý trong sảnh đánh nhau nhị thiếu phu nhân đột nhiên kêu to, lấy tay che kín miệng ngăn tiếng kêu hét lên, bởi vì nàng nhìn thấy Sở Hòa Khiêm lại từ trên cánh tay của trượng phu nàng xả khỏi thịt tiếp theo.

Man Tiểu Nhu tâm run lên. Hòa Khiêm sao khủng bố lại hung tàn như vậy... Nàng không cần! Nàng không cần!

“Chết tiệt!” Bộ dáng này của tiểu đệ, so với mới trước đây còn muốn cuồng bạo hơn gấp mấy lần, Sở Hòa Già ngưng thần, xuống tay cũng không hết sức vì có điểm cố kỵ. Nhưng nếu không đánh bại hắn, người chết tiếp theo có thể là cả toàn gia!

Chính là, năm anh em bọn họ đều tự có am hiểu binh khí, không có trường kiếm trong tay, hắn đánh giống như là trúng chọi đá, mỗi khi đều là mạo hiểm tiến lên công kích Hòa Khiêm, đầu pháp của Hòa Khiêm điên cuồng tựa như không muốn sống, hai mắt tất cả đều là tơ máu.

Tiền tay nắm thanh gỗ đã gãy lên ngăn chặn những móng vuốt bén nhọn của hắn đang chộp đến, nhưng Sở Hòa Khiêm sử dụng lực. Đầu gỗ dày nặng liền nát bươm.

Sở Hòa Già nhân cơ hội lại xuất ra một quyền công kích ngay trọng điểm, một quyền đã đánh đuổi hắn loạng choạng vài bước, miệng hắn bắt chảy ra máu tươi, gằm nhẹ một tiếng, lại đánh tiếp.

“Hòa Khiêm! Không được!” Nàng không cần Hòa Khiêm điên cuồng như vậy, nàng sẽ sợ hãi! Man Tiểu Nhu không chút nghĩ ngợi xông lên phía trước.

“Tiểu Nhu!” Sở Hòa Kì ba người kêu to, nhưng đã không kịp ngăn cản nàng.

Sở Hòa Khiêm vươn trào hướng về đầu của Hòa Già, Sở Hòa Già cắn răng dùng vật tiếp theo để cản bàn tay của hắn, vừa thấy nàng xông đến, phân tâm một cái, lợi trào kia kèm mấy tác đã chớp trúng mắt hắn.

Man Tiểu Nhu vươn tay ôm lấy thắt lưng trọng phụ, “Hòa Khiêm, Hòa Khiêm, dừng tay!” Đã muốn cố không được vết thương trên mặt có bao nhiêu đau đớn, nàng lớn tiếng khóc kêu, bị cái dạng này của hắn làm cho sợ hãi.

Thân mình hắn hơi hơi chấn động một chút, lập tức biểu tình trên mặt biến đổi, cảm nhận được bên hông truyền đến lực làm trở ngại hắn, vung chân một cái đem người phía sau đá bay đi.

Sở Hòa Kì vận công tập hợp khí lực toàn thân, xông lên phía trước tiếp được Man Tiểu Nhu té rớt từ giữa không trung, “Tiểu Nhu, muội không cần đi qua, hiện tại Hòa Khiêm không nghe thấy tiếng của muội nói đâu.” Lâm đậm lưng, hắn bị ép tới thở không nổi.

Nàng khóc lức đầu, gắng gượng đứng bật dậy, chạy nhanh đến chỗ Sở Hòa Khiêm, lần này tay nàng vòng trước thắt lưng hắn, gọi to, “Hòa Khiêm, Hòa Khiêm, ta là Tiểu Nhu, Hòa Khiêm..... Dừng tay!”

Hắn quăng vài thứ, đều vung vẩy không ra lực lượng đang bám chặt trên lưng, buông tha công kích Sở Hòa Già ở đối diện, định giải quyết trói buộc trên lưng trước, một bàn tay nắm áo của nàng lên, đem cả người nàng treo lơ lửng giữa không trung, một chương khác đang vận sức chờ phát động.

Man Tiểu Nhu bay lên không hai chân giật giật, hai mắt đầm lệ sưng mù, “Hòa Khiêm, ta là Tiểu Nhu.....”- nháy mắt, sự cuồng bạo trên mặt hắn có một tia nghi hoặc, lập tức biến mất, một chương đánh úp về phía mặt của nàng --

“Không được!” Sở Hòa Già không kịp ngăn cản.

Tay của Sở Hòa Khiêm trong lúc hiểm nguy dừng lại ở trước mặt Man Tiểu Nhu, hắn nhìn tay mình đang nắm chặt lấy áo của nàng, trên mặt có vài giọt nước mắt, nắm tay hắn đau quá, hắn thông thả buông tay trên người nàng ra, đôi mắt màu đồng mê mang khó hiểu nhìn nàng.

Năm ngón tay đang bấu chặt trên gáy nàng, chỉ cần dùng lực mạnh một chút, sẽ đưa nàng đi gặp Diêm Vương, vốn dĩ nên làm như vậy, nhưng tay hắn không thể xuất lực, cánh tay run run, chậm rãi buông lỏng ra lực đạo, nhìn nước mắt của nàng.

“Hòa Khiêm, Hòa Khiêm của muội, Hòa Khiêm muội yêu nhất.....” Man Tiểu Nhu nghẹn ngào nhẹ giọng gọi, giờ tay lau vết máu dính trên mặt hắn, thông thả lau xuống những vết máu trên môi hắn.

Nàng từ khi sinh ra đến bây giờ, cho tới bây giờ không từng sợ hãi qua như vậy, không phải sợ hãi bộ dáng cuồng bạo như vậy của hắn, mà là không muốn thấy hắn biến thành như vậy, nàng biết Hòa Khiêm không phải như thế... Hắn hiện tại hai tay dính đầy máu tươi, làm tổn thương người khác cũng bị thương chính mình, vết thương trên người nhiều không kể xiết... Lòng của nàng đau quá!

Hơi thở mềm mại lại mang hương vị ngọt ngào đánh úp lại, những mê chương đang chiếm hữu trong đầu hắn rút đi cùng lửa giận đỏ đậm, ánh mắt Sở Hòa Khiêm từ tàn bạo dần dần biến thành vô hại, rồi sau đó chuyển thành mềm mại, nhẹ liếm lên đôi môi còn lưu lại hương vị ngọt ngào, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm nàng, “Tiểu Nhu...”

Tiếng thì thầm gọi tên của nàng làm cho Man Tiểu Nhu lên tiếng khóc lớn, nhào vào trong lòng hắn ôm chặt hắn, “Hòa Khiêm! Hu hu hu...”

Nàng nhìn thấy ánh hào quang quyến luyến quen thuộc trong đáy mắt hắn.

Sở Hòa Già cùng Sở Hòa Kì nghe được tiếng nói của hắn, thế này mới lo lắng xuống dưới, hai người mềm nhũn ngã về phía sau, rốt cục không có việc gì...

“Hòa Kì!”

“Hòa Già!”

Hai nữ nhân từ hai hướng chạy đến bên cạnh trọng phụ của mình.

Ngay sau đó, đổi thành Man Tiểu Nhu kinh hô, “Hòa Khiêm!”

Tình trạng kiệt sức ba người tất cả đều ngất đi, lưu lại ba nường từ quân thu thập tàn cục.

Trải qua trị liệu sau, Lí Thiếu Vũ tự tìm đến phiên toái cuối cùng cũng lưu lại được cái mạng chó của hắn, mà Sở Hòa Khiêm bởi vì dùng lực quá sức khác với hai người kia nên còn nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Man Tiểu Nhu sưng húp nửa khuôn mặt, chăm chú nhìn người đang nằm ở trên giường, ánh mắt theo dõi từ mặt đến tay hắn, vừa nhìn thấy tay hắn, đáy lòng co rụt lại, đau lòng đến mức nước mắt nàng lại tuôn rơi, nàng nâng cánh tay hắn lên tay nàng, không bỏ sót bất cứ miếng vết thương to nhỏ nào trên tay của hắn.

Những ngón tay vốn dĩ thon dài xinh đẹp, nay không xanh tím thì cũng trở nên đỏ bầm.

Ngày hôm qua sau khi sự tình phát sinh, hắn liền hôn mê cho đến tận bây giờ, đại phu nói hắn không có việc gì, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi là tốt rồi, một quyền kia của nhị ca cũng làm cho hắn bị điểm nội thương, chờ đại phu đi rồi, mẹ chồng mới cùng nàng nói một chuyện xưa.

Mới trước đây, người nhà đối với hắn sợ sẩy, làm cho hắn cá tính đại biến nàng đã biết rõ.

Nguyên bản lúc hắn còn nhỏ, chuyện như thế này cũng phát sinh qua một lần, mà nguyên nhân bắt đầu ngọn lửa đó là một đứa bé hàng xóm đánh tiểu cô nương đã xuất giá một cái tát. Hòa Khiêm phi thường yêu thương tiểu muội, nhất thời không khống chế được cảm xúc, động thủ đem đứa nhỏ nhà bên kia đánh cho chết khiếp, khi đó hắn chưa tập võ, nhưng Sở gia cũng tìm rất nhiều người để ngăn hắn lại.

Mà cái gọi là nhà bên này, đúng là Cố gia ở đối diện, nàng hiện tại rốt cục cũng hiểu biết, vì sao Cố đại thiếu gia cùng Cố đại tiểu thư khi nhìn đến Hòa Khiêm lại phản ứng như thế.

Vốn dĩ nghĩ rằng chuyện đã trôi qua đi thật lâu, cho dù Hòa Khiêm có tức giận như thế nào cũng không từng phát tác nữa, người trong nhà dần dần đã quên hẳn chuyện này đi, nhưng đến bây giờ mới biết được, nguyên lai hắn không phải sẽ không phát tác, mà là nếu gặp chuyện xúc động mất bình tĩnh thì đương nhiên sẽ trở lại như trước kia.

Man Tiểu Nhu thương tiếc cúi đầu khẽ hôn một cái ở trên tay hắn, cầm lấy hộp thuốc đặt ở bên giường, cẩn thận bôi thuốc trên miệng vết thương của hắn, đợi cho hai tay đều xử lý tốt, mới cầm lấy một mảnh lụa trắng giúp hắn quấn quanh băng bó, bàn tay nhỏ bé xoa xoa mặt hắn, trên khuôn mặt tuần dật kia cũng có vài vết thương.

Nhẹ nhàng mà thờ dài. Hắn thực quan tâm đến nàng? Nếu không, làm sao có thể thấy nàng bị đánh trúng một cái tát, liền giận đến thành như vậy?

Mẹ chồng đau thương cầu nàng, hy vọng nàng sau khi biết bộ mặt thật điên cuồng mà Hòa Khiêm che giấu, liền sợ hãi rời đi.

Đúng vậy, nàng là sợ hãi, nhưng sẽ không muốn rời đi, ngược lại đối với hắn có đau lòng nói không nên lời, biết hắn tại sao lại có những hành động như thế, càng thêm thương tiếc, nàng sợ hãi là, là nếu còn có tiếp theo, như thế hắn sẽ tự tổn thương thân thể hắn đến mức độ nào?

May mắn hắn nghe được thanh âm của nàng, may mắn hắn không có hỗn loạn điên cuồng mà phạm sai lầm, đại ca cùng nhị ca, tuy nói đều bị thương không nhẹ, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt sẽ không có chuyện gì.

Nàng hiện tại đã hiểu, câu hỏi kia khi đó hắn nói với nàng -- Người sợ hãi không? Những lời này đến tận cùng là đang ám chỉ cái gì, trong nhất thời, nàng cũng không phát hiện ẩn ý trong lời nói hắn, hiện tại nghĩ đến, mới biết được hắn là đang hỏi, nàng sợ hãi bộ mặt thật của hắn không?

Nàng cũng hiểu được một chuyện khác nữa, vì sao nương vốn xuất thân là thiên kim nhà giàu, lại nguyện ý gả cho cha, một thanh niên bán bánh bao nghèo khổ, tất cả đều là vì -- yêu, không có yêu thâm sâu đến tận xương tủy, làm sao có thể cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn? Cùng sẽ chia những cay đắng đau khổ và vui vẻ.

Giống như nàng hiện tại, cũng không hối hận gả cho Hòa Khiêm, thậm chí thật cao hứng chính mình gả cho hắn, một người bốc đồng tùy hứng như thế, nếu không có nàng ở bên cạnh giữ hắn, không biết hắn còn có thể xúc phạm tới ai đây.

Sở Hòa Khiêm chậm rãi mở mắt ra, ánh nhìn đầu tiên của đôi mắt màu đồng là thân ảnh quen thuộc của một người mà suốt cả đời nàng vương bận nhất, cũng thấy được vẻ mặt lo lắng cùng hốc mắt đỏ ửng của nàng.

“Nàng khóc?”

Man Tiểu Nhu nhẹ khoát tay, “Không có, có đỡ chút nào không?” Đưa tay đỡ hắn ngồi dậy, cẩn thận ở sau thắt lưng hắn kê một cái gối mềm kê đầu, để cho hắn có thể thoải mái một chút.

Con người đen buồn bã, “Nàng đã nhìn thấy?” Cúi mặt nhìn đôi bàn tay của chính mình. A... Hắn lại phát cuồng sao?

“Ừm.” Nàng gật đầu, quay người lại đem mọi thứ bên giường thu dọn cho xong, đang muốn đi đến gần gần tủ mới bước được một bước, bên hông căng thẳng, đã bị hắn ôm chặt nàng vào lòng.

“Mặc kệ nàng đã nhìn thấy gì, hay đã suy nghĩ như thế nào, nàng cũng không được phép đi! Không có sự đồng ý của ta, nàng không được rời khỏi ta!” âm thanh thô dạt nặng nề ở nàng bên tai nói xong, bàn tay to lớn đang đặt bên hông nàng ôm thật mạnh như muốn hòa tan nàng vào thân thể hắn.

Trong giọng nói kia, có một tia sợ hãi cùng bất an, trong ngực rộng lớn kề sát mềm mại của nàng, nàng cảm giác được thân thể người đang ôm chặt lấy nàng đang run rẩy.

Man Tiểu Nhu xoay người ôm chặt hắn, “Ngu ngốc!” Hắn đang sợ hãi nàng rời đi sao? Thật sự là một tên ngu ngốc!

Sở Hòa Khiêm nhìn nàng, “Ta là ngu ngốc... Một người ngu ngốc nhưng rất yêu nàng...” Lại nhiều thông minh tài trí, nhưng một khi đã gặp gỡ nàng, đều trở thành đứa con lo sợ mất nàng.

Nguyên bản không muốn khóc, nhưng khi hắn vừa nói như vậy, lại làm cho nàng cảm động rơi lệ, “Ngu ngốc...” Chumiệng lên hôn lên đôi môi hắn gần

ngay trước mắt, “Có một người ngu ngốc yêu muội như vậy, muội làm sao có thể rời đi? Chứ đừng nói nhân vật này là một mỏ vàng thật to!” Nàng khóc cười nói.

Thấy rõ ràng đáy mắt nàng tràn đầy nhu tình đối với chính mình, tâm luôn lo lắng bất an, bỗng chốc theo gió trôi đi mất, rốt cuộc đã có thể nhẹ nhõm, không còn lo lắng đề phòng nàng khi nào biết được bộ mặt thật của mình và nàng sẽ nghĩ như thế nào.

“Từ đây về sau, ta sẽ cố gắng để cho chính mình không hề mất đi không chế.” Chính hắn cũng không có nghĩ đến, chỉ là thấy nàng bị đánh một cái tát, hắn liền không thể ức chế được lửa giận dấy lên trong lòng ngực.

Lắc đầu, bàn tay mềm đưa lên mũi hắn, Man Tiểu Nhu bướng bỉnh đẩy mũi hắn lên làm mũi hắn có dáng như mũi heo, “Muội từ nay về sau sẽ nhìn chăm chăm vào huynh mãi, huynh sẽ không có cách nào như thế nữa đâu.” Đúng vậy, nàng sẽ làm bạn ở bên người hắn.

“Nàng muốn nhìn chăm chăm ta cả đời sao?” Hắn hỏi, ánh mắt trở nên nhu tình.

Lộ ra nụ cười sáng ngời, đôi thủy mâu trong suốt của nàng lóe lên tình yêu say đắm không thể buông tay, “Đúng vậy, cả đời, huynh muốn đuổi muội đi muội cũng sẽ không đi đâu.”

“Ừ.” Nhắm mắt lại, Sở Hòa Khiêm gật gao ôm lấy nàng. Nàng muốn cả đời cùng hắn, như vậy là đủ rồi!

“Hòa Khiêm, muội rất yêu huynh, huynh nên vì muội bảo trọng chính thân thể huynh.”

“Ta biết.” Hắn gật gật đầu.

Nguyên bản vui đầu ở trong lòng hắn Man Tiểu Nhu sùng sốt, ngược mặt lên nhìn hắn, “Huynh có biết cái gì?”

Sở Hòa Khiêm cười, “Biết nàng yêu thương ta.” Vuốt ve khuôn mặt của nàng, hắn sớm xác định tâm ý của nàng đối với chính mình.

Trên mặt nàng tràn đầy nghi hoặc, cẩn thận nhớ kỹ lại, “Muội nói qua những lời này với huynh khi nào?” Từ thành thân đến bây giờ, nàng cũng chưa nói qua đi?

Hắn tà tà cười, ngón trỏ để trên môi, “Bí... mật.” Đây là bí mật riêng của hắn, hắn sẽ không nói, để xem nàng có biện pháp nào nghĩ ra không?

Tự dưng xuất hiện một bí mật! Man Tiểu Nhu mất hứng cau mày. Hắn có ý định muốn trêu tức nàng đây mà?

“Huynh nói mau, rốt cuộc là vào lúc nào?” Cười đến tặc tặc giận dữ, nhất định có chuyện gì mà nàng không biết đây.

Sở Hòa Khiêm cười mặc cho nàng bức cung, hai người oa ở trên giường nhất đáp nhất xướng, con người đen ám áp từ đầu đến cuối vẫn chưa từng rời khỏi khuôn mặt của nàng, vẫn luôn nhìn nàng như thế, chỉ có nàng...

Man Tiểu Nhu thật sự biết được, Sở Hòa Khiêm bảo vệ và che chở cho một người... Sửa một chút, phải nói là ích kỷ có vẻ chuẩn xác hơn.

Ngày hôm đó, hắn đã ra tay đem Lí Thiếu Vũ đánh cho chết khiếp, đợi cho thân thể hắn khôi phục sau, hắn nhớ mãi không quên Lí Thiếu Vũ đánh nàng một cái tát, đã điều động tất cả những mối quan hệ chốn thương trường, nhân vật cùng tài lực, toàn lực thôn tính san bằng chuyện kinh doanh của Lý gia.

Nhất thời trong lúc đó, thương trường nổi lên một trận tình phong huyết vũ*, (mưa gió đẫm máu), phạm là những thương gia có liên quan đến việc kinh doanh của Lý gia tất cả đều vô tội bị chìm xuống nước, cuối cùng bắt đắ dĩ, đều từ Tế Nam đi vào Thành Đô, tìm kiếm van xin Ngũ thiếu gia Sở gia có thể thủ hạ lưu tình (nuông tay), không cần đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng những người này hoàn toàn không thấy được mặt hắn, bởi vì Sở Hòa Khiêm hào toàn không có ý định dừng tay, những thương gia này đành phải dời đi mục tiêu, tất cả chạy đi tìm Ngũ thiếu phu nhân cầu tình.

Nàng nghe được dở khóc dở cười, cuối cùng đành phải tự thân xuất mã, đi tìm trạng phu hū hồng đang còn tại ở cửa hàng làm mưa làm gió, cứng rắn lôi kéo hắn đến trên đường giải sầu, thuận đường về nhà mẹ đẻ một chuyến. Nàng có tin tức tốt muốn nói cho nương biết!

Sở Hòa Khiêm kiên luôn chữ hạ nhân, giúp đỡ nàng cầm những hộp to nhỏ về nhà mẹ đẻ, Phúc Tu Duyên đi theo phía sau hắn mang theo quà cáp so với hắn còn nhiều hơn gấp đôi.

Yêu ai yêu cả đường đi, Man đại đầu nếu trở thành người nhà của hắn, Sở Hòa Khiêm tất nhiên là tận tâm tướng đãi, cách từ lâu không xa, hắn cho người xây cho Man gia một tòa trang viện hoa lệ, trở thành nhà mới Man gia.

Năm ba ngày lại đem quà, dâng lễ vật cho nhạc phụ, nhạc mẫu, càng chủ động đề cập đề cho Man Tiểu Bắc tìm lão sư để học hành, còn phái thêm một số gia nhân đến hầu hạ bọn họ.

Man gia so với ngày trước tốt hơn rất nhiều, Man đại nương thân thể vốn có chút không khỏe, dưới sự quan tâm chăm sóc tận tình của con rể sức khỏe đã tốt hơn rất nhiều.

Cho nên khi Man Tiểu Nhu mang theo hắn trở lại nhà mẹ đẻ, được chào đón nhất không phải nàng, ngược lại là Sở Hòa Khiêm.

“Cha, nương, Tiểu Nhu đã trở lại!” Thấy cha mẹ đang ngồi ở bên ngoài đại thụ hứng gió, nàng kích động vẫy tay kêu to.

Vợ chồng Man đại đầu vừa nghe đến thanh âm của nàng, vui vẻ đứng lên đi về phía trước nghênh đón.

Man Tiểu Nhu dang rộng đôi tay, đang chờ cha cấp nàng một cái ôm thật to, không nghĩ tới cha đi qua bên người nàng, dừng lại ở Sở trước người Hòa Khiêm, cho hắn một cái ôm thật to.

Cau mặt không hài lòng, nàng giận tái mặt, nghiêng đầu trừng mắt nhìn cha của mình, “Cha! Người làm sao có thể như vậy?” Có làm hay không? Nàng mới là nữ nhi mới gả đi ra ngoài nha!

Man đại đầu không trấn an nàng, còn trách cứ liếc nhìn nàng một cái, “Tiểu Nhu, con cũng thật là, lâu lắm mới trở về một chuyến, lại để cho con rề om nhiều đồ vật đến như vậy làm gì.” Nói xong, lại đối với Sở Hòa Khiêm cười cười, “Hòa Khiêm, người đến là tốt rồi, tại sao còn mang nhiều đồ như vậy?”

Hắn đương nhiên là đội mặt nạ hé ra là một người chồng tốt tao nhã nho nhã, “Mấy thứ này đều là tâm ý của Tiểu Nhu, con chỉ giúp một tay thôi ạ.”

Nghe hắn vừa nói như thế, Man đại đầu trừng mắt nhìn nữ nhi liếc mắt một cái, “Thật là, đến đây, đến đây, đến đây! Cha giúp con một tay, lần sau người đến là tốt rồi, người đến là tốt rồi.”

Sở Hòa Khiêm đầu tiên là giả vờ chút, “Cha, không sao đâu, để con mang là được rồi.”

Thật sự vừa là tri kỷ vừa là một đứa bé ôn nhu thiện lương! Trái tim của Man đại đầu đều bị hắn cấp thu mua, mặc kệ nhiều như vậy, giờ tay cầm lấy những hộp quà mà hắn đang bụng bê, “Đề cha mang tiếp vào cho, đứa bé này vốn là người đọc sách, làm sao có thể làm những chuyện nặng nhọc như thế này, tiến vào trong phòng nghỉ ngơi đi!” Ông nhiệt tình tiếp đón.

Giữa hai người cảm tình thật sự rất tốt, hai người cùng nhau sóng vai đi vào trong phòng.

Man Tiểu Nhu mở lớn miệng, ngạc nhiên nhìn bóng dáng bọn họ, “Cha... Con còn chưa tiến vào nha...”

Trên vai một cái vỗ nhẹ, nàng xoay người, nhìn thấy nương đang nhìn nàng mỉm cười.

“Nương, người xem cha kia!” Mắt hứng đậm chân.

Man đại nương nhìn nữ nhi, cao hứng gật nhẹ đầu, “Không có vấn đề gì, nương vẫn còn ở đây với con mà!” Thật tốt quá, khí sắc Tiểu Nhu so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, ngay cả thân mình gầy yếu cũng đã trở nên tròn trịa hơn.

“Nương.” Man Tiểu Nhu cười tiến lên ôm lấy bà.

Bà cười cười, vỗ vỗ lưng của nàng, “Đi thôi, vào nhà tán gẫu, bên ngoài trời nóng lắm, đêm nay ở lại đây dùng cơm, ngủ lại một đêm sáng hăng về.”

“Dạ, con có nói qua với mẹ chồng, đêm nay phải về đây ở một đêm.”

“Vậy thật sự tốt quá...”

Hai mẹ con nắm tay nhau, cùng nhau bước song song vào nhà, vừa nói vừa cười đi vào phòng.

Khó được có thể về nhà một chuyến, Man Tiểu Nhu lôi kéo nương tâm sự không ngừng, mãi đến đêm đã khuya, nương buồn ngủ, nàng mới chậm rãi trở về phòng.

Vừa vào trong phòng, mùi rượu xông vào mũi, nàng nghĩ đến ăn cơm tối, cha có kéo Hòa Khiêm đi uống rượu.

“Không có việc gì chứ?” Nàng đi đến bên giường, quả nhiên nhìn đến vẻ mặt hân hoan mừng, cười thầm. Cha từ lượng là được xưng ngàn chén không say, Hòa Khiêm làm sao đấu lại cha.

Sở Hòa Khiêm nhắm mắt, “Sao muội không báo trước với huynh một tiếng...” Từ lượng của hắn mặc dù khá tốt, nhưng nếu đem so sánh với nhạc phụ, thật sự là kém nhau rất xa, hắn phải dùng nội lực đem rượu bức ra bên ngoài cơ thể, nếu không chỉ sợ ngay cả đi cũng đi không nổi.

Cởi áo khoác ra đến nằm bên cạnh hắn “Huynh cũng đâu có hỏi muội.” Nàng mới không cần nói với hắn, người này phá hư như vậy, tâm của cha cùng nương đều hướng về hắn, cho hắn chịu chút đau khổ cũng tốt.

“Nàng là cô ý phải không.” Dựa vào đến bên người nàng, hắn cũng không cho nàng quá đắc ý, đem mùi rượu đều thổi đến trên mặt nàng.

“Hồi quá, tránh ra.” Nàng đẩy hắn ra, giả vờ muốn thoát khỏi công kích của hơi rượu.

“Không được.” Ôm chặt nàng, hắn không buông tay.

Không có cách nào với hắn, Man Tiểu Nhu tà nghệ liếc mắt một cái, “Huynh, không cần xuống tay với nhà Lý gia nữa.” Vì quá vui, nên gần như đã quên chuyện quan trọng như thế này.

“Những người đó chạy đi tìm nàng?”

“Đúng vậy, coi như đã xong đi, Lý gia bây giờ đã thăm lăm rồi, huynh hãy thu tay đi.” Làm người thì cũng nên tích một chút âm đức, hơn nữa hấn phá hư như vậy, nàng càng nên vì hấn tích đức làm thêm nhiều chuyện tốt.

Nhìn nàng, Sở Hòa Khiêm không nói lời nào, nhìn thấy nương tử đáng yêu của mình đôi mắt tròn trũng, làm ra vẻ uy hiếp hấn, hấn nhìn không được nộ nộ cười đi ra, “Được rồi, đều nghe lời nàng. Đúng rồi, nàng và nương tán gẫu chuyện gì mà về trễ như thế?”

Nàng nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hấn một cái, “Ngủ.” Nàng sẽ không nói, nàng quyết định! Người này nhất định phải là người cuối biết cùng.

“Nói mau.” Hấn tò mò lắc lắc nương tử.

Từ từ nhắm hai mắt đẩy tay hấn ra, Man Tiểu Nhu há mồm chậm rãi nói: “Bí... mật!” Nàng cũng sẽ dùng chiêu này.

“Ha ha...” Sở Hòa Khiêm cười không thể nhịn nổi, xem nàng thực kiên trì ngậm miệng lại, không ngờ như thế, lắc lắc đầu, ở bên người nàng nằm xuống, cũng nhắm mắt lại.

Chờ hấn nhắm mắt lại, nàng lại mở đôi mắt đẹp, lè lưỡi, tìm vị trí tốt ôm lấy thân thể ấm áp của hấn, miễn nhắm mắt lại. Nàng mới không cần nói cho hấn, nàng đã mang thai! Hừ hừ, ai kêu hấn cũng không nói cho nàng, bí mật của hấn rốt cuộc là cái gì? Nàng cũng muốn có bí mật.

Ôm ý nghĩ như vậy, Man Tiểu Nhu chậm rãi chìm vào giấc ngủ mơ bên trong, trong mộng, có hấn cũng có nàng, cũng có đứa bé của bọn họ sắp xuất thế...

Kết thúc

Uống say khướt, đi trên đường đến ngã trái ngã phải, Man Tiểu Nhu lại ở trên vai Sở Hòa Khiêm, trong chốc lát cười to, trong chốc lát ca hát, vui vẻ thật sự.

Hấn nhìn xem có điểm há hốc mồm, không nghĩ tới nàng khi uống rượu sẽ là bộ dáng này, làm cho người ta muốn bắt đầu bắt không được.

Nàng lắc lư đầu, thân thể cũng lắc lư, lung lay vài vòng, “...” Nàng ca hát, càng hát càng lớn tiếng, càng hát càng vui vẻ.

Sở Hòa Khiêm nhúng một cái khăn ướt, muốn giúp nàng lau mặt, xem có thể thanh tỉnh một chút hay không, mới giờ lên mà thôi, nàng liền hung tợn đem khăn ướt cướp đi.

Híp mắt say lơ lơ, Man Tiểu Nhu mấp máy môi, “Hòa Khiêm...”

“Ừm?” Được rồi, hấn buông tha cho, trước giúp nàng cởi quần áo ra là được.

Khăn ướt bồng chốc lau trên mặt hấn, Man Tiểu Nhu ngốc ngốc cười, một tay ở trên mặt hấn lau, một tay kia học hấn cởi quần áo, thoát quần áo của hấn.

Cùng một người uống rượu, không cần nói đạo lý được đâu, Sở Hòa Khiêm tiếp tục cầm cúi làm bổn phận của trượng phu hầu hạ thê tử đang say khướt, khi đã tháo lớp áo khoát xong, vội ôm lấy chú mèo say rượu hương trên giường đi đến.

Treo ở giữa không trung vung vẩy đôi chân, Man Tiểu Nhu bướng bỉnh giơ tay nắm lấy da mặt của hấn, “Hòa Khiêm, vì sao.....” Nàng nói ra suy nghĩ của mình, ừ... nói cái gì? A! Đúng rồi, nàng nghĩ ra rồi.

“Cái gì vì sao?”

Nàng lại mếu máo miệng, đẩy mắt nước mắt lại lưng tròng, “Vì sao huynh... cũng không thành thật một chút...” Là nàng không tốt, cho nên hấn mới không chịu thành thật đối mặt nàng sao?

Vôn dĩ đang đi, bất chợt dừng lại, Sở Hòa Khiêm kinh ngạc nhìn nàng, “Ta không thành thật?” Bây giờ là uống rượu say nói ra lời chân thật sao?

Gật gật đầu, về mặt nàng khổ sở, “Huynh luôn đối với muội... cười đến có điểm giả vô cùng...” Nàng vẫn luôn phát hiện, nhưng là, hấn đối nàng tốt như vậy, nên nàng luôn luôn thuyết phục chính mình là nàng suy nghĩ nhiều quá.

Đôi mắt đen hằm chứa ý cười trầm xuống, sắc mặt hấn khê biến, “Nàng nhiều lo lắng, ta không có.” Không nghĩ tới nàng vẫn phát hiện, ở chung lâu ngày, có khi nào nàng sẽ phát hiện hấn không chịu nổi một mặt kia đi?

Dùng sức lắc đầu thật mạnh, hoảng đến ngay cả cái trâm cài đầu trên đầu đều rơi xuống, đồng thời một chuỗi nước mắt như hạt châu cũng tuôn rơi.

“Mới không phải đâu! Người trong nhà... đối với huynh cũng là là lạ, đều do nộ cười giả tạo của huynh... có phải hay không...”

Nàng ghen ngào đến nói không ra lời.

“Có phải hay không cái gì?” Buồng nàng, Sở Hòa Khiêm để nàng đứng dán sát trên người mình.

“Huynh không thích ta?” Man Tiểu Nhu một khi nghĩ đến điều này, liền khó chịu giống như trái tim sắp vỡ tan vậy.

Chỉ có nguyên nhân này, mới có thể làm cho một trượng phu khi đối mặt với thê tử sớm chiều ở chung, còn mang bộ mặt giả dối, không thể dùng tình cảm thật đối chính mình.

Không biết nàng sẽ khóc nức nở đến thế, hấn lau đi nước mắt trên mặt không ngừng chảy xuống, “Ta không có ý tứ này, nàng không nên suy nghĩ bậy bạ.” Nên sợ hãi là hấn, hấn sợ nàng không thể nhận.

“Vậy huynh vì sao thôi? Vì sao? Vì sao? Vì sao?” Liên tiếp vì sao, hỏi hấn không kịp đáp cũng không biết có thể trả lời như thế nào.

Thương tâm nhìn hấn trầm mặc không nói, nàng khóc càng lớn hơn, tay nhỏ bé nắm chặt lại, dùng sức đánh mạnh vào ngực hấn, “Huynh không thích ta, lại vì sao muốn kết hôn ta? Hại ta, hại ta..... hu hu.....” Đầu thật choáng váng nha.

Hai chân vội đặt xuống giường, nàng hoảng lên một cái, Sở Hòa Khiêm lập tức đưa tay đỡ lấy nàng, “Tiểu Nhu, nàng say rồi, chúng ta lần khác rồi nói sau.”

Thiên hạ không thay đổi định lý, người uống rượu vĩnh viễn sẽ không thừa nhận chính mình đã uống rượu! Man Tiểu Nhu chính là một trong số đó.

“Ta không có say, ta mới không có say, huynh nhất định không thích ta, được! Ta đi đây!” Lắc lắc lắc lắc hướng về góc phòng, cầm lấy khăn vấn đầu thật đúng là định thu thập hành lý.

Hấn bắt đắc dĩ thở dài, “Tiểu Nhu, nàng đừng náo loạn, mau nghỉ ngơi đi.” Không có lần sau, nàng suốt đời này đừng nghĩ hấn sẽ cho phép nàng lại uống rượu.

“Ta không có nháo, là huynh không thích ta thôi!” Cả đầu nghĩ, nàng không cần phải ở chung với một trượng phu không thích nàng, đúng! Nàng phải đi! Nàng phải đi.

Đoạt lấy hành lý trên tay nàng, Sở Hòa Khiêm bắt đắc dĩ lại cường điệu, “Ta không hề không thích nàng.”

Trên mặt hấn biểu tình là miễn cưỡng như vậy, Man Tiểu Nhu trái tim nhói đau, đau đến chân đứng không nổi, mềm nhũn ngồi thụp xuống.

“Huynh làm sao có thể..... Hại ta yêu thương huynh, lại vẫn nụ cười giả dối đó đối mặt với ta.....” Nhất cử nhất động của hấn đều có thể tác động đến cảm nhận tận đáy tâm tư của nàng, nhìn hấn cười giả dối như thế, nàng sẽ khổ sở không thể đối mặt hấn.

Sở Hòa Khiêm thân mình chấn động, lời nói nàng mới vừa rồi thốt ra, lay động toàn bộ tâm hồn hấn, đáy lòng của hấn từng con sóng lại dồn dập tràn vào, “Nàng, nàng, nói cái gì?”

“Ta thực yêu huynh, nhưng là huynh không thương ta... không công bằng, ta đây cũng không cần...” Chặt vật chà lau nước mắt trên mặt, thanh âm càng ngày càng mỏng manh.

“Ta không có, ta cũng vậy... yêu nàng.” Ngồi xổm xuống, hấn nhẹ giọng nói.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hấn, “Thật vậy chăng?” Lòng của nàng bất an, khó khăn bị thương, khó khăn..... Lúc ẩn lúc hiện nha, vì sao phòng lại đang chuyển động như thế?

“Thật sự.” Dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhất, hấn nhìn thẳng vào hai mắt đắm lệ của nàng, vuốt cằm.

Có thể làm cho hấn vì nàng mà vui, vì nàng đau mà giận, vì nàng buồn mà sầu, nắm đó chỉ nhìn thoáng qua sự mạnh mẽ của nàng, hấn chỉ biết, nàng chính là người mà hấn tìm đã lâu lắm, tình yêu vừa thân thiết lại mãnh liệt, tấn công quân lính hấn tan rã, chỉ có thể tùy ý nàng đi vào đáy lòng.

Man Tiểu Nhu thế này mới nín khóc mỉm cười, hai tay nhìn hấn giờ lên.

Sở Hòa Khiêm tiến lên từng bước, ôm chặt thân thể của nàng đứng lên.

“Đáp ứng ta, không thể lại đối ta giả cười nha...”

Đôi mắt nóng lên, đáy lòng Sở Hòa Khiêm chảy qua một tia cảm động, ấm áp, còn có tràn đầy ôn nhu, mở miệng nói nhỏ: “Ta đáp ứng ngươi...” Cuộc đời này, không hề có gì đối trả đối với nàng.

Hấn sẽ dùng vẻ mặt bình thường nhất của hấn thiết tình đối đãi.....

“Cha.” Một thanh âm non nớt làm Sở Hòa Khiêm tỉnh lại giấc mộng thê tử say rượu nhiều năm trước đêm hôm đó.

Chậm rãi mở con ngươi, ánh thái dương chói mắt xuyên thấu qua khe hở lá cây chiếu đến trên mặt hấn, ánh mắt dời về phía tiểu nam hài bên cạnh ra tiếng, “Sao?”

Tiểu nam hài có cùng khuôn mặt tương tự hần, vừa vặn nhìn hần, “Cha, cha thấy mộng đẹp gì thế, cười đến vui vẻ như vậy?”

Sở Hòa Khiêm lại nhếch khóe môi, quay đầu nhìn về phía ven bờ hồ cách đó không xa, nơi đó có một nữ tử mảnh mai đang nắm cánh tay của một bé gái đang đi dạo dạo kia, thỉnh thoảng cười duyên.

Quyển luyện ánh mắt không đành lòng dời đi, tình cảm khắc sâu đều viết ở bên trong, “Một bí mật.” Hần trả lời.

Tiểu nam hài chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của phụ thân như thế, không khỏi giật mình sửng sốt một chút, thằng bé nghĩ nếu nó hỏi cha là bí mật gì, cha hẳn là cũng sẽ không nói.

“Ngày mai con muốn cùng Nương rời khỏi nhà sao?” Sở Hòa Khiêm nói sang chuyện khác.

Thằng bé gật gù đầu, “Đúng không, nương nói muốn mang con đến chùa dâng hương.” Nương từng nói với nó, cha thật sự rất xấu rồi, phận làm con như nó, nên thay cha lễ Phật dâng hương tích thêm nhiều phúc đức một chút, ngày sau cha mới có thể cùng nương thật dài thật lâu, tuy rằng nó không hiểu nương nói phá hư là vì sao, nhưng nương nói rất nghiêm túc, nên thằng bé chỉ có thể gật đầu.

“Ha ha...” Nhìn ra được biểu tình trên mặt con, hần cười.

“Nương đang đến.” Tiểu nam hài chỉ hướng ven hồ.

Nữ nhân mảnh khảnh thong thả đi tới, trên tay ôm một tiểu cô nương cùng một bó hoa mà các nàng vừa mới hái.

Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt các nàng, chiếu các nàng tươi cười chói mắt như thế, Man Tiểu Nhu tươi cười vẫn ngọt ngào như trước, môi đỏ mọng hơi hé ra gọi--

“Hòa Khiêm.” Thanh âm thanh thúy này ẩn chứa biết bao cảm tình đối với hần, nhiều năm không thay đổi.

Sở Hòa Khiêm cười đứng dậy tiến ra đón, hần muốn, chờ chính mình ngày nào đó khi nhắm mắt lại, hần sẽ đem điều này bí mật nói cho nàng, sẽ có ngày nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.